

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဂင်းနပ်စ်ခံချိန်ဝင် ကမ္ဘာ့အရောင်းရဆုံး သည်းထိတ်ဆန်းကြယ်စာစဉ်

Goosebumps

ထိတ်လန့်စွယ်စာန်း

Fright Camp

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အရပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံ့မှာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ခင်းနှစ်ခံချိန်ဝင် ကမ္ဘာ့ အရေးအရဆုံး သည်းထိတ်ဆန်းကြယ်စာစဉ်

Goosebumps

ထိတ်လန့်ပွယ်စခန်း

Fright Camp

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၉၉၆၁၂၀၈
မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၀၉၉၆၀၂၀၉

ဝန်ခံခြင်း

ပထမအကြိမ် ▶ (၂၀၀၈၊ ဇူလိုင်လ)
အုပ်ချုပ် ▶ (၅၀၀)

မျက်နှာခုံး ▶ ဝေယျာ
ကွန်ပျူတာစာပီ ▶ Quality
အတွင်းဖလင် ▶ Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမှူး(ရာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၄၄)
အမှတ် ၁၂၁၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
အမှတ်၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(၁)၊ ကုန်သည်လမ်း၊
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး ▶ ၁၀၀၀ - ကျပ်

စက္ကနော

သက်ဦးလွင်

ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်း / သက်ဦးလွင်၊ - ရန်ကုန်၊

ရေပြည့်စိုထွန်းစာပေ၊ ၂၀၀၉၊

၁၅၃ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ၊

မူရင်းအမည် - Fright Camp

(၁) ထိတ်လန့်ဖွယ် စခန်း

ဒေါက်တာဂရုရယ်၏ ကလဲ့စား ...

ကြောက်စရာထိတ်လန့်ပွဲတော် ...

ကဏန်းသတ္တဝါကြီးများနှင့် လက်ချ်ပြည်သူတို့တိုက်ပွဲ ...

ထိုရုပ်ရှင်ကားများကို သင် နှစ်သက်ပါသလား။

ကျွန်တော်တို့တိုင်လားနှင့် ကျွန်တော် ဗီဒီယိုအခွေများဝယ်ပြီး
၎င်းတို့ကို တစ်ချိန်လုံးကြည့်ကြသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရုပ်ရှင်အားလုံးကို
ကျွန်တော်တို့ နှစ်သက်ကြသည်။ သို့သော် ထိုရုပ်ရှင် ၃ ကားကို
အဘီဖာရက်ဒေး ရိုက်ကူးထားသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့အကြိုက်
ဖြစ်သည်။

သူ၏ တီဗီအစီအစဉ် 'အိမ်မက်ဆိုးအိမ်' ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်
တော်တို့ အပတ်တိုင်းကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ရုပ်ရှင်များကို ကျွန်
တော်တို့ သွားကြည့်ပြီး ထိုရုပ်ရှင်များ၏ ဗီဒီယိုအခွေကိုလည်း ဝယ်ကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့က အဘီဖာရက်ဒေး၏ ပရိသတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ပြီးခဲ့သောဆောင်းရာသီတစ်နေ့တွင် အဖေက အားပါးတရ
အပြုံးဖြင့် အိမ်ပြန်လာသည်။ "အင်ဒရူး၊ မင်း စိတ်ဝင်စားမယ့်ဟာ

ငါ့ဆီမှာ ရှိတယ်” သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ ခေါက်ထားသောကြော်ငြာစာစောင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော့်အား ကမ်းပေးသည်။

၎င်းကို ကျွန်တော် ဖြန့်လိုက်ပြီး ရှေ့ပိုင်းမှစာလုံးကြီးများကို ဤသို့ဖတ်ကြည့်သည်။ အဘီဖာရက်ဒေး၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်း။

၎င်းကို ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ “သူ ... သူ နွေရာသီစခန်း ဖွင့်တော့မှာလား” ကျွန်တော်က တစ်ဆဲ့သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

အဖေက ခေါင်းညိတ်သည်။

တိုင်လာကို ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး ကြော်ငြာစာကို သူ့မျက်နှာရှေ့ ဖြောက်ပြလိုက်သည်။ “ဟင် ... ကျွန်တော်တို့ သွားရမလား” သူက အော်သည်။ “ဒီနွေရာသီ ကျွန်တော်တို့ သွားဦးမလား”

အဖေက ခေါင်းထပ်ညိတ်သည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က အသံကုန်အော်လျက် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေကြသည်။ အဖေနှင့်အမေက ရယ်မောနေကြသည်။

ပျော်စရာကောင်းသော အခိုက်အတန့်ပင် ဖြစ်သည်။

“အဲဒါကို ငါ ကြည့်ပါရစေ” တိုင်လာက အော်ပြောသည်။ ကြော်ငြာလက်ကမ်းစာကို ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူ ဆွဲယူရန် ကြိုးစားသောအခါ ၎င်းက ထက်ပိုင်းပြသွားသည်။

“အို ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြ၊ ကောင်ကလေးတွေ။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြ” အဖေက သတိပေးသည်။

“ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းလိုသေးလို့လား” အမေက ရေရွတ်ပြောသည်။ “ထိန်းမရတဲ့သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင် ရှိနေပြီပဲဟာ”

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားလျှင် အမေက ကျွန်တော်တို့ကို သတ္တဝါကြီးများဟု အမြဲတမ်း ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်က အသက် ၁၂ နှစ်ရှိပြီး တိုင်လာက ၁၀ နှစ် ရှိပြီ။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချိန်လုံး လူကြီးများကဲ့သို့ ပြုမူသင့်ကြောင်း ထင်မှတ်နေသည်။

လူကြီးများကဲ့သို့ နေရလျှင် ပျင်းဖို့ကောင်းမည်မဟုတ်လား။

အိမ်ထဲ၌ ကျွန်တော် လှည့်ပတ်အော်ဟစ် ခုန်ပေါက်ပြီးသော အခါ အဖေက ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီ၍ ကြော်ငြာစာရွက်ကို တိပ်ဖြင့် ကပ်ပေးသည်။

“ငါ မသိဘူး အင်ဒရူး” သူက ကျွန်တော်ကို ကြော်ငြာစာရွက် ကမ်းပေးရင်းပြောသည်။ “ဒီစခန်းက အတော်ကလေး ကြောက်စရာ ကောင်းပုံပေါ်တယ်။ မင်းနဲ့တိုင်လာ အကြောက်လွန်သွားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကိုပင့်လှန်လိုက် သည်။ “သေချာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် တုန်ယင်နေပြီ၊ ကျွန်တော် တုန်ယင် နေပြီ” တိုင်လာက အာမေဒိုတ်သံဖြင့် ပြောသည်။ သူ ကြောက်လန့်ဟန် ဆောင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ဂျယ်လီအတုံးကဲ့သို့ တုန်နေအောင်လုပ်သည်။

တိုင်လာက ထိုကဲ့သို့လုပ်ရာတွင် ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ညှိမှောင်ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်တိုတို့နှင့် မည်းနက် ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးများ ရှိကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း လေးလေးနက်နက် ပိုရှိသည်။ တိုင်လာကတော့ အမြဲတမ်းမိုက်မဲသည်ပုံ ပေါ်သည်။ သူ အမြဲတမ်း မျက်နှာရှုံ့ပဲ့ တွန့်လိမ်ပြီး ကလေးများကို ရယ်မောအောင်လုပ်သည်။

သို့သော် စခန်းကြော်ငြာစာကို ကျွန်တော်တို့ လေ့လာကြည့်ကြ
သောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်
တော်တို့ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသောကြောင့် စကားမပြောနိုင်ကြချေ။

အခန်းတွင် အားလုံးရှိနေသည်။ တစ္ဆေခြောက်သောတော၊
ဖုတ်ကောင်ရေကန်။

ဝိုး။

“ဇူလိုင်အထိ ငါတို့ ဘယ်လိုစောင့်ကြမလဲ” ကျွန်တော်က
အော်ပြောသည်။

“ငါ မျက်စိမှိတ်လိုက်တာနဲ့ အခုနေ့ရာသီဖြစ်သွားရင် ကောင်း
မယ်” တိုင်လာက ပြောသည်။

စခန်းသည် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားသောအရာနှင့် အနည်း
ငယ် ကွဲပြားခြားနားမည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိသေးချေ။

ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်း မည်မျှကြောက်စရာကောင်းပုံကို ကျွန်
တော်တို့ မသိသေးချေ။

ပြီးနောက် ပြန်လမ်းမရှိလိုက်ဘဲ အောက်ခြေ အနက်ထဲတွင်
ကျွန်တော်တို့အား မည်သည့်အရာက စောင့်မျှော်နေသည်ကို ကျွန်တော်
တို့ မသိချေ။

[၂]

“ဝိုး ...”

ခရီးစခန်းသွား ဘတ်စ်ကား ကမူတစ်ခုကိုတိုက်မိပြီး ကျွန်တော် တို့အားလုံး ထိုင်ခုံမှ မြောက်ကြွတက်သွားသောအခါ တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ အော်ကြသည်။

“ဒီဘတ်စ်ကားကို အဘဘီဖာရက်ဒေး ဒီဇိုင်းလုပ်ထားတယ်လို့ နှင် ထင်သလား” မဲရီဒစ်က မေးသည်။ သူမနှင့် သူမ၏ညီမ အဲလီဘောက် တို့က တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်၏နောက်မှ ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ကြသောအခါ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံကြ သည်။

သူတို့ အတော်ကလေး နှစ်သက်စရာကောင်းပုံ ပေါ်သည်။ ခြွင်းချက်အဖြစ် အဲလီဘောက်မှာ ဝီကောမူတ်နေပြီး ကျွန်တော့်နောက်စေ့ ကို တံတွေးစင်အောင် လုပ်နေသည်။

မဲရီဒစ်က ကျွန်တော့်ကို အင်ဒီဟု ခေါ်ခေါ်နေသည်။ မည်သူမျှ ကျွန်တော့်ကို အင်ဒီဟု မခေါ်ချေ။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို အင်ဒရူးဟု ခေါ်ကြသည်။

“ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ ခရီးစခန်းဘတ်စ်ကားဟေ့” တိုင်လာက ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာကောင်ရဲ့ကလဲ့စားဟေ့” မဲရီဒစ်က အဆိုပြု သည်။

“ပြင်ပကမ္ဘာက သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ ခရီးစခန်းဘတ်စ်ကားဟေ့” အဲလီဘောက်က အော်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူမကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ညံ့ဖျင်းသောအမည်နာမကို အဘီဖာရက်ဒေး မည်သည့်အခါမျှ ပေးမည် မဟုတ်ချေ။

အဲလီဘောက်မျက်နှာ နီရဲနေသည်။

ဘတ်စ်ကားက ကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့စိုက်လိုက်သည်။ ထိုနေရာ တွင် ယာတောများမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိချေ။ စိမ်းစိုသောလယ်ကွင်းများ တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင် ရှိနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီဟေ့” ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က ဘတ်စ်ကားနောက်ဘက်မှ လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီလား၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီလား”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ၎င်းကို သီချင်းလုပ်ဆိုကြသည်။

မကြာခင်၌ မြင့်မားသောသစ်ပင်များက ပြန်ပြီးသောလယ်ကွင်း များနေရာကို အစားထိုးဝင်လာကြသည်။ အဝေးပြေးလမ်းမက ထူထပ် သော တောအုပ်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားသည်။

“ညတိုင်း အဘီဖာရက်ဒေးရဲ့ရှပ်ရှင်တွေ သူတို့ ပြတယ်” မဲရီဒစ်က ပြောသည်။ “အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

“အဲဒီရှပ်ရှင်တွေအကုန်လုံး တိုင်လာနဲ့ငါ ကြည့်ပြီးပြီ” ကျွန် တော်က ကြွားဝါပြောသည်။ “အနည်းဆုံး ၆ ကြိမ်လောက် ကြည့်ပြီးပြီ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေအားလုံးကို ငါ ပြန်ကြည့်ချင်သေးတယ်”
တိုင်လာက ဝင်မြှောသည်။

အဲလီဘောက်က ရုတ်တရက် စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံ ပေါ်သွားသည်။
“အဲဒါက အကုန်ကြောက်စရာမကောင်းဘူး မဟုတ်လား” သူမက
မေးသည်။ “ငါဆိုလိုတာက ငါတို့ ပုံမှန်စခန်းချတာပဲ လုပ်ရမယ် မဟုတ်
လား”

အဲလီဘောက် နောက်တစ်ကြိမ် မျက်နှာနီရဲသွားပြန်သည်။

“အင်း . . .”

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့သော်
ဘတ်စ်ကားက မြောက်တက်ပြီး တအားဆောင့်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော် ခုံတန်းကြားထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

တိုင်လာ အော်ဟစ်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

အခြားကလေးများကလည်း အော်ကြသည်။

ဘတ်စ်ကားက တကျိကျိမြည်လျက် ရပ်တန့်သွားသောအခါ
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ခုန်ပျံနေသည်။

ကောင်ကလေးတချို့က အထိတ်တလန့် အော်နေကြသည်။

အချို့က ရယ်မောနေကြသည်။

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံဆီသို့ ပြန်ဆွဲထူထသည်။

ဒရိုင်ဘာ ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားရ
သောအခါ ကျွန်တော် ပြန်လဲကျလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

တအံ့တဩ ရေရွတ်သံများကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ဘတ်စ်ကားရှေ့ပိုင်းဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ပေဘက် ဘတ်စ်ကားရှေ့တံခါးမှ တွန်းတက်နေသည်
ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဦးခေါင်းမှခြေထောက်အထိ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်

ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးနှင့် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီပေါ်တွင် အနက်ရောင် ချွေးခံရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အနက်ရောင်အဝတ်အစားများနှင့်လူက တစ်စုံတစ်ရာ မာန်ဖီပြောသည်။ သူ ဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော် မကြားရချေ။

“အခု ဆင်းစမ်း” ဒရိုင်ဘာက အမိန့်ပေးသည်။

ထိုလူက အနက်ရောင်လက်အိတ်များ စွပ်ထားသောလက်များကို လှမ်းလိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာ၏အင်္ကျီရှေ့ပိုင်းကို သူ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ကို ထိုင်ခုံမှ မြှောက်မလိုက်သည်။

“ဟေ့” ဒရိုင်ဘာက ကန့်ကွက်သည်။ သူက အရပ်ပုပု ပိန်ပိန် ပါးပါးလူဖြစ်ပြီး အတော်အသက်ကြီးသည်။ သူ ဆံပင်ဖြူနေပြီး မျက်မှန်တပ်ထားသည်။

သို့သော် သူက အနက်ရောင်အဝတ်အစားများရှိသော လူနှင့် နှုတ်စတင်ဆုံးပြီး အံကြိတ်ညည်းညူလျက် ထိုလူကို ဘတ်စ်ကား တံခါးပေါက်မှ ပြန်တွန်းချရန် ကြိုးစားသည်။

ကလေးတချို့က အော်ဟစ်နေကြသည်။ သို့သော် တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော် ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ လည်ပင်း တင်းကျပ်လာသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

ဒါ ဘာသဘောလဲ။

လူနှစ်ယောက်က ဘတ်စ်ကားနံဘေးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ခတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကားရှေ့လေကာမှန်ဆီသို့ နှုတ်လုံးသွားကြသည်။ ဒရိုင်ဘာက မျက်နှာနီရဲနေသည်။ ထိုလူက သူ့ကို ချုပ်ထားသည်။

“ထွက်ပြေးကြ ကလေးတွေ” ဒရိုင်ဘာက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။ “မြန်မြန်ထွက်ပြေးကြ”

မည်သူမျှ မလှုပ်ကြချေ။

အနက်ရောင်အဝတ်အစားနှင့်လူက ပိန်လိုသောဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာကို ကြမ်းပြင်မှမြှောက်မပြီး ဘတ်စ်ကားတံခါးပေါက်မှ လွင့်ပစ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်မိသည်။

ကတ္တရာလမ်းပေါ် သူ လိမ့်သွားပြီး - လမ်းဘေးမြေကြီးပေါ် ရောက်သွားသည်ကို ကားပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ မြေကြီးပေါ် သူ မျက်နှာအံ့ပ်ကျပြီး မလှုပ်တော့ချေ။

ကားရှေ့ဆီသို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်အဝတ်အစားနှင့်လူက ဒရိုင်ဘာနေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘတ်စ်ကားတံခါးကို သူ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

ကားဘီးကြိုတ်သံဖြင့် ဘတ်စ်ကားက အဝေးပြေးလမ်းမပေါ် ပြန်မောင်းတက်သွားသည်။ ကမူတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်မိကြသည်။ ထိုင်ခုံမှ ကျွန်တော် မြောက်တက်သွားသည်။ ခေါင်မိုးကို ကျွန်တော် ခေါင်းဖြင့်ဝင်ဆောင့်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ထိုင်ခုံထဲသို့ တိုင်လာလွင့်လာသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

“ရပ်၊ ဘတ်စ်ကားရပ်” ကောင်မကလေးတစ်ယောက်က အသံကုန်အော်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဆင်းပါရစေ” သူမဘေးမှကောင်မလေးက တောင်းဆိုသည်။

ဘတ်စ်ကားက တအားတွေ့ချလိုက်သဖြင့် ကလေးများစွာတို့ ခုံတန်းကြားထဲသို့ ပြိုလဲကျကုန်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဒရိုင်ဘာအသစ်က လက်ကိုင်တွေပေါ် ခါးကိုင်နေပြီး အော်ဟစ်သံများအားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အရှိန်ရလာသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ” မဲရီဒစ်က ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံနောက်ကျော
ပေါ် ကိုယ်ကိုကိုင်လျက် အော်ပြောသည်။ “ငါတို့ကို သူ ဘယ်ခေါ်သွား
မလို့လဲ”

ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးက ဟွန်းတီးလျက် တဝေါဝေါဖြင့် ကျော်
ဖြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ ယိမ်းထိုးသွားပြန်သည်။ ကလေး
များက အော်ဟစ်ကြသည်။

ရုတ်တရက် တိုင်လာက စတင်ရယ်မောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီ ... ဒီလောက် ရယ်စရာကောင်းနေတာလဲ”
အဲလီဇဘက်က စကားထစ်နေသည်။

“မင်း သဘောမပေါက်ဘူးလား” တိုင်လာက အော်ပြောသည်။
ကလေးများ၏အော်ဟစ်သံကို ကျော်လွန်အောင် သူ အော်ပြောရသည်။
“ဒါတွေအားလုံးက သရုပ်ဆောင်တွေကွ”

“ဟင်” ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ဆုပ်
ကိုင်လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်” ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ” ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ညီကို
ပြုံးလျက်ပြောသည်။ “ဒါဟာ ‘အဆုံးမရှိတဲ့ ပျက်သုဉ်းခြင်း အနားယူ
စခန်း’မှာ ဒီအတိုင်း အတိအကျဖြစ်တဲ့အရာပဲ။ ရူးသွပ်တဲ့ဖုတ်ကောင်

တစ်ကောင်က စခန်းချသူတွေရဲ့ ဘတ်စ်ကားကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး စခန်းချသူတွေနဲ့အတူ ကားမောင်းပြေးသွားတယ်။ ကလေးတွေ ခေါင်းပြုတ်ကျလှမတတ် အော်ဟစ်တဲ့အထိ ကားကိုမောင်းတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့” တိုင်လာက အာမေဌိတ်သံဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အောင်မြင်ခြင်းအမှတ်အသားအဖြစ် လက်ဝါးချင်းရိုက်ကြသည်။

“ဒါ သရုပ်ဆောင်တာပါ” ကောင်မကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ပြောပြသည်။ “ပျော်စရာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပေါ့။ ငါတို့ စခန်းအနားကို နီးလာပြီနဲ့တူတယ်”

ဘတ်စ်ကားက နောက်တစ်ကြိမ် တအားယိမ်းထိုးသွားပြန်သည်။ ကလေးများက စူးစူးဝါးဝါးအော်ကြပြီး ဒရိုင်ဘာကို ရပ်တန့်ရန် တောင်းပန်ကြသည်။

“ဒါ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ ငါ တကယ်ကိုမထင်ဘူး” မဲရီဒစ်က နှာခေါင်းရှုတ်လျက် ပြောသည်။

“ဒါ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းလေ၊ မှတ်မိသား” တိုင်လာက ပြောသည်။ “ဒါ ကြောက်စရာကောင်းရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါက လွန်လွန်းတယ်” သူမက အတင်းအကျပ်ပြောသည်။

သူမညီမက ထိုင်ခုံတွင် နောက်မှီထိုင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာပိုက်ထားသည်။

“ဒါတွေအားလုံးက ရယ်စရာဟာသတွေပါ” ကျွန်တော်က သူတို့ကို တစ်ခါထပ်ပြောပြသည်။ “မင်းတို့ကြည့်နေကြ။ အနက်ရောင်နဲ့ လူ စခန်းထဲကို ဝင်သွားတော့မယ်။ ပြီးရင် အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးကို သူ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ငါတို့ကို ကြိုဆိုကောင်းကြိုဆိုလိမ့်မယ်”

“ဟေ့... ကြည့်စမ်း” တိုင်လာက ကားပြတင်းပေါက်မှ ညွှန်ပြသည်။

သစ်ပင်များကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်ချိန်ဖြတ်ကျော်သွားကြစဉ် မြင့်မားသောစခန်း လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ၎င်းက ဦးခေါင်းမရှိသော တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို ပြထားသည်။ “သင့်၏ နိဂုံးသို့ ဤလမ်းမှသွားပါ” ၎င်းက အနီရောင်စာလုံးများဖြင့် ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ အရည်တစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော အစိမ်းရောင် မြားတစ်စင်းက ရှေ့တည့်တည့်ကို ညွှန်ပြနေသည်။

“တွေ့လား” ကျွန်တော် အော်သည်။ “ဒရိုင်ဘာ ငါတို့ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းဆီ တန်းခေါ်လာနေပြီ။ ငါ သိတယ်”

“နင် ... နင် သေချာရဲ့လား” အဲလီဘောက်က စကားထစ်နေသည်။

“သေချာတာပေါ့” ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ခုန်ပေါက်နေသော ဘတ်စ်ကားပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်တော် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ “ကြည့် ဟိုမှာ ဝင်ပေါက်”

‘ဤနေရာမှဝင်ပါ’ ဟု ကျယ်ပြန့်သောခြံတွင်းကားလမ်းကို ညွှန်ပြနေသည်။ အစိမ်းရောင်များကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်” တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် လက်ဝါးခြင်း ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အားလုံးက ပြတင်းပေါက်မှ ငေးစိုက်ကြည့်ကြပြီး ဒရိုင်ဘာစခန်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားမည်ကို စောင့်နေကြသည်။

ကြီးမားသော အစိမ်းရောင်ဝင်ပေါက် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကျွန်
တော်တို့ရှေ့တွင် မိုးလျက်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ၎င်းကို ကျွန်တော်တို့
ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ ၎င်းက နောက်၌ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး” ကျယ်လောင်သော ညည်းသံများက ဘတ်စ်ကား
စက်သံပေါ် ကျော်လွန်ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား အကွေ့ကိုကျော်သွားပြီ” ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာကို
အော်ပြောသည်။

“နောက်ပြန်သွား။ နောက်ပြန်သွား” ကလေးတချို့က အော်
ဟစ်ကြသည်။

ဝင်ပေါက်ဆိုင်းဘုတ် ကားနောက်ဘက်၌ သေးငယ်သထက်
သေးငယ်စွာကြုံလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။
မာကျောသော ကမူတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့တိုက်မိပြီး အဝေးပြေး လမ်း
တစ်လျှောက် စက်သံဆူညံစွာဖြင့် စီးနင်းသွားကြသည်။

ဇောက်ကိုင်ခွေကြီးပေါ် ခါးကိုင်းနေသော ဒရိုင်ဘာက အသံချဲ့
စက်ခွက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ဘတ်စ်ကားစက်သံပေါ် မကောင်း
ဆိုးဝါးဆန်စွာ ဤသို့ ဟိန်းထွက်လာနေသည်။

“ပြန်ထိုင်နေကြ ကလေးတွေ။ ငါတို့စခန်းကို မသွားဘူး။ မင်း
တို့အတွက် ငါ့မှာ တခြားအစဉ်ရှိတယ်”

အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အထိတ်တလန့်အော်သံများ ဖြစ်သည်။

“ခုန်ထွက်ကြရအောင်”

“ဘတ်စ်ကားရပ်ပါ”

“ရပ်ပါ။ ရပ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အခြေအနေတစ်ခုလုံးက သရုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အသေအချာတွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယခု ဘတ်စ်ကားက ကျွန်တော်တို့ကို စခန်းနှင့် ဝေးသထက်ဝေးရာဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားနေသည်။

ကျွန်တော်နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ခုံတွင် ကိုယ်ကိုပုထားကြသည်။ ကျွန်တော်ရင် အရမ်းခုန်နေသောကြောင့် အသက်မနည်းရှူနေရသည်။

“သူ ငါတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ” တိုင်လာက ရေရွတ်ပြောသည်။

ကျွန်တော် အဖြေမပေးနိုင်ခင် ဘတ်စ်ကားက တစ်ခါ ယိမ်းထိုးသွားပြန်သည်။ ဘတ်စ်ကားက ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် တစ်ဆစ်ချိုးကျွေ့

“ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းက အားလုံးကို ကြိုဆိုပါတယ်။ မင်းတို့ကို ငါ ကြောက်လန့်အောင်လုပ်လိုက်သလား”

‘ဟုတ်ကဲ့’ အားလုံးက အော်ကြသည်။ စိတ်သက်သာရာရဟန် သက်ပြင်းချသံများကို ကျွန်တော် ကျယ်လောင်စွာကြားရသည်။ ကျွန်တော် စတင်ရယ်သည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော် ထိန်းမထားနိုင်ချေ။ ကလေးအတော် များများကလည်း ယခုရယ်မောနေကြသည်။

ဘတ်စ်ကားထဲကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးအချို့အလွန်ဖြူဖြူရော် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ အချို့က ပါးပြင် ပေါ်တွင် မျက်ရည်စများ ရှိနေသည်။ ကောင်မကလေးနှစ်ယောက်က ငိုနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒါက စခန်းဝင်ပေါက် အစစ်အမှန်ပဲ” ဒရိုင်ဘာက ပြောသည်။

“အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်က ကျန်ခဲ့တဲ့ဝင်ပေါက်က အတုပေါ့”

သူက မျက်နှာဖုံးအမည်းကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ သူက ရွှေဝါ ရောင်ဆံပင်တိုတိုဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သွားနှစ်ချောင်းက ငေါထွက်နေသည်။ ယုန်တစ်ကောင်နှင့် သူ တူသည်။

“မင်းတို့ကို ငါ ကောင်းကောင်းခြောက်လှန့်လိုက်တယ် ထင် တယ်” သူက ပြုံးလျက်ပြောသည်။ “ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်” သူ့အပြုံး က ပို၍ပီပြင်လာသည်။

“ဒီထက်ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ ရှိသေးတယ်”

အမှုထမ်းများစွာတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဆိုရန် စောင့်နေကြ သည်။ သူတို့အားလုံး အစိမ်းရောင်ဘောင်းဘီတိုနှင့် တီရှပ်များကို ဝတ် ထားကြသည်။ အစိမ်းရောင်က မြောင်းပုပ်ရည်အစိမ်းရောင်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းပြီး ခြေလက်များ အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။ လတ်ဆတ်သောလေ ရှူရသည်မှာ အလွန်

ကောင်းလှသည်။ နောက်ပြီး ထိုဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းရသည်မှာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။

သစ်သားအိမ်ကြီးထဲသို့ အခြားသူများနောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားစဉ် လှည့်ပတ်ငေးကြည့်မိသည်။

“ဝိုး”

တောင်ကုန်းအောက်တွင် ချားရဟတ်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ “ဒါဟာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ပွဲတော်မှာ စီးဖို့ဖြစ်ရမယ်” ကျွန်တော် က တိုင်လာကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ မကြားချေ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ အခြားကလေး နှစ်ယောက်ကို သူ စကားပြောနေသည်။ သစ်ပင်များအနီးမှ လှည်းလမ်း ကြောင်းတစ်ခုကို သူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ညွှန်ပြနေကြသည်။

၎င်းက မိစ္ဆာနိုင်ငံမှ လှည်းများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော လမ်း ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင် သလောက် ဖြစ်နေသည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းသို့ ရောက်နေခြင်းသည် အာဘီဖာရက်ဒေး၏ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားထဲတွင် နေရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ် သည်။

တောက်ပသောနေရောင်ခြည်ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လျှင် အိမ် ကလေးများနှင့် အဆောက်အအုံများ တန်းနှစ်တန်းစီနေသည်ကို ကျွန် တော် တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့က သဲသောင်ပြင်တစ်ခုနှင့် တောက်ပသော အပြာရောင်ရေကန်တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ဆင်းသွားကြသည်။

ရေကန်က ရေဖုတ်ကောင်များ၏ ရေကန်လား။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

“ဒီည သူတို့ ဘာရုပ်ရှင်ပြမယ်ထင်သလဲ” ကျွန်တော့်နောက်မှ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က မေးသည်။

“ငါတို့ ရေသွားကူးကြရမလား။ ငါ ပူအိုက်နေတယ်”

“အာဘီဖာရက်ဒေး ဒီမှာရှိမယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

“သူ ရှိရမယ်။ ကြော်ငြာထဲမှာ အဲဒီလိုပြောထားတယ်”

“သူ့ကို ငါတို့ တွေ့ကြရမလား”

“ဟိုကျောက်ဆောင်တွေထဲက ဟာတွေက လိုဏ်ဂူအစစ်တွေ
လား”

ကျွန်တော် ပတ်ပတ်လည်၌ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အသံများ ထွက်နေကြသည်။ ကျွန်တော် လျှောက်ပတ်ပြေးကြည့်ချင်နေသည်။ သို့သော် အမှုထမ်းများက ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားကြသည်။

လုပ်ဆောင်ချက်များကို ကျွန်တော်တို့ စာရင်းသွင်းပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးကြရသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ် ကြော်ငြာပိုစတာရေးဆွဲခြင်းတို့ကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်သည်။

တိုင်လာကို ကျွန်တော် ရှာဖွေကြည့်လျှင် ကျွန်တော့်နောက် လှမ်းလှမ်း၌ တန်းစီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူ စကားပြောနေဆဲဖြစ်သည်။ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့က သူ့နောက်တွင် ရှိနေကြသည်။ မည်သည့်လုပ်ဆောင်ချက်များ ရွေးချယ်ရမည်ကို သူတို့ အတိုက်အခံပြောနေကြသည်။

စာရွက်များစွာကို ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်ရေးထိုးကြရသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်မည့် အစားအစာများကို ရှည်လျားသော စာရင်းပေါ်တွင် စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ပုံစံဖြည့်ကြရသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့ကို နေအိမ်ကလေးများ ပေးကြသည်။ တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော်က နေအိမ်အမှတ် ၃ တွင် နေကြရမည်။ ရေကန်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်း၏ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်တွင် ၎င်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ အိမ်က သေးငယ်ပြီး အိပ်စင် ၂ ခုနှင့် မှန်တင်ခုံ ၂ ခု ရှိသည်။

ကလေးများက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ အိပ်စင်ကို ယူထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်နှင့် အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တို့တွင် သူတို့ပစ္စည်း များ စုပုံထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အခန်းအတူနေမည့်သူများက မည်သူတွေဖြစ်မလဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

“ဟေ့ . . . အင်ဒရူး၊ ငါတို့ ဘယ်တော့ ရှာဖွေရေးခရီးထွက်ရ မလဲ” တိုင်လာက မေးသည်။ “ငါတို့ သွားချင်တဲ့အခါတိုင်း လှည်းစီးရ မလား”

ကျွန်တော်က အဝတ်အစားများကို အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲ ထည့်ပြီး သွားသည်။ ထို့နောက် စခန်းချသေတ္တာကို ကျွန်တော်တို့အိပ်စင်အောက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ “ရှာကြည့်ကြရအောင်” ကျွန်တော်က နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်ရင်း တုံ့ပြန်ပြောသည်။

အိမ်ထဲမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသောအခါ အမှုထမ်းတစ် ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိကြသည်။ သူက အလွန်အရပ်မြင့်ပြီး အလွန်ပိန် သည်။ ထိပ်တွင် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်ရှိသော တံမြက်စည်းရိုးတစ်ချောင်းနှင့် သူ တူသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ” သူက ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ “ငါ့နာမည် ဂတ်ပါ။ ငါက အိမ်အမှတ် ၃ ရဲ့ အမှုထမ်းလေ” သူ့အပြုံး က နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်။

တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကျွန်တော်တို့ မိတ် ဆက်ကြသည်။

“အိမ်အမှတ် ၃ ရော့ခ်တွေပေါ့” ဂတ်က စိတ်ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းတို့ ဂျက်နဲ့ ခရစ္စကို တွေ့ပြီးကြပြီလား။ သူတို့က မင်းတို့နဲ့ အတူနေရမယ့်လူတွေပဲ။ မင်းတို့ စူးစမ်းရှာဖွေမှုတွေ လုပ်ကြ ပါလား။ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြပေါ့”

“အိုကေ” တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ အော်
ပြောကြသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ စတင်တက်ကြသည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ်” ဂတ်က ကျွန်တော်တို့ကို နောက်မှလှမ်း
ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီကို ပြန်လှည့်ကြသည်။

“ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူထဲကို မဝင်ကြနဲ့” သူက သတိပေး
သည်။ အပြာရောင်သူ့မျက်လုံးများက လက်နေသည်။

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိလား”

ကျွန်တော်က ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်မလာလို့ လား”

ဂတ်က ရယ်သည်။ “မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ထို့နောက် သူ့အပြုံးက မှေးမှိန်သွားသည်။ “မင်းတို့တွေ သတိ
ထားကြ။ တကယ်ပြောတာ” သူက အသံနိမ့်လျက် ပြောသည်။ “ဒီစခန်း
က အင်း ... ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ” တိုင်လာက မေးသည်။

ဂတ်က အဖြေမပေးချေ။ သူ လှည့်လည်ထွက်သွားပြီး အမှု
ထမ်းများ အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က မည်သည့်ဘက်ဆီသို့ အရင်ဦးဆုံး
သွားရမည်နည်းဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အိမ်တန်းတစ်လျှောက်တွင်
ကလေးများက သူတို့၏အဝတ်အစားအိတ်များနှင့် သေတ္တာများကို ဆွဲယူ
သွားနေကြဆဲဖြစ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောအသံများ ထွက်ပေါ်နေကြ
သည်။

လူအချို့က တောင်ကုန်းထိပ်အနားရှိ တိုင်တစ်တိုင်ကို ပတ်ချာ
လှည့်၍ ဘောလုံးပုတ်ကစားနေကြသည်။ ကောင်မကလေးအုပ်စုတစ်စုက
သူတို့အိမ်တံခါးအပြင်ဘက်တွင် စကားပြော ရယ်မောနေကြသည်။

တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော်က သစ်ပင်များဆီ ဦးတည်နေသော လမ်းနောက်လိုက်ကြသည်။ ခြေထောက်ပေါ်မှ အင်းဆက်ပိုးကောင် တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ကုန်း၍ခါချလိုက်သည်။

ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သောအခါ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှေ့၌ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြားများက စခန်းဧရိယာ အပျိုးမျိုးဆီသို့ ညွှန်ပြနေကြသည်။

တစ္ဆေခြောက်သောတော တည်တည်သွားပါ။

ရေဖုတ်ကောင်တို့၏ရေကန် ညာဘက်ကိုသွားပါ။

အဆုံးအစမရှိသောသဲခွံတွင်း ဘယ်ဘက်ကိုသွားပါ။

ပျောက်ဆုံးနေသောဝိညာဉ်များ၏ မိုင်းတွင်း ...

ပြန်လမ်းမရှိသောလိုဏ်ဂူ ...

တစ္ဆေအိမ် ...

မြားများက ဘယ်ညာညွှန်ပြနေကြသည်။

“ဝိုး... အဘီဖာရက်ဒေးရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲက အရာအားလုံး ရှိနေကြပါလား” တိုင်လာက အာမေဇိုတ်သံဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ဒီမှာရှိတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ အဲဒီအထဲ ရောက်နေကြပြီ”

ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့သော် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် ကျွန်တော် ရပ်တန့်သွားသည်။

ကျွန်တော် ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ တိုင်လာကလည်း ၎င်းကို ကြားသည်။

အော်ဟစ်သံပါလား။

“ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ” ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၏ ကြောက်လန့်တကြားအသံ ဖြစ်သည်။ “ကယ်ကြပါ”

သစ်ပင်များဆီသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်လိုက်ကြသည်။

ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြရသည်။

သူ့လက်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာထဲ ဝင်နေသည်။ ပိုင်းပိုင်းဖြူဖြူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သည်။

“ကယ်ကြပါ”

တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော် သူ့ဆီသို့ ပြေးကြသည်။

ကောင်ကလေးက တွန့်လိမ်ရုန်းကန်သည်။

သူ့လက်က ပိုးကောင်အိမ်တစ်ခုထဲတွင် ဖမ်းမိနေသည်။

ကောင်ကလေးက ရုန်းကန်ဆွဲသည်။ သို့သော် လက်က လွတ်ထွက်မလာချေ။

“အို ... ကယ်ကြပါ။ ကယ်ကြပါ” သူက ညည်းတွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တုတ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို တုတ်နေပြီ”

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က မြက်ပင်များပေါ် ဖြတ်ပြေးကြသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လျှင် အခြားလူနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့နောက်

ပြေးလိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဇဘက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

အသက်အလှအယက်ရှုလျက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကောင်ကလေးဆီသို့ တစ်ပြိုင်တည်းရောက်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ” အဲလီဇဘက်က အော်ပြောသည်။ “သူ့အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“ငါ့ကိုကယ်ပါ” ကောင်ကလေးက ညည်းတွားပြောသည်။

သူ တွန့်လိမ်ရုန်းကန်သည်။ သူ့မျက်နှာမှ ချွေးများစီးကျနေသည်။ နီရဲသော သူ့ဆံပင်က သူ့နဖူးတွင် စိုစွတ်စွာကပ်နေသည်။

သူ တအားဆောင့်ဆွဲသည်။ သို့သော် လက်က ကျွတ်ထွက်မလာချေ။

“အတုပ်ခံရလို့ လက်ယောင်ကိုင်နေပြီ” သူက ညည်းတွားပြောသည်။

“ငါ ကြိုးစားကြည့်ပါရစေ” ကျွန်တော်က ပြောပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး ပိုးကောင်အိမ်၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လုပ်၊ မင်းလက်ကိုဆွဲ” ကျွန်တော်က သူ့ကို ညွှန်ကြားသည်။ ပိုးအိမ်ထဲမှ ပိုးကောင်များက ဒေါသဖြစ်စွာ တဝီဝီအော်နေကြသည်။

ငါ့ကို မတုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

တဝီဝီမြည်သံက ဆူညံလာသည်။ ကျွန်တော့်လက်များ တုန်ယင်နေသည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်၊ ကြွက်သားများကိုတင်းလျက် ပိုးကောင်အိမ်ကို ကျွန်တော် တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မြန်မြန်လုပ်၊ ဆွဲ” ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းသည်။ “ပိုးကောင် အိမ်ကို ငါ ကိုင်ထားတယ်”

ကောင်ကလေး မျက်နှာပြုံးသွားသည်။ လက်ကို သူ့ အလွယ် တကူ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

လက်ကို သူ ဖြောက်ကြည့်သည်။

နီရဲခြင်း၊ ယောင်ကိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ပိုးကောင်အတုပ်ခံရခြင်း မရှိချေ။

သူက ဦးခေါင်းနောက်ပစ်ပြီး ရယ်မောသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလန့်တကြားအော်ဟစ်ကြသည်။ ပိုး ကောင်အိမ်ကို ကျွန်တော် အနီးကပ်ယူ၍ လေ့လာကြည့်သည်။

ပလတ်စတစ်ဖြစ်နေသည်။

အထဲကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေသော တပီပီအသံက သေးငယ်သော စပိကာခွက်ကလေးမှ လာနေခြင်းဖြစ် သည်။

“အား” ကျွန်တော်က ဒေါသဖြစ်စွာအော်ဟစ်ပြီး ပိုးကောင်အိမ် ကို တအားလွှဲယမ်းလိုက်သည်။ သစ်ပင်အကိုင်းကလည်း ပိုးကောင်အိမ် နှင့်အတူ လိုက်လွှဲယမ်းသည်။ ပလတ်စတစ်ပိုးကောင်အိမ်က သစ်ပင်ကို ဝါယာကြိုးဖြင့် ဆက်နွယ်နေသည်။

ကောင်ကလေးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ သူ့နာမည်က ဂျက်ဟာဒင်ဖြစ်သည်။ တစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော သွေးစာလုံးများဖြင့် ‘ထိတ်လန့်ဖွယ်စာခန်း’ဟု ရေးထားသော မီးခိုးရောင်တီရှပ်အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီတို့ကို သူ ဝတ်ထားသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ခရစ္စနဲ့ ငါ မနက်က ဒီကိုရောက်လာတယ်” သူက အနီရောင်ဆံပင်ကို နောက်လှန်သပ်ရင်း ပြောပြသည်။

“မင်း အိမ်အမှတ် ၃ မှာ နေတာလား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါတို့ အိမ်အတူတူထဲမှာ နေတာပေါ့” ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “တိုင်လာလည်း အတူတူပဲ”

“ကောင်းတယ်” ဂျက်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ငါတို့ တစ်နေ့ကုန် စူးစမ်းရှာဖွေကြမယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရာတွေကို မင်းနစ်သက်မယ်ဆိုရင် ဒီစခန်းက သိပ်ကောင်းတယ်”

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရာတွေကို ငါတို့ ကြိုက်တာပေါ့” မဲရီဒစ်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းကို ဘာတခြားအကြောင်းကြောင့် ငါတို့ လာမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းက အတုတွေမဟုတ်လား” အဲလီဘောက်က မေးသည်။

ဂျက် အဖြေမပေးနိုင်ခင် အခြားကောင်ကလေးတစ်ယောက်က တောထဲမှ ထွက်လာသည်။ ရှည်လျားမည်းနက်သောဆံပင်ကို နောက်တွင် သူ စုချည်ထားသည်။ သူက လူကောင်ကြီးပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံပေါ်ကာ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်း တီရပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

“ဟေ့” ဂျက်က သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။

“ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း ခရစ္စရုန်ပေါ့”

“မင်း ငါ့ကို ခရစ္စလို့ခေါ်ပါ” သူက ပြောပြီး မည်းနက်သော သူ့ဆံပင်ထဲမှ အင်းဆက်ပိုးကောင်တစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်ယူ၍ ဂျက်ဆီသို့ ပစ်လိုက်သည်။ အင်းဆက်ပိုးကောင်အစစ်အမှန် ဖြစ်သည်။

“ငါ ပိုကောင်းအိမ်ဟာသ လုပ်နေတာ” ဂျက်က သူ့ကိုပြောသည်။ “သူတို့ တကယ်ယုံသွားကြတယ်”

ခရစ္စက လှောင်ပြောင်ရယ်သည်။ “ကောင်းတယ်”

“ခရစ္စနဲ့ ငါ ဒီနေရာကို အနှံ့ရောက်ဖူးပြီးပြီ” ဂျက်က ပြောသည်။ ရှည်လျားသော မြက်ပင်တစ်ပင်ကို မြေပြင်မှ သူ ဆွဲနှုတ်ပြီး ၎င်းကို စုပ်နေသည်။

“ဒါဆို အရာရာတိုင်းက အတုတွေပေါ့” အဲလီဘောက်က ထပ်ပြောသည်။ “ဒါတွေအားလုံးက ရယ်စရာလုပ်ထားတာတွေပေါ့”

ဂျက်၏အပြုံးက မှေးမှိန်သွားသည်။ “အရာရာတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး” သူက မြက်ပင်ကို ပါးစပ်ထဲတွင် ရွှေ့လျားလျက် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ဒီစခန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာ အဲဒါပဲ” ခရစ္စက ဆက်ပြောသည်။ “အဲဒီအထဲက တချို့က အစစ်အမှန်တွေ”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ” တိုင်လာက မေးသည်။

ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်က တုံ့ဆိုင်းနေကြသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့မှာပါ” ခရစ္စက ခပ်မဆိတ်ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါတို့ကိုပြောပြပါ” ကျွန်တော်က အတင်းအကျပ်ပြောသည်။ “ဘာက အစစ်အမှန်လဲ”

“အင်း ...” ဂျက်က ပါးစပ်ထဲမှ မြက်ပင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ “ဟိုနေရာမှာ” သူက ပြောသည်။ “အဲဒါ အစစ်အမှန်ပဲ” သူက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

မြက်ပင်များကြားထဲတွင် ရှိနေသော ကျယ်ပြန့်သော အဝါရောင် သဲပြင်စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ၎င်းဘေးတွင် သစ်သားဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိနေသည်။ သို့သော် စာလုံးများကို ကျွန်တော် မဖတ်နိုင်ချေ။

“အဲဒါ သဲနွံတွင်းပဲ” ခရစ္စက ပြောသည်။

“ဟင် ... တကယ်လား” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အမှုထမ်းတစ်ယောက် စခန်းမဖွင့်ခင် အဲဒီ အထဲမှာ နစ်သွားတယ်လို့ ငါတို့ကြားတယ်” ခရစ္စက တီးတိုးသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဟိုဒီပြေးလွှားနေသည်။ “သနားစရာလူပါ။ သူ တစ်ခါတည်း စုန်းစုန်းမြုပ်သွားတယ်”

“မင်းတို့ နောက်နေတာပါ” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူတို့၏ လေးနက်သောမျက်နှာအမူအရာကို ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်သည်။

“မင်းတို့ နောက်နေတာမဟုတ်လား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဒါ နောက်ထပ်ပြန်လုံးတစ်ခု မဟုတ်လား”

ဂျက်က သဲနွံတွင်းကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ဆို့တွေမှာပါ ...”

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က အချိန်အတော်ကြာ လိုက်လံရှာဖွေ
ကြသည်။

ကမ်းခြေနှင့်ရေကန်ကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။
သို့သော် သဲနွံတွင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ဂျက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဟာသလုပ်နေသလား။

တိုင်လာက ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် သူတွေ့ခဲ့သော ကောင်
ကလေးများနှင့် ပြေးလွှားပူးပေါင်းသည်။ အိမ်ကို ကျွန်တော် ပြန်လှည့်
ကြည့်သောအခါ ခရာမူတ်သံကို ကြားရသည်။

“စခန်းအိမ်ကြီးထဲမှာ ဆွေးနွေးပွဲရှိတယ်” အစိမ်းရောင်ယူနီ
ဖောင်းနှင့် အမှုထမ်းတစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။ “စခန်းချသူတွေ
အားလုံး စခန်းအိမ်ဆီသို့ လာကြပါ”

နေရာအဘက်ဘက်မှ ကလေးများ ပြေးလာကြသည်။ ကျွန်
တော်က တံခါးပေါက်တစ်ခုမှ ဖြတ်သွားစဉ် ဂျက်နှင့်ခရစ္စတို့ လက်ဝှေ့
ယမ်းပြသည်။

စခန်းအိမ်၏ရှေ့ပိုင်းကို သစ်လုံးအိမ်နှင့်တူအောင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ သို့သော် အဆောက်အအုံက အမှန်တကယ်ကို နှစ်ထပ်အိမ်လောက် မြင့်မားသည်။

ရှည်လျားသောခန်းမလမ်းတစ်လျှောက် ဘယ်ဘက်တွင် အခန်းကလေးများ တန်းစီနေသည်။ အခန်းအစွန်းနှစ်ဖက်တွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးမီးလင်းဖိုကြီးများရှိသော အခန်းကြီးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ခိုင်းကြသည်။ အခန်းအလယ်တွင် ရှည်လျားသော သစ်သားစားပွဲများ ရှိနေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုက ဤသို့ရေးထားသည်။ “ထမင်းစားခန်းနှင့် အစည်းအဝေးခန်း”

အဘီဖာရက်ဒေး၏ ရုပ်ရှင်ပုံစတာများကို နံရံတစ်ဖက်တွင် တန်းစီချိတ်ထားသည်။

အမှုထမ်းများက ကျွန်တော်တို့ကို ရှည်လျားသောစားပွဲများ၌ ထိုင်ရန် လက်ဟန်ပြုကြသည်။ အသက်ကြီးပုံပေါ်သော လူတချို့ဘေးရှိ ဒုတိယစားပွဲအတန်း၌ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်ပြင်သည်။ သို့သော် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အားကစားလိုက်စားပုံပေါ်သော အမှုထမ်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။ “အားလုံး စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်ထားကြပါ” သူက ညွှန်ကြားသည်။ “မြန်မြန်တင်ကြ”

“ဝိုး” စားပွဲအောက်မှ မည်းနက်လေးလံသော ကြိုးများကို သူ ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော်တို့လက်ကောက်ဝတ်များကို ချည်နှောင်သောအခါ ကျွန်တော် အလန့်တကြားအော်လိုက်မိသည်။

“လက်ထိတ်ခတ်တာလား” ကလေးတစ်ယောက် အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရတာလား” တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ရယ်ကြသည်။

သို့သော် အမှုထမ်းများက စားပွဲများတစ်လျှောက် အလျင်အမြန် ရွှေ့လျားသွားကြပြီး လူတိုင်း၏လက်ကို ကြိုးချည်နှောင်သောအခါ ကျွန်တော် အနည်းငယ်ထူးထူးခြားခြား ခံစားမိသည်။

မည်းနက်သောကြိုးတစ်လျှောက် လျှပ်စစ်စီးဆင်းသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသောအခါ ကျွန်တော်လည်ကုပ် အေးစက်သွားသည်။

“ဒါ ဘာသဘောလဲ” ဘေးမှကောင်ကလေးကို ကျွန်တော် မေးသည်။

သူက ပခုံးတွန့်သည်။ “ဒါ အတော်ကလေးထူးဆန်းနေတယ်” သူက ရေရွတ်ပြောသည်။

ကြိုးကို ကျွန်တော် ဆွဲကြည့်သည်။ ၎င်းတို့ကို တံင်းနေအောင် ချည်နှောင်ထားသည်။ ကျွန်တော် လျှော့မတွက်နိုင်ချေ။

လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဝက်၌ လျှပ်စစ်စီးဆင်းသည်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

ကျွန်တော့်နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့ကို နောက်စားပွဲတွင် တွေ့ရသည်။ သူတို့လက်ကောက်ဝတ်များကို ကြိုးချည်နှောင်ထားသည်။ သူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တစ်ပြိုင်တည်း စကားပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော့်နောက်မှအတန်းတွင် ခရစ္စ အမှုထမ်းများနှင့် ရုန်းကန်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ “မဖြစ်ဘူး” သူက အော်သည်။ “မဖြစ်ဘူး”

လက်နှစ်ဖက်ကို သူ နောက်ပစ်ထားပြီး ခုန်ထလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး” သူက ဒေါသဖြစ်စွာ အော်သည်။

သို့သော် အမှုထမ်း ၃ ယောက်က ခရစ္စကို ချုပ်ထားကြသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို သူတို့ ဆွဲခွာပြီး လက်ကောက်ဝတ်များကို ချည်နှောင်

လိုက်ကြသည်။ “ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်ပဲ” အမှုထမ်းတစ်ယောက်က ပြောသည်။ “မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ ငါတို့ မင်းကို မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ ဒါကို မယုံဘူး” စေားမှကောင်ကလေးကို ကျွန်တော်က ရေရွတ်ပြောသည်။ “ခရစ္စ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ” ကောင်ကလေးက ပခုံးတွန့်သည်။ “ငါ မသိဘူး”

၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ကြာကြာမစဉ်းစားရချေ။ အဖြူရောင်ဓာတ်ခွဲခန်းအင်္ကျီနှင့် ပြတ်သားပုံပေါ်သော လူကြီးတစ်ယောက်က အခန်းရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အသံတိတ်သွားစေရန် ကြီးမားသောလက်နှစ်ဖက်ကို သူ မြှောက်လိုက်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်၊ အကျဉ်းသားတွေ” သူက ဟိန်းနေသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်မောကြသည်။ မသက်မသာရယ်မောရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုထမ်းနှစ်ယောက်က သူ့ဆီသို့ပြေးသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခရစ္စကို ညွှန်ပြကြသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းကုတ်အင်္ကျီနှင့်လူက ခရစ္စကို ကြာရှည်စွာ စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်သည်။

ထိုလူက အေးစက်သောမီးခိုးရောင် မျက်လုံးများနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျိုးခဲ့သလိုပုံပေါ်နေသည့် နှာခေါင်းကြီးရှိသည်။ သူ ထိပ်ပြောင်လှနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ မျက်ခုံးမွေးတစ်ဖက်မှ အစပြုသော အမာရွတ်တစ်ခုက သူ့နဖူးပေါ် တက်သွားသည်။

အခန်းငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်အထိ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ မြှောက်လိုက်သည်။ “ငါ့နာမည် အလွန်ဆိုပါ” သူက ပြောသည်။ “ငါက လက်ထောက်ထောင်မှူးပါ”

ထောင်မှူးလား။ အကျဉ်းသားတွေလား။

ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။
ထို့နောက်တွင် အလွန်ဆို၏မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးယှက်သန်းသွား
သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ မီးခိုးရောင် သူ့မျက်လုံးများက လက်
သွားသည်။ “အားလုံးကို ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းက ကြိုဆိုပါတယ်” သူက
ပြောသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ “ဒီနှစ်နေ့ရာသီ
မှာ မင်းတို့ ကောင်းကောင်းကြောက်လန့်ဖို့အတွက် ငါတို့ အကောင်းဆုံး
လုပ်မှာပါ”

ကျွန်တော်တို့လက်တွေကို ဘာကြောင့် ကြိုးတုတ်ထားတာလဲ”
ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က ဒေါသဖြစ်နေသော အသံဖြင့် မေးသည်။
ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဂျက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ်” ခရစ္စက ဒေါသဖြစ်စွာ
အော်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ်”
ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ထဲ လျှပ်စစ်စီးသွားသည်ကို ခံစား
ရသည်။

အလွန်ဆိုက ကျွန်တော့်အခန်းဖော်နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်
သည်။ “မင်းတို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ” သူက မေးသည်။

ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့က အဖြေမပေးကြချေ။
“မင်းတို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ” အလွန်ဆိုက ရန်လို
ဟန်ဖြင့် သူတို့ဆီသို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းရင်း ထပ်မေးသည်။

ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့နာမည်များကို အော်ပြော
ကြသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်အိမ်မှာနေသလဲ” အလွန်ဆိုက မေးသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တုံ့ဆိုင်းနေကြသည်။ “အိမ်အမှတ်
၃ မှာနေတယ်” နောက်ဆုံး၌ ခရစ္စက ပြောသည်။

အလွန်ဆို၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်း၍ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်း
သော အပြုံးယှက်သန်းသွားသည်။ သူ့နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်က တလှုပ်
လှုပ်ဖြစ်သွားသည်။ “အဲဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ကံကောင်းတဲ့အိမ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”
သူက အေးစက်စွာပြောသည်။

အလွန်ဆိုက အခန်းရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လျှောက်သွားသည်။
“အခု မင်းတို့အတွက် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းမယ့် အစီအစဉ်တစ်ခု ငါ့မှာ ရှိတယ်” သူက ဟိန်းနေသောအသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောသည်။ “ထိတ်လန့် ဖွယ် စခန်းပိုင်ရှင်နဲ့ မင်းတို့ကို ငါ မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်။ သူ့ရဲ့ရုပ်ရှင် ကား ခုရှ ကားကြောင့် သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ဘွဲ့ထူးကိုရထားတယ်။ အာဘီဗာရက်ဒေးကို ကြိုဆိုကြရအောင်”

ကျွန်တော် လက်ခုပ်တီးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လက်ကောက် ဝတ်မှ တင်းနေသောကြိုးကြောင့် လက်ခုပ်တီးဖို့ ခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပါးစပ်ဖြင့် အော်ဟစ်အားပေးရသည်။

အာဘီဗာရက်ဒေး အခန်းထဲဝင်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။ ကလေးတချို့က တအံ့တဩ ရေရွတ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲ ၌ တွေးမြင်ထားသကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။

တစ်ခုက သူ အလွန်အရပ်ပုသည်။ သူ့အရပ်က အလွန်ဆို၏ ပခုံးအထိသာရှိသည်။ သူက အရပ်ပုရုံတင် မဟုတ်ချေ။ သေးလည်း သေးငယ်သည်။ မည်းနက်သောဆံပင်က သေးငယ်သောဦးခေါင်းပေါ်တွင်

ပိပြားနေသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညှပ်ထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးက မီးခိုး
ရောင်သမ်းနေသည်။

အနက်ရောင်တီရှုပ်၊ အနက်ရောင်ဘောင်းဘီတိုနှင့် ခြေညှပ်
ဖိနပ်တို့ကို သူ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ခြေထောက်များက သွားကြား
ထိုးတံကဲ့သို့ ပိန်လို့လှသည်။ လက်များကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ရှုပ်အင်္ကျီရှေ့တွင် တစ်စုံတစ်ရာ တောက်လက်နေသည်ကို
ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ စူးစိုက်ကြည့်သောအခါ ၎င်းက သံကြိုးတပ်ထား
သော ငွေအရိုးခေါင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်သည်။
ကျွန်တော့်သူရဲကောင်းပါလား။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျော်ကြားဆုံး ထိတ်လန့်
ဖွယ် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာပင်တည်း။ သူနှင့်ကျွန်တော် အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင်
အတူတူရှိနေသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မြင့်မားသော သစ်သားခွေးခြေတစ်လုံး
ပေါ် တက်ဆိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ကလစ်ဘုတ်ပြားတစ်ချပ်ကို
သူ ကိုင်ထားသည်။ သူက မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ပြီး
အော်ဟစ်အားပေးသံများ ရပ်သွားအောင် စောင့်နေသည်။

“နွေးထွေးတဲ့ကြိုဆိုမှုအတွက် မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
နောက်ဆုံး၌ သူက မပြောသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး
အာရုံစိုက်နားထောင်သည်။ သူ့အသံက တီးတိုးသံတမျှ နူးညံ့နေသည်။

“ဒီနွေရာသီဟာ ငါ့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံး
နွေရာသီပဲ” သူက ဆက်ပြောသည်။ ကလစ်ဘုတ်ပြားကို ပိန်လို့သော
သူ့ခွေးခေါင်းပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ “အလွန်ဆို မင်းတို့ကိုပြောတဲ့
အတိုင်း ငါ ရုပ်ရှင်ကား ၃၅ ကား ရိုက်ကူးပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက
ရုပ်ရှင်ပါပဲ။ ဒီစခန်းကတော့ ငါ့ရုပ်ရှင်တွေကို အသက်ပြန်ဝင်စေမယ်”

အခွင့်အရေးပေးပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အခု မင်းတို့ သရုပ်ဆောင်တွေ ဖြစ်ကြတော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါအော်ဟစ်ကြပြန်သည်။

ကြီးများက ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်များကို တင်းဆွဲကြ သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေ ဘာကြောင့်ချည်ထားရတာလဲ” ကျွန်တော် က လှမ်းမေးသည်။

များစွာသော အခြားကလေးများက ဝင်မေးကြသည်။ အခန်း ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့၏ မေးခွန်းများဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

အလွန်ဆိုက ကျွန်တော်တို့ကို အသံတိတ်နေရန် တင်းမာစွာ ဖြင့် အချက်ပြသည်။

သို့သော် မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မှတ်ဆိတ်မွေးကိုပွတ်ပြီး ပြုံး နေသည်။ “ဒေါက်တာဂရူရယ်ရဲ့ ကလဲ့စားဆိုတဲ့ ငိုရပ်ရှင်ကားကို မင်းတို့ ကြည့်ဖူးကြသလား” သူက မေးသည်။

ကလေးများစွာတို့က ကြည့်ဖူးကြောင်း အော်ပြောကြသည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ဖီယာမီတာ(Fear Meter)ကို မှတ်မိကြ မှာပေါ့” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပြောသည်။ “ဒီဝါယာကြိုးတွေဟာ မင်းတို့ အားလုံးကို ရုပ်ရှင်မှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ တကယ့်ဖီယာမီတာနဲ့ ဆက်သွယ် ထားကြတယ်”

“အဲဒါက ဘာလုပ်တာလဲ” ကောင်မကလေးတစ်ယောက်က ရှေ့ဆုံးအတန်းမှ လှမ်းမေးသည်။

“မင်းကို ငါပြမယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တုံ့ပြန်ပြောသည်။ ခွေးခြေခုံမှ သူ လျှောဆင်းပြီး အလွန်ဆိုဘက် လှည့်လိုက်သည်။ “အစမ်း သပ်ခံမယ့် လူတစ်ယောက်ကို မင်း ရွေးပါလား”

အလွန်ဆိုက စားပွဲများဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ အဖြူရောင်

ဓာတ်ခွဲခန်းကုတ်အင်္ကျီလက်များကို သူ နေရာတကျလုပ်နေသည်။ မီးခိုး
ရောင် သူ့မျက်လုံးများက တစ်ခန်းလုံးပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားထဲမှ မကောင်းဆိုးဝါး
ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် သူ တံကယ်တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဒေါက်တာဂရူရယ်၏ကလဲ့စား ရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့
ဖူးသည်မှာ ကြာလှနေပြီဖြစ်သည်။ ဖီယာမီတာက ဘာနှင့်တူသည်ကို
ကျွန်တော် မှတ်မိရန် ကြိုးစားသည်။

အလွန်ဆိုက ကြီးမားသောလက်ကိုမြှောက်ပြီး ညွှန်ပြလိုက်
သည်။ “အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ သရုပ်ဖော်ပြကြရအောင်” အလွန်ဆိုက
ပြောသည်။ “ပြဿနာလုပ်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း” ခရစ္စအော်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး” သူက လက်နှစ်ဖက်ကို
ကြိုးများမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်ကြိုးစားသည်။ “မလုပ်ပါနဲ့”
သို့ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှကြောက်လန့်နေသနည်း။

ကလေးများက တွန့်လိပ်လှုပ်ရှားကြသည်။ မျက်လုံးများအားလုံး
က ယခု ခရစ္စအပေါ် ရောက်နေကြသည်။

အဲလီဇဘက်နှင့် မဲရီဒစ်တို့၏ မျက်နှာများပေါ်မှ ထိတ်လန့်နေ
သော အမူအရာများကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့နောက်တွင်
ဂျက်က မျက်လုံးများကို တင်းနေအောင် ပိတ်ထားသည်။

ရှေ့ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် မစ္စတာဖာရက်ဒေး
က ထိန်းချုပ်ခလုတ်ခုံတစ်ခုပေါ်မှ ခလုတ်တချို့အား နှိပ်နေသည်ကို
တွေ့မြင်ရသည်။ ထို့နောက်တွင် နံရံပေါ်မှ ခလုတ်ကြီးကို သူ ဆွဲချလိုက်
သည်။

“မလုပ်နဲ့” ခရစ္စက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အော်သည်။

လျှပ်စစ်စီးသံ တဖျောက်ဖျောက်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။
ခရစ္စ ထိုင်ခုံတွင် တောင့်တင်းသွားသည်။
သူ ဦးခေါင်းက နောက်သို့လှည့်သွားသည်။
သူ ထခုန်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တွန့်လိမ်ကခုန်နေ
သည်။

နောက်ထပ်လျှပ်စစ်စီးသံ ထွက်လာသည်။
ကလေးများက အော်ကြသည်။ ကြောက်လန့်နေသောအော်သံ
များဖြင့် တစ်ခန်းလုံး လှုပ်ခါသွားသည်။

ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်သည်။ “ဒါ ပြက်လုံးလုပ်နေတာပါ”
ဘေးမှကောင်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြောသည်။ “ဒါမျက်လုံးလုပ်နေတာပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

သို့သော် ခရစ္စ၏ ဦးခေါင်းက ဘေးတစ်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့ကြ
သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပြိုလဲကျသွားသည်။
စားပွဲပေါ် သူ ပုံကျသွားပြီး မလှုပ်တော့ချေ။

[၈]

“ပိတ်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အော်သည်။
ထိန်းချုပ်ခလုတ်များကို သူ အကျောက်အကန်လိုက်နှိပ်သည်။

အလွန်ဆိုက ခရစ္စအပေါ် ကိုယ်ကိုင်းနေပြီး သူ့ပုခုံးကို လှုပ်ခါ
နေသည်။

လေးတချို့က အော်ဟစ်နေကြသည်။ အခြားသူများက
တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ခရစ္စ ပြန်လည်သတိရလာစေ
ရန် အလွန်ဆို ကြိုးစားနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ရင်တဒိန်းဒိန်း
ခုန်လျက် အသက်အလှအယက်ရှူနေမိသည်။

“သူ အိုကေလား” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မေးသည်။

“သူ အသက်ရှင်နေသလား”

“သူ အသက်ရှင်မှာပါ” အလွန်ဆိုက အေးစက်စွာဖြင့် တုံ့ပြန်
ပြောသည်။ အမှုထမ်းနှစ်ယောက်ကို သူက လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဒီနေရာက ခေါ်သွားကြ”

အလွန်ဆိုက ကြိုးများကို ဖြေလိုက်သည်။ အမှုထမ်းနှစ်ယောက်
က ပျော့ခွေနေသော ခရစ္စ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုင်ခုံမှ မယူကြသည်။

သူ့ကို ဆွဲခေါ်ယူဖို့ သူတို့ အတော်ဒုက္ခတွေ့ကြရပြီး လွတ်ကျလုမတတ်ပင် ဖြစ်မိကြသည်။

အမှုထမ်းများက ခရစ္စကို အခန်းထဲမှ သယ်ဆောင်သွားကြသောအခါမည်သူမျှ အသံမထွက်ကြချေ။ တံခါးက သူတို့နောက်၌ ဂျိုင်းခနဲ ပိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မုတ်ဆိတ်မွေးကို ပွတ်သပ်ပြီး မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် လူးလားဆန်ခတ် လမ်းလျှောက်နေသည်။ အလွန်ဆိုကို သူ့ဆီသို့ လာရန် သူ လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

“နောက်အုပ်စုအတွက် ငါတို့ ဗွီအားလျှော့ချရင် ပိုကောင်းမယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ခေါင်းခါလျက် သူ့လက်ထောက်ကို ပြောသည်။

အလွန်ဆိုက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါးအပြားက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ယှက်သန်းသွားသည်။

“ဒီနည်းနဲ့ဆိုရင် ပိုပြီးပျော်ဖို့ကောင်းမယ်” သူက ပြောသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက လမ်းလျှောက်ရပ်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ “မင်း မကောင်းဆိုးဝါးဆန်လွန်းတယ် အလွန်ဆို။ မင်းကို ဒီအလုပ်အတွက် ငါ ငှားရမ်းခဲ့မိတာကို ဝမ်းနည်းရအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

အလွန်ဆို၏အပြားက ပို၍ပီပြင်လာသည်။ “ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် ယူခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းရအောင် မလုပ်ပါနဲ့” သူက ခံပက်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကို ငါ ဟိုအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ အရိုးဆွေးအောင် ထားခဲ့သင့်တယ်။ ဘယ်လို ပဲဖြစ်ဖြစ် မပြောင်းလဲသေးပါလား”

ဟင်... အကျဉ်းထောင်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ကျွန်တော် တံတွေးအတင်းမျှီချရသည်။ ဒါတွေအားလုံးကို မစ္စတာဖာ

ရက်ဒေး ဘာကြောင့် ပြောနေသနည်း။ သူ့ပြောစကားကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကြားနိုင်ကြောင်း သူ မေ့နေပြီလား။

“ခရစ္စ အိုကေသလား” ဂျက်က အတန်းနောက်ဘက်မှ လှမ်း မေးသည်။ “သူ အိုကေလာမှီလား”

မစ္စတာဖာရက်ဒေးနှင့် အလွန်ဆိုတို့က တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ဒေါသဖြစ်စွာ စိုက်ကြည့်ကြပြီး တုံ့ပြန်စကား မပြောကြချေ။

“ကျွန်မတို့လက်ကောက်ဝတ်က ကြိုးတွေကို ရှင်တို့ အခုဖြေ ပေးကြမှာလား” ကျွန်တော်နှင့် စားပွဲတစ်ခုံကျော်မှ ကောင်မကလေး တစ်ယောက်က မေးသည်။

သူမ၏မေးခွန်းကြောင့် မစ္စတာဖာရက်ဒေး အတွေးများပြတ် သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုနေရာ၌ ထိုင်နေကြသည်ကို သူ ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ သို့သော် သူက သူမကို အဖြေမပေး ချေ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကလေးတို့” သူက ပြောသည်။

“ငါ့ရဲ့ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းက အသစ်စက်စက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ပြဿနာတချို့ကို ရှင်းနေရတုန်းပဲ” သူက အလွန်ဆိုကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းလိုပြဿနာမျိုးပေါ့” သူက အေးစက်စွာ ဆက်ပြောသည်။

အလွန်ဆို မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ ဒေါသတကြီးမာန်ဖီသံ သူ ပြုလုပ်လိုက်သည်။ သူ့နဖူးမှ အမာရွတ်ကြီးက ခရမ်းရောင်အသွင်သို့ မှောင်မည်းသွားသည်။

“ငါတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်ကို ခေါ်လာခဲ့” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက သူ့ကို အမိန့်ပေးသည်။

ကျွန်တော်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လာသည်။ “အဲဒါ မထူးဆန်းဘူးလား” သူက ညင်သာစွာပြောသည်။ “ဟိုကောင်ကလေး ခရစ္စဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ ဒေါက်တာဂရုရယ်ရဲ့ကလဲ့စား ရုပ်ရှင်ကားမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ တထေရာတည်းပဲ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

သူက ခေါင်းခါယမ်းလျက် သူ့အတွေးထဲသို့ ပြန်နစ်မြုပ်သွားပြန်သည်။

မြင့်မားသောခွေးခြေပေါ် သူ ပြန်တက်သောအခါ ကျိုင်းကောင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိသည်။ သူ အလွန်ပိန်ပါးပြီး သန်စွမ်းလှသည်။

“ကလေးအတော်များများက ငါ့ခန်းကို အတုလို့ ထင်ကြတယ်” သူက ကလစ်ဘုတ်ပြားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်။ ကျွန်တော်ဆီသို့ သူ ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ထိတ်လန့်မှုကတော့ အစစ်အမှန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေဟန်တူသည်။ မည်းနက်သော သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် တောက်လက်နေသည်။

“ထိတ်လန့်မှုဟာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အဲဒါဟာ ကြောက်စရာကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး” သူက တီးတိုးသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကျွန်တော် တုန်ယင်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ထိတ်လန့်စိတ်ဖြစ်အောင် သူ ပြောနေသလား။

သို့မဟုတ် သူ ရူးနေသလား။

သူပြုံးလာမည်ဟု မျှော်လင့်လျက် မစွတာဖာရက်ဒေးကို ကျွန်
တော် ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။ ခရစ္စ သရုပ်ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း
လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်ခြင်းက အမှန်တကယ်မဟုတ်ကြောင်း ၎င်းတို့အားလုံး
က ရယ်စရာလုပ်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သူ ဝန်ခံမည်ကို ကျွန်တော်
မျှော်လင့်နေသည်။

သို့သော် သူ့အမူအရာက လေးလေးနက်နက် ဆက်လက်ဖြစ်
နေသည်။

အသံတိုးတိုးမြည်သံကြောင့် အခန်းနောက်ဘက်တံခါးဆီသို့
ကျွန်တော် လှည့်လိုက်မိသည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှ ကြိုးများက တင်း
သွားကြသည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်။

သံတိုင်များကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသည်။ လှောင်
အိမ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင် လှောင်အိမ်ထဲ၌ ထိုင်နေသော
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

အလွန်ဆိုနှင့် အခြားအမှုထမ်းတစ်ယောက်က လှောင်အိမ်ကို
အခန်းရှေ့ဆီသို့ တွန်းလာကြသည်။

လူဝံတစ်ကောင်ပါလား။

မည်းနက်သောမျက်လုံးကြီးများက ချောကလက်အညိုရောင် အမွှေးများကြားမှ ပြူးထွက်နေကြသည်။ လူဝံက လှောင်အိမ်သံတိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ ညည်းညူသံများ ပြုလုပ်လျက် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေသည်။

“သူ့ အစစ်အမှန်လား”

၎င်းက ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးမေးခွန်း ဖြစ်သည်။

သူက လူနှင့်အလွန်တူပြီး အမွှေးထူသောလက်ချောင်းများဖြင့် သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အခန်းရှေ့ဆီသို့ လှောင်အိမ်လိမ့်လော သောအခါ ကျွန်တော်တို့ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သတ္တဝါက ပါးစပ်ပွင့်ဟသွားပြီး ခရမ်းရောင်လျှာ ထွက်လာသည်။ မစ္စတာဖာရက်ဒေးကို သူ မှတ်မိနေသလိုဖြင့် ကျယ်လောင်သော မာန်ဖီသံပြုလုပ်လိုက်သည်။

သူက တကယ့်လူဝံဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံဝတ်ထားသောလူ မဟုတ်ချေ။

အလွန်ဆိုက လှောင်အိမ်ကို ဆွဲလှည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပေးလိုက်သောအခါ တိရစ္ဆာန်က မတ်မတ်ထရပ်သည်။ သူက ကျယ်လောင်စွာမာန်ဖီပြီး သံတိုင်များကို လက်သီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထုရိုက်သည်။

ရှေ့စားပွဲမှ ကလေးတချို့က အော်ဟစ်ကြသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မြင့်မားသောခွေးခြေပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ မာန်ဖီနေသောတိရစ္ဆာန်ကို သူ သတိကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းက ငါတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်ပဲ”

သူက ပြောသည်။ “ နွေရာသီစခန်းတစ်ခုမှာ လူဝံတစ်ကောင်ကို မင်းတို့ တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် အံ့ဩကောင်းအံ့ဩကြလိမ့်မယ်။ အင်း... မင်းတို့ အတွက် အံ့ဩစရာတွေ အတော်များများ ငါ စီစဉ်ထားတယ်”

“သူက ရှောင်ကိုလား” တိုင်လာက လှမ်းမေးသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပြုံးသည်။

“မင်း သူ့ကို မှတ်မိသားပဲ။ သိပ်ကောင်းတယ်။ ‘လူဝံဂြိုဟ်ကို အောင်နိုင်သူများ’ ရုပ်ရှင်ကို မင်းတို့ ဘယ်နှစ်ယောက် ကြည့်ဖူးကြသလဲ”

ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်မြှောက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြိုးကြောင့် မြှောက်၍မရချေ။ အခန်းထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ရေရွတ် သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းက မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏ လူကြိုက် အများဆုံး ရုပ်ရှင်ကားများထဲမှတစ်ကား ဖြစ်သည်

လူဝံ၏အမွေများက ထောင်နေသည်။ သူက ဆူညံသံကို သဘောကျဟန်မတူချေ။ ဒေါသဖြစ်နေသောမာန်ဖီသံဖြင့် သူက ပါးစပ် ဖြဟပြီး သံတိုင်များကို လက်သီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထုရိုက်သည်။

“အဲဒီရုပ်ရှင်မှာ ရှောင်ကိုက ခေါင်းဆောင်လူပေါ့” မစ္စတာ ဖာရက်ဒေးက ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ သူဟာ ငါတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ ငါတို့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူက အခကြေးငွေ နည်းနည်းကလေးနဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်”

လူဝံက ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကြီးကို နှောက်လှန်လျက် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အလွန်ဆိုဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“သူ့ ကို သတိထားပါ” သူက အမိန့်ပေးသည်။

“ရော့စ်ကိုက အတော်ကလေး ဆိုးဝါးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သူ့ကို ထိန်းကျောင်းတဲ့လူကို သူ ရိုက် နှက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူကို သူ ဆေးရုံးရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်”

လူဝံက နောက်တစ်ကြိမ်အော်ဟစ်ပြန်သည်။

“ချုပ်နှောင်ခံရတာကို ရော့စ်ကို မကြိုက်ဘူး” မစ္စတာဖာရက် ဒေးက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြသည်။ “လူဝံတွေက ...”

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာက စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်သွားသည်။ သူ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ ကလစ်ဘုတ်ပြားက သူ့လက်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ “ဟေ့”

နောက်တစ်ကြိမ်အော်ဟစ်သံဖြင့် လူဝံက လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထုတ်ပြီး လှောင်အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“အလွန်ဆို မင်းလူမိုက်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက စူးစူးဝါးဝါး အော်သည်။

“မင်း လှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ထားတယ်။ ပိတ်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်”

အလွန်ဆိုက လှောင်အိမ်တံခါးဆီသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးလိုက်သည်။ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။

လူဝံက ဒေါသဖြစ်စွာအော်ဟစ်လျက် လှောင်အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ခြေထောက်များက ကြမ်းပြင်ကို တအားနင်းချသည်။ သူက လမ်းဖယ်ရှားနေသလိုမျိုးဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ရှေ့ကို တအားဝေ့ယမ်းနေသည်။

“သူ့ကိုတား၊ သူ့ကိုတား” ကလေးများ၏ စူးရှသောအော်ဟစ်သံ များပေါ် ကျော်လွန်လျက် မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူဝံက မာန်ဖီလျက် ဦးခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လျင်မြန်စွာ လှည့်ကာ ရှည်လျားသောစားပွဲပေါ် ကြည့်သည်။

အလွန်ဆိုက တိရစ္ဆာန်၏နောက်ကျောပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ သို့သော် လူဝံက ယင်ကောင်ကို ခါချသကဲ့သို့ သူ့ကို အလွယ်တကူ ခါချလိုက်သည်။ အလွန်ဆို ကြိမ်းပြင်ပေါ် လေးလံစွာ ပြုတ်ကျသွားသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ခွေးခြေပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားရာ မီးလင်းဖိုကို ကျောဖြင့်ကပ်မိသွားသည်။ “သူ့ကိုတားကြပါ” သူက အော်သည်။ “လူဝံ၊ သူ လူသတ်သမား”

ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲမှ အော်ဟစ်သံ ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။

ကျွန်တော် ခုန်ထရန်ကြိုးစားသည်။ အခြားကလေးများစွာတို့ ကလည်း ထွက်ပြေးကြရန် ကြိုးစားနေကြသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားပွဲတွင် တုတ်နှောင်ခံထားကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ မလုပ်နိုင်ကြချေ။

လူဝံက အလွန်ဆိုကို ကျော်လှမ်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲ ဆီသို့ ယိမ်းထိုးလာသည်။ ကြီးမားသောလက်နှစ်ဖက်ကို သူ ဖြန့်ကားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

လေးလံလှသော သူ့လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။

လူဝံက လက်နှစ်ဖက်ကို သိုင်းဖက်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ငဲ့ရှောင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းအထက်၌ လေများ ဝိုးခနဲမြည်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လူ့ဝံ၏လက်တစ်ဖက်မှ အမွေးများက ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းထိပ်ကို ပွတ်တိုက်သွားသည်။

“အို . . .” ကျွန်တော့်လည်ပင်းထဲမှ ညည်းသံတိုးတိုး ထွက် သွားသည်။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သတ္တဝါကြီးက စားပွဲတစ် လျှောက် ယိမ်းထိုးသွားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူက နောက်ကောင် ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဖြင့်ရိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး တစ်ခန်းလုံးတုန်သွားအောင် နောက်တစ်ကြိမ် အော်ဟစ် လိုက်သည်။

အော်သံတစ်သံ ကျွန်တော်ကြားရပြီး ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက် လျှင် အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်းနှင့် အရပ်မြင့်မြင့် အမှုထမ်းတစ်ဦး တံခါး မှ ပြေးဝင်လာသည်ကို အချိန်မီ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အားလုံး ခေါင်းငုံ့နေကြ” သူက အကျောက်အကန် လှမ်းပြော
သည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပခုံးဆီသို့ သူ မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အော်ဟစ်သံများ၊ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံများ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခေါင်းငုံ့ကြသောအခါ ထိုင်ခုံများက ကွန်
ကရစ်ကြမ်းပြင်ကို ပွတ်တိုက်ကြသည်။

“မလုပ်နဲ့” မစ္စတာဖာရက်ဒေး စူးစူးပါးပါးကန့်ကွက်သည်ကို
ကျွန်တော် ကြားရသည်။ “ကားလ်၊ သူ့ကိုမပစ်နဲ့။ သူက တန်ဖိုးရှိတဲ့
လူဝံ။ မပစ်နဲ့”

အမှုထမ်းက ချိန်ရွယ်သည်။

အော်ဟစ်သံများကြားမှ ပေါက်ကွဲသံထွက်ပေါ်လာသည်။

လူဝံက အလန့်တကြားညည်းညူလိုက်သည်။ ကြီးမားသော
သူ့လက်များက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကားထွက်သွားသည်။ သူ့
ပါးစပ်ပြဟနေသည်။ နက်မှောင်သောမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေသည်။

တိရစ္ဆာန်က ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံပြုလုပ်လျက် သူ၏
ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှေ့တိုးကျသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဗုန်းခနဲ လဲကျ
သွားသည်။

သူ့ မလှုပ်တော့ချေ။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကလေးအချို့က အော်ဟစ်
နေကြဆဲဖြစ်သည်။ တချို့က ငိုနေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ထိုင်ခုံတွင် ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြိုးများက
လက်ကောက်ဝတ်တွင် တင်းနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထိပ်ပေါ် လှုပ်
လက် ပွတ်တိုက်သွားသည်ကို ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်
အတုန်မရပ်နိုင်ချေ။ ကျွန်တော် အသက်အလှအယက်ရှူရသည်။

အလွန်ဆိုနှင့် အမှုထမ်းနှစ်ယောက်က လှုပ်ပေါ် ဝိုင်းအုံနေကြ
သည်။

အလွန်ဆိုက လှုပ်၏ရင်ဘတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကိုဆွဲယူပြီး ရုပ်ရှင်
ဒါရိုက်တာကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

မြားတစ်ချောင်းဖြစ်သည်။

“မေ့ဆေးမြားပဲ” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ၎င်းကို လူတိုင်း
တွေ့မြင်စေရန် မြင့်မြင့်မြောက်ကိုင်ပြလျက် ပြောသည်။ “ငါတို့ စတူ
ဒီယိုထဲက အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ကို တို့ ဘယ်တော့မျှ အန္တရာယ်
မပြုဘူး”

သူက ရယ်သည်။

ကလေးများက ညည်းညူကြပြီး စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချကြသည်။

“အားလုံးကောင်းတယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပြောသည်။

အလွန်ဆိုနှင့် အမှုထမ်းများက လူဝံကို မတ်တတ်ထူလိုက်ကြ သည်။ သူ၏ကြီးမားသော ဦးခေါင်းက ပခုံးပေါ်တွင် လည်နေသည်။ မူးဝေနေသော သတ္တဝါကို လှောင်အိမ်ထဲသို့ သူတို့ ပြန်ထည့်ကြသည်။

“ငါတို့ မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းခြောက်လှန့်လိုက်သလား” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပြုံးလျက်မေးသည်။ “ငါတို့ မင်းတို့ကို တကယ်ဖြစ် နေတယ်လို့ ထင်အောင် လုပ်လိုက်ကြသလား”

အမှုထမ်းများက ကျွန်တော်တို့လက်ကောက်ဝတ်မှ ကြိုးများကို လိုက်ဖြေပေးကြသည်။

ကျွန်တော် ရင်ခုန်နေဆဲဖြစ်သည်။ နဖူးမှချွေးများ စီးကျနေ သည်။ တီရှပ်အင်္ကျီက နောက်ကျောကို စိုစွတ်စွာကပ်နေသည်။

“ယုံကြသလား” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အမှု အရာ လုပ်လျက်အော်ပြောသည်။ “ထိတ်လန့်မှုကို ယုံကြသလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို လေ့လာစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ကျွန် တော်တို့ကို ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ကြောက်လန့်အောင် လုပ် မလဲ။

ထိတ်လန့်မှုက မည်ကဲ့သို့ အစစ်အမှန်ဖြစ်လာမည်နည်း။

ကျွန်တော် သိရှိရန် ကြာကြာမစောင့်ရချေ။

တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော် အိမ်ဆီသို့ပြန်ကြပြီး အထုပ်အပိုးဖြေကြ သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရာဘေးမှ နံရံတွင် ပိုစတာအချို့ကို ကျွန်တော်

ကပ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ကပ်ရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်လက်ရွှင်လန်းခြင်း မဖြစ်ပေ။

ကျွန်တော် ကြောက်လန့်ပြီး စိတ်တင်းကျပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

တိုင်လာက ရင်ဘတ်ရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်းကျပ်စွာယှက်လျက် အိပ်ရာအစပ်တွင် ကုန်းလျက်ထိုင်နေသည်။ သူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောချေ။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သူ ကိုက်ခဲ့မိသဖြင့် ယခုသွေးထွက်နေသည်။ သူ ကြောက်လန့်လျှင် ထိုကဲ့သို့ လုပ်တတ်သည်။

“ငါတို့ အိမ်ပြန်ရင်ကောင်းမယ်” နောက်ဆုံး၌ သူကပြောသည်။

“ဒီနေရာက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေတယ်။ ဖရက်ဒေးက ရူးသွပ်နေသလိုပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်သည်။ “ငါတို့ အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ ဩဂုတ်လအထိ အဖေနဲ့အမေ အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတာ မင်း သိသားပဲ။ ပြီးတော့ ဒါတွေအားလုံးကလည်း ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဖာရက်ဒေး သရုပ်ဆောင်နေတာလို့ ငါထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုလူဝံက အစစ်အမှန်ပဲဟာ” တိုင်လာက အတင်းအကျပ်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ကြိုးထဲကလျှပ်စစ်ဓာတ်ကလည်း အစစ်အမှန်ပဲ။ ခရစ္စ တကယ်ကို ဓာတ်လိုက်သွားတာ”

“အဲဒါက မတော်တဆဖြစ်သွားတာလို့ ငါထင်တယ်” ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“အလွန်ဆို ဆိုတဲ့လူကလည်း အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်” ကျွန်တော်ညီက ရေရွတ်ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပွေ့ပိုက်နေပုံကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မောမိသည်။

“ဟေ့ ... စိတ်ပေါ့ ပေါ့ပါးပါး နေစမ်းပါ” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

“ဒါက ထိတ်လန့်ဖွယ် စခန်းပဲဟာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ အာဘီဖာရက်ဒေးဆီက မင်း မျှော်လင့်တာကလည်း ဒါပဲလေ”

“ငါ ... ငါ အဲဒီလိုထင်တာပဲ” တိုင်လာက သေးငယ်သော အသံဖြင့် စကားထစ်နေသည်။

“သာမန်နေ့ရာသီစခန်းကို ငါတို့ မသွားချင်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါက စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတော့မှာပါ” ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ပြောသည်။

တိုင်လာက သက်ပြင်းချသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ မေး ထောက်နေသည်။

အိမ်စခန်းခါးပွင့်သွားသည်။ ဂျက်က အသက်အပြင်းအထန် ရှူ လျက် ဝင်လာသည်။ နဖူးမှချွေးများကို သူ လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်သည်။

တိုင်လာက အောက်ဘက်အိပ်စင်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။ “ခရစ္စ အိုကေရဲ့လား” သူက မေးသည်။

“ငါ... ငါတော့ အိုကေမယ်မထင်ဘူး” ဂျက် စကားထစ်နေ သည်။ သူ တံတွေးအတင်းမျိုချပြီး အသက်ရှူဖို့ ကြိုးစားသည်။ “သူ့ကို ငါ ဆေးခန်းမှာသွားကြည့်တယ်။ သူ အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“ဟင်” ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ “မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ရူးသွပ်တဲ့စကားတွေ သူ ပြောနေတယ်” ဂျက်က အော်ပြော သည်။

“သူပြောတာတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ လျှပ်စစ်ရှော့ကြောင့် သူ ဦးနှောက်ထိသွားတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“တကယ်ဖြစ်တာလား” ကျွန်တော်က အော်သည်။

“အဲဒါ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဂျက်က ခေါင်းခါသည်။ “မင်းကို ငါ သတိပေးမယ်။ ခရစ္စနဲ့ ငါ ဒီမနက်ရောက်လာတော့ ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ ကြားရတယ်”

သူက အသံနိမ့်ပြောသည်။ တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော်က သူ့စကား ကို ကြားရရန် အနားပိုတိုးကပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ တကယ်အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်” ဂျက် က ဆက်ပြောသည်။ “ငါတို့ စည်းစည်းလုံးလုံး နေကြရမယ်။ ငါတို့ ၄ ယောက်ပေါ့။ ငါတို့ကို သူတို့ကြည့်နေတယ်။ အိမ်အမှတ် ၃ ကို သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ခရစ္စနဲ့ငါ ...”

ပါးစပ်အညှောင်းသားဖြင့် သူ စကားရပ်သွားသည်။

သူက ကျွန်တော်ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ပြတင်းပေါက် လှမ်းကြည့် နေသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပြတင်းပေါက်မှ မျက်နှာတစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။ အလွန်ဆိုပါလား။

အလွန်ဆို ကျွန်တော်တို့ကို အေးစက်စွာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“တစ်မျိုးကြီးပါလား” တိုင်လာက ညင်သာစွာရေရွတ်ပြော သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ” ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။

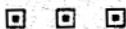
ဂျက် ကျွန်တော်တို့ကို ဘာပြောတော့မလို့လဲ။ အလွန်ဆိုကို သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ။

ဣတ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေခဲ့သည်။ သူ တကယ်ကို ကြောက်
လန့်နေခဲ့သည်။

“တစ်မျိုးကြီးပဲ” ကျွန်တော်က တိုင်လာကို ထပ်ပြောသည်။
ထို့နောက် အော်သံတစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပါ” ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က
အော်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ပါ”

[၁၂]

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်တံခါးဆီသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးလိုက်
ကြသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးဆီသို့ အရင်ရောက်ပြီး အပြင်ကို ခုန်ထွက်
လိုက်သည်။

လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသည်။ တိုင်လာက ကျွန်တော့်
နောက်မှ အလျင်စလိုဖြင့် လိုက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ကုန်းပေါ်မှ ခရစ္စကို မော့
ကြည့်ကြသည်။

မြက်ပင်များကိုဖြတ်၍ သူ တအားပြေးနေသည်။ အရူးအမူး
ကျွေပတ်ပြေးနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ အော်ဟစ်
ညည်းညူနေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းကို နောက်လှန်ပစ်ထားသည်။ မြင်းတစ်
ကောင်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ညည်းညူနေသည်။

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ် သူ့နောက်
သို့ လူများပြေးလိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှုထမ်းနှစ်ယောက်
ပါသည်။ ပြီးတော့ စခန်းသူနာပြုလည်း ပါသည်။

အမှုထမ်းတစ်ယောက်က လေထဲသို့ခုန်ပျံပြီး ခရစ္စကို နောက်မှ
လှမ်းဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော် ခရစ္စက တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ သူ အော်ဟစ်
ညည်းညူလျက် တောင်ကုန်းပေါ် ပြန်ပြေးတက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားပါရစေ” သူက စူးစူးဝါးဝါး အော်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်မြင်တာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်
ကတိပေးပါတယ်”

အမှုထမ်းနှစ်ယောက်က သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ကြသည်။ ၎င်းနောက်
သူ့ကို ဒရူတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဆီသို့ ခရစ္စပြန်လာ
သည်။ သူ အိုကေနေပုံ ပေါ်နေသည်။ တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က သူ့
ကို ဘာဖြစ်သနည်းဟု မေးကြသည်။

သူက တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသည်။ “အဲဒီအကြောင်း မင်းတို့ကို
ငါ မပြောချင်ဘူး” သူက ရေရွတ်ပြောသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်
နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“အဲဒီအကြောင်း ထပ်မမေးပါနဲ့တော့”

ကျွန်တော်တို့ စကားတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောကြတော့ချေ။ သို့
သော် ခရစ္စကို ကျွန်တော် တစ်ညလုံး လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိပြီး သူတို့
အဘယ်ကြောင့် သူ့ကို လိုက်ဖမ်းကြသနည်းဟု တွေးနေမိသည်။ ပြီးတော့
သူ့ကို သူတို့ ဖမ်းမိပြီးနောက်၌ ဘာလုပ်ကြသနည်း။

မီးမှိတ်ပြီးနောက်တွင် အထက်အိပ်စင်ပေါ်တွင် သူ ထထိုင်ပြီး
နာရီအတော်ကြာ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်ကို ကျွန်
တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ လကို မော့ကြည့်နေသောအခါ သူ့မျက်နှာ
အမူအရာဟာ မရွှင်မပျူဖြစ်နေပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့
မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် မိုးရွာနေသည်။ ကျွန်တော် တို့အားလုံး အဘဘီဖာရက်ဒေး၏ ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ကြသည်။ ၎င်းက အတော်ကောင်းပြီး ခရစ္စကို ကျွန်တော် မေ့သွားသည်။

နေ့လယ်စာမစားခင်လောက်တွင် နေထွက်လာသောအခါ မြက် ပင်များက စိန်ပွင့်များကဲ့သို့ တောက်လက်နေကြသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ အရာအားလုံးကို မိုးရေက ဆေးကြောလိုက်သကဲ့သို့ စခန်းက သစ်လွင် တောက်ပြောင်ပုံပေါ်နေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော် အားလပ်ချိန်ရနေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်အမှုထမ်းဂတ်က ကျွန်တော်တို့ကို အပြင်သို့ ခေါ် သည်။ “မင်းတို့ စီးချင်တယ်ဆိုရင် ချားရဟတ်တော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ ပြီ” သူက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ခါပြောစရာမလိုချေ။ ချားရဟတ်စီးရခြင်း ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။ မြန်မြန်စီးရလေ ပိုကောင်းလေဖြစ်သည်။

ရိုလာကိုစတာနှင့် အခြားရင်ထိတ်ဖိုစီးစရာများက ကြောက်စရာ ကောင်းသော ရုပ်ရှင်များနှင့် တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

တိုင်လာက ချားရဟတ်စီးရခြင်းကို ကျွန်တော့်လောက် ကြိုက် နှစ်သက်ခြင်း မရှိချေ။ ချားရဟတ်ရိုရာဆီသို့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကျွန် တော့်နောက် သူ ဆင်းလိုက်လာသည်။ သူ ကျွန်တော့်အနားကပ်နေပုံ အရ သူ အနည်းငယ် ကြောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် ပြောနိုင်သည်။

“ဝေးဟေးဟေး” ကျွန်တော် အော်လိုက်သည်။ ချားရဟတ် ဆီသို့ အခြားကလေးများ ပြေးသွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ နီပြာရောင် ချားရဟတ်အိမ်ကလေးများထဲတွင် လူပြည့်နေသည်။ မဲရီဒစ် နှင့် အဲလီဘောက်တို့ကို ကျွန်တော် လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ သို့သော် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ကြချေ။

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးလွတ်နေသော ရဟတ် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ လုံခြုံရေးဘားတန်းကို ကျွန်တော် ဆွဲချလိုက်သည်။

“အဲဒါ တကယ်မြန်မြန်လည်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား” တိုင် လာက အသံသေးသေးဖြင့် မေးသည်။ လုံခြုံရေးဘားတန်းကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“သိပ်မြန်ချင်မှ မြန်မှာပါ” ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အတော်လည်ပတ်မယ်ဆိုတာ ငါ ပြောရဲတယ်” ဘေးမှလက်ကိုင်ဘီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“တွေ့လာ။ ရဟတ် အိမ်လည်အောင် မင်း ဒါကိုလှည့်ရတယ်” သူက ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ကိုင်ဘီးမှ တွန်းဖယ် လိုက်သည်။ “တအားလည်အောင် မလုပ်နဲ့နော်။ ဟုတ်လား”

ဒတ်ဖီဟုခေါ်သော အနီရောင်ဆံပင်နှင့်လူကြီးက ခြားရဟတ် ကို မောင်းသည်။ မနက်စောစောက လေ့ကျင့်ရေးရုံတွင် ဝိတ်ပြားများနှင့် သူ လေ့ကျင့်နေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ အနီရောင်စပွဲရုပ် အင်္ကျီအောက်မှ သူ့ကြွက်သားများက ဖောင်းကားထွက်နေသည်။ တင်း ကြပ်သော အနက်ရောင်ဘောင်းဘီတို့ကို သူဝတ်ထားပြီး တောင့်တင်း သော သူ့ခြေထောက်များကို တွေ့မြင်နေရသည်။

အစိမ်းရောင်တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့ ယူနီဖောင်းကို သူ ဝတ် မထားသောကြောင့် သူ အမူထမ်းမဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။ သူ့အလုပ်က ခြားရဟတ်မောင်းနှင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဒတ်ဖီက တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော့်ဆီသို့လာပြီး လုံခြုံရေးဘား တန်းကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်မှ နီပြာရောင် အရိုး ခေါင်း ဆေးမင်ရုပ်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

“ရုပ်ရှင်ထဲက ဒီချားရဟတ်ကို မင်း မှတ်မိသလား” သူက အသံထွက်ကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ထိတ်လန့်ဖွယ်ပွဲတော် ရုပ်ရှင်ကားကို ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား” ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါကို ‘လှည့်ပါ အော်ပါ’ လို့ ဘာကြောင့် နာမည်ပေးထား တာလဲဆိုတာသိလား” ဒတ်ဖီက သွားဖြဲပြီးပြလျက် မေးသည်။ ပြီး တော့ သူ ရယ်သည်။ “မင်း တွေ့မှာပါ”

ထိန်းချုပ်ခလုတ်ခုံဆီ သူ လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တို့ ကြည့်နေကြသည်။ ရှည်လျားသော သစ်သားမောင်းတံတစ်ခုကို သူ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့သို့တွန်းလိုက်သည်။

ခြားရဟတ်အိမ်များ တကွီကွီမြည်လာကြသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ စတင်ရွေ့လျားကြသည်။ ရဟတ်အိမ် ၁၂ လုံးကို ကျွန်တော် ရေတွက်မိသည်။ အားလုံး ကလေးများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လျင်မြန်စွာ စက်ဝိုင်းပတ် စတင်လည်ကြသည်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့” တိုင်လာက ပြောသည်။ “ဒီရဟတ်က ဘာဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းလို့လဲ”

“ဘာမျှ ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး။ ပျော်စရာကောင်းရုံတင် ပါ” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပိုမိုလျင်မြန်စွာ စတင်ရွေ့လျားလာသည်။ ကျွန် တော်က လက်ကိုင်ဆီသို့လှည့်ပြီး ရဟတ်အိမ်ကို တိမ်းစောင်းအောင် လုပ်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်သို့မြှောက်ပြီး ဝမ်းသာ အားရ တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

လေတိုက်ခတ်သဖြင့် ဆံပင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရိုက်ခတ် သည်။ ရဟတ်အိမ်က ပိုမိုလျင်မြန်စွာ လည်ပတ်လာသည်။

“ဝိုးအိုးအိုး၊ ငါ ခေါင်းမူးတယ်” ကျွန်တော်က အာမေဍိတ်သံ ဖြင့် ပြောသည်။

တိုင်လာက လုံခြုံရေးအားတန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချုပ်တည်းထားသော အပြုံးဖြစ်နေသည်။ ရဟတ်စီးနင်းခြင်းကို သူ နှစ်သက်လာစေရန် ကြိုးစားနေသည်ကို ကျွန် တော် တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများ မှိတ်ထားပြီး မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်စ ပြုလာသည်။

မြန်သထက် ပိုမြန်လာသည်။

ရဟတ်အိမ်များ တက္ကီကျိမြည်လျက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ပတ်ချာ လည်လာသည်။ အနီးအနားမှ အိမ်များ၊ သစ်ပင်များနှင့် ရေကန်တို့ အားလုံး ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်ဖြင့် ဝါးလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တအားကို ချာလပတ်လည်လာကြသည်။

တိုင်လာကို ကျွန်တော် ဝင်တိုက်မိသည်။ သူက သွားကြိတ် လျက် ဘားတန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မြန်သထက် ပိုမြန်လာသည်။

ရှည်လျားသောမောင်းတံကို ဒတ်ဖီ တဆုံးအထိ တွန်းချလိုက် သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

“ဝိုးအိုးအိုး” ကျွန်တော်က အော်သည်။ “ငါတို့ အခုပျံသန်း နေပြီ။ ငါတို့ ပျံသန်းနေပြီ”

ကလေးများက အော်ဟစ်ရယ်မောကြသည်။

“ဝိုးအိုးအိုး” ကျွန်တော်တို့ ချာလပတ်လည်နေစဉ် ထိန်းချုပ် ခလုတ်ခုံမှ ဒတ်ဖီ လှည့်ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းလှည့်လိုက်လျှင် တောင်ကုန်းပေါ် သူ ဦးတည်တက်သွား နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်တော် အလွန်ခေါင်းမူးလာသည်။ အရာရာတိုင်း၌ တရိပ်ရိပ်ဖြင့် ပတ်ချာလည်ဖြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မျက်တောင်ခတ်ကြည့်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခတ်သည်။

“ဟေ့” သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းအော်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အသံက အားအင်ချည့်နဲ့စွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရဟတ်စီးနေကြသော ကလေးများ၏ အော်ဟစ်ဆူညံသံများကြောင့် ကျွန်တော့်အသံကို ကြားနိုင်မည်ဟုတ်ချေ။

“ဟေ့... သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ” တိုင်လာက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လျက် မေးသည်။ ကျွန်တော့်ညီ အထိတ်တလန့်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ “သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ အင်ဒရူး။ သူ ဒီဟာကြီးကို မရပ်တော့ဘူးလား”

လေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တပိုးပိုးဖြင့် ရိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ဆံပင်များ တအားလွင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်က လုံခြုံရေး ဘားတန်းဆီသို့ နိမ့်ကျသွားကြပြီး ၎င်းကို ဆုပ်ကိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်သထက်မြန်စွာ လည်ပတ်ကြသည်။

တိုင်လာကို ကျွန်တော် တစ်ခါတိုက်မိပြန်သည်။ ထို့နောက်တွင် ရဟတ်အိမ်က ကျွန်တော့်ကို ဘေးတစ်ဖက်ဆီသို့ တအားလှုပ်ခတ်လိုက် သည်။

“အိုး” ကျွန်တော့်လက်ကို ရိုက်မိသောအခါ ကျွန်တော် အော် လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုင်ခုံမှ ကျွန်တော် မြောက်ကြွတက်သွား သည်။ လုံခြုံရေးဘားတန်းက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထားသည်။ ထိုင်ခုံပေါ် ကျွန်တော် ပြန်ကျသွားသည်။

ဒတ်ဖီကို ကျွန်တော် ရှာဖွေကြည့်သည်။ သို့သော် တရိပ်ရိပ်ပတ် ချာလည်နေသော စိမ်းပြာရောင်ထဲတွင် သူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိန်းချုပ်ခံ၍ မည်သူမျှမရှိချေ။

ကလေးများက အော်ဟစ်ကြသည်။

“ဒါကြီးကိုရပ်ကြပါ။ လုပ်ကြပါ”

“မြန်လွန်းနေပြီ”

“ငါ ခေါင်းမူးလာပြီ”

“ငါ အန်ချင်လာပြီ”

ကျွန်တော်လည်း အန်ချင်လာသည်။ ရင်ထဲ ပျို့လှိုက်လာသည်။
ပါးစပ်ထဲ ချဉ်တင်တင်ဖြစ်လာသည်။ နေ့လယ်စာများ လည်မျိုဆီသို့
ချို့တက်လာသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

မူးလာပြီ။ အရမ်းမူးလာပြီ။

“ဟိုလူ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါတို့ကို သူ ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့ မရဘူး”

တိုင်လာက ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဆုပ်ညှစ်နေသည်။ သူ့
မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။ သူ့ပါးစပ်က ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ပြဟနေ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပို၍လျင်မြန်စွာပင် လည်ပတ်နေဟန်တူသည်။
ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း နောက်လန်သွားသည်။ ရဟတ်အိမ်ဘေးတစ်ဖက်ကို
ပခုံးဖြင့် ဝင်တိုက်မိသည်။

အော်ဟစ်ဆူညံသံများကြားမှ ကလေးတချို့ ယခု ငိုကြွေးနေ
ကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကျယ်လောင်သောညည်းသံကို
ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပြီး အဝါရောင်အရည်များ ဝေါခနဲထွက်လာသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားထားသော
အစာများကို အန်ချနေသည်။

ကျွန်တော် အတင်းချုပ်တည်းထားသည်။ ယခု ကျွန်တော်
ဘကယ်ကို အန်ချင်နေသည်။

မူးဝေမှုသက်သာစေရန် မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မှိတ်လိုက်
သည်။ သို့သော် မရချေ။

“အို” ချည်နဲ့သော အထိတ်တလန့်သည်းသံဖြင့် ကျွန်တော် ပါးစပ် ပြဟသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လည်ပတ်နေရမလဲ။

ကျွန်တော်တို့ အကြိမ်ကြိမ် ပတ်ချာလည်နေကြသည်။

အခြားကလေးတစ်ယောက် လေထဲကို ပေါခနဲ အန်ချလိုက်ပြန်သည်။

ပိုမြန်လာနေသည်။

ထို့နောက်တွင် နီပြာရောင်သဏ္ဍာန်ရေးရေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒုတိယဖိပါလား။

ကျွန်တော်တို့ရဟတ်အိမ် ပတ်ချာလှည့်ပျံသန်းနေစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ သူ ပြန်ဆင်းလာသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သူ အလွန်နှေးကွေးစွာ လျှောက်နေသည်။

ကလေးများက ညည်းတွားပြီး အော်ကြသည်။ “မြန်မြန်လာပါ” တစ်ယောက်က တအားအော်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝိခနဲ ဝိခနဲ ပတ်ချာလည်နေကြသည်။

ဒုတိယက လက်ထဲတွင် အနီရောင်အချို့ရည်ဘူးတစ်ဘူးကို ကိုင်ထားသည်။ ခေါင်းမော့ပြီး အချိန်အတော်ကြာ သောက်ချသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ဆီသို့ အလွန်ဖြည်းညင်းစွာ သူ ဆက်လျှောက်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ချာလည်ပြီးရင်း လည်နေကြသည်။

ကျွန်တော် အသက်ရှူအောင့်ထားသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဒုတိယက ထိန်းချုပ်ခလုတ်ခုံဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချာလပတ်တစ်ခါလည်သွားပြန်သည်။ တိုင်လာ၏

ဦးခေါင်းက ပခုံးပေါ်တွင် လှုပ်ယိမ်းနေသည်။ မျက်လုံးများကို သူ တင်းတင်း ပိတ်ထားသည်။

“တိုင်လာ၊ မင်း အိုကေရဲ့လား” ကျွန်တော်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အော်သည်။ “တိုင်လာ”

သူ အဖြေမပေးချေ။

ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပတ်ချာလည်ကြပြန်သည်။

မောင်းတံအား ဒတ်ဖီ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် တွေ

မြင်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ...

မောင်းတံအား သူ ဆွဲလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်။

“ဟင့်အင်း” ဒတ်ဖီအော်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

မောင်းတံ သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲ၌ ကျိုးပါလာသည်ကို ကျွန်တော်

တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟင့်အင်း...” ပတ်ချာလည်နေသော ရဟတ်အိမ်များထဲမှ
ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝေါခနဲ ပတ်ချာလည်သွားကြပြန်သည်။

ကျိုးနေသောမောင်းတံကို လက်တစ်ဖက်ထဲ၌ ဒတ်ဖီ ကိုင်ထား
သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သူက ခေါင်းကုတ်လျက် ၎င်းကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။

“စက်ပိတ်လိုက်ပါ။ စိတ်ပိတ်လိုက်ပါ”

“ကယ်ကြပါ”

“လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါသဖြစ်နေသော အော်ဟစ်သံများ၊ ကြောက်လန့်သော အော်
ဟစ်သံများက ရဟတ်အိမ်များ တဝေါဝေါပတ်ချာလည်သံများပေါ် ကျော်
ထွက်လာသည်။

“တိုင်လာ၊ မင်း အိုကေရဲ့လား” ကျွန်တော်ညီကို ကျွန်တော်
လှုပ်ခါလိုက်သည်။ ပခုံးကိုင်ပြီး တအားလှုပ်ခါလိုက်သည်။

သူက မျက်လုံးများဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခါပိတ်လိုက်

ပြန်သည်။ လုံခြုံရေးဘေးတန်းပေါ် သူ ခါးကိုင်ထားပြီး သံထိုင်ခုံပေါ်တွင် မြောက်ဆွ မြောက်ဆွ ခုန်နေသည်။

မြေပြင်က တစ်ဖက်စောင်းလာသည်။ ကောင်းကင်က မြက်ခင်း အား ဝင်တိုက်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ အစိမ်းရောင်မြက်ခင်းနှင့် အပြာရောင်ကောင်းကင်ကို တစ်လှည့်စီ နေရာယူနေကြပုံပေါ်နေသည်။

ကျွန်တော် မူးမေ့တော့မည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း နောက်လန်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။

ရဟတ်အိမ် အရှိန်လျော့ကျသွားသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

မော်တော်လည်ပတ်သံ ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ယခု တိတ်ဆိတ်စွာ လည်ပတ်နေကြသည်။ လေက တဟူးဟူးတိုးနေပြီး သံ ရဟတ်အိမ်များက တကွီကွီမြည်နေကြသည်။

နွေးသထည် နွေးကွေးစွာ လည်ပတ်လာသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသောကြိုးကြိုး တစ်ချောင်းအား ဒတ်ဖီ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဓာတ်ကြိုး ဖြစ်သည်။ ခြားရဟတ်ကို သူ ဓာတ်ကြိုးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အရှိန်နွေးပြီး ရပ်တန့်သွားကြသည်။

မည်သူမျှမလှုပ်ကြချေ။ အချိန် အလွန်ကြာလှစွာ မည်သူမျှ မလှုပ်ကြချေ။

ထို့နောက်တွင် ကလေးများ အောက်သို့စတင်ဆင်းလာကြသည်။

အချို့က မြက်ခင်းများပေါ်တွင် လေးဖက်ထောက်ကျသွားကြသည်။ အချို့က ဦးခေါင်းများကိုကိုင်လျက် ဒေါသဖြစ်စွာ ရေရွတ်ကြရင်း ချည်နဲ့စွာ ဒယီးဒယိုင်သွားနေကြသည်။

ကျွန်တော်က တိုင်လာကို ကူညီပြီး ရဟတ်အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပေးသည်။ သူ ဒူးခေါင်းများ ခွေယိုင်စပြုလာသည်။ သူ ကိုယ်ဟန်ထိန်းလာသည်နှင့်သည့်အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် မတ်မတ်ထူမပေးထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြိုးစားလျှောက်ကြသည်။ မြေပြင်က တစောင်းဖြစ်နေသည်။ သစ်ပင်များက ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့ကို ကျွန်တော် ဝင်တိုက်မိသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ” အဲလီဘောက်က အော်သည်။

ဒတ်ဖီက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလျက် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် မိုးထိုးရပ်နေသည်။ “ရဟတ်စီးရတာ ပျော်ကြရဲ့လား” အပြာဖျော့ဖျော့မျက်လုံးများက သဘောကျစွာ တောက်လက်လျက် သူကမေးသည်။

“ကျွန်မ တိုင်ပြောမယ်” မဲရီဒစ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“မစ္စတာဖာရက်ဒေးကို ကျွန်မ တိုင်ပြောမယ်”

“ကျွန်မလည်း တိုင်ပြောမယ်” သူမ၏ညီမက ထောက်ခံသည်။

ဒတ်ဖီက ခေါင်းခါသည်။ “မင်းတို့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖူးဘူးလား”

သူက မေးသည်။

“ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး” အဲလီဘောက်က မဲ့ရွဲ့ပြော

သည်။

“ဒါ သိပ်ဆိုးတယ်။ ရှင် ကျွန်မတို့အားလုံးကို အန်ချင်အောင် လုပ်တယ်”

“ဒါက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း အတိအကျပဲလေ”

ဒတ်ဖီက ပြောသည်။ “ဒါက ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းလေ၊ မှတ်မိပြီလား။ ရုပ်ရှင် အသက်ဝင်လာတာပေါ့”

ရုပ်ရှင်ထဲမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ကျွန်တော် ယခု မှတ်မိလာသည်။

ရဟတ်စီးသူအားလုံး အရေပြားများကွာကျကုန်သည်အထိ ရဟတ် မြန်
သထက်မြန်စွာ လည်ပတ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ရဟတ်ရပ်တန့်သွားသော်
ရဟတ်အိမ်များထဲတွင် အရိုးစုများ ပြည့်နေသည်။

“ငါတို့ အရေပြားတွေ ကွာမကျကုန်တာ တော်သေးတာပေါ့”
ကျွန်တော် ရေရွတ်ပြောသည်။

မဲရီဒတ်က ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ “နင် အိုကေရဲ့
လား”

“ငါ တော်တော်ကလေး တုန်ယင်နေသေးတယ်” ကျွန်တော်
ဝန်ခံသည်။

တိုင်လာက မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ချပြီး ဦးခေါင်းကို ဒူးခေါင်းနှစ်လုံး
ကြားညှပ်ထားသည်။ “ငါ အန်ချင်တယ်” သူက ညည်းတွားပြောသည်။

“တကယ်ကို အန်ချင်တယ်”

“နောက်ပြောင်တာကို မခံနိုင်ဘူးလား” ဒတ်ဖီက အော်ပြော
သည်။ သူက မနှုတ်မြို့ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းပြီး လှည့်ထွက်ကာ
တောင်ကုန်းပေါ် အပြေးကလေးတက်သွားသည်။

“ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး” အဲလီဇဘက်က သူ့နောက်သို့
လှမ်းပြောသည်။ “ဒါ ရှုံ့စရာကောင်းတယ်”

“မစွတာဖာရက်ဒေးကို သွားတိုင်ကြရအောင်” မဲရီဒတ်က
အတင်းအကျပ်ပြောသည်။

“ဒီလူမိုက် ငါတို့ကို ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သူ သိတောင်သိမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အိုကေ၊ သွားပြောကြရအောင်” ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်
သည်။ “ငါတို့ ဒီကိုပျော်ဖို့လာတာ။ ဒါပေမဲ့ အခုထိတော့ အားလုံးက
တော်တော်ကလေး ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေတယ်”

တိုင်လာကို ကျွန်တော် ကူညီပြီး မတ်တတ်ထူပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် ရုံးခန်းအိမ်ဆီသို့ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဇဘက်တို့နောက်မှ ကျွန်
တော် လိုက်သွားသည်။

သို့သော် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လှမ်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော်
ရပ်တန့်သွားသည်။ ခြားရဟတ်အထက်သို့ ထိုးထွက်နေသော မြင့်မား
သည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုဟာ ဘာလဲ” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

“ကင်မရာလား”

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၄ ယောက်စလုံး ၎င်းကို တွေ့မြင်ကြ
ရသည်။ သစ်ကိုင်းနိမ့်နိမ့်တစ်ခုပေါ်တွင် ခြားရဟတ်ကို ချိန်ရွယ်ထားသော
ကင်မရာတစ်ခု ရှိနေသည်။

“ငါတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတာလား” ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်
ပေးသည်။

“ငါတို့ ချာလပတ်လည်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်
ငါတို့ကို ရိုက်ကူးနေတယ်လို့ နင်တို့ထင်သလား”

“မစ္စတာဖာရက်ဒေး ငါတို့ကို ကြည့်နေသလား” မဲရီဒစ်က
မျက်မှောင်ကုတ်လျက် မေးသည်။

“သူ ငါတို့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလား”

“ငါတို့ တိုင်ကိုတိုင်ရမယ်” အဲလီဇဘက်က ပြောသည်။

“သူ ငါတို့ကို အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး။ ဒါ ရူးသွပ်တာပဲ”

တောင်ကုန်းပေါ် စခန်းအိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ တက်သွားကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် ကျွန်တော် အသက်ပြင်း
ပြင်း ရှူလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အားအင်သန်စွမ်းစ ပြုလာသည်။ မူး
ဝေမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တိုင်လာက ပုံမှန်အသားအရေ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အမူအရာက မရွှင်မပျဖြစ်နေသည်။ သူ အံ့ကြိတ်ထားသည်။ သို့သော် သူ့ အတော်နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းလာကြောင်း ကျွန်တော် ပြောနိုင်သည်။

အဆောက်အအုံဘေးတစ်ဖျော့က၌ တန်းစီနေသော အမှိုက်ပုံးများကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဦးခေါင်းတစ်လုံးလား။

အမှိုက်ပုံးအဖုံးအောက်မှ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ထိုးထွက်နေသလား။ ဦးခေါင်းလှုပ်သွားသောအခါ ကျွန်တော် နောက်ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

တိရစ္ဆာန်ဦးခေါင်းတစ်လုံးကို ကျွန်တော် ယခု တွေ့ရသည်။ ရှဉ့်တစ်ကောင်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် အမှိုက်ပုံးထဲမှ ခုန်ထွက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။

“ဝိုး” ကျွန်တော်က ရေရွတ်ပြောသည်။ “ဒီနေရာမှာ အံ့ဩစရာတွေ များလှချည်လား။ အရာရာတိုင်းကို ငါ လန့်နေရပါလား။”

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကြပြီး မှုန်ဝါးသော အလင်းရောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မျက်လုံး ကျင့်သားရသည်အထိ စောင့်နေကြသည်။ အနုပညာသင်တန်းအုပ်စုတွင် ကလေးများက ရွံ့များဖြင့် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ သူတို့၏အခန်းတံခါးကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်ဖြတ်ကြသောအခါ အရုပ်ဆိုးသော ရွံ့မျက်နှာဖုံးစွပ်များနှင့် သတ္တဝါကြီးများကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

အစည်းအဝေးခန်းကြီးနှင့် ထမင်းစားခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်လျှောက်ကြသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အလုပ်သမားများက နေ့လယ်စာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏ရုံးခန်းက ရှည်လျားသောခန်းမ၏ အဆုံးတွင် ရှိနေသည်။ ခန်းမကို ကျွန်တော်တို့ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်လျှောက်ကြ

သောအခါ သစ်သားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရှူးဖိနပ်များက ကျယ်လောင်စွာ တဖုတ်ဖုတ်မြည်နေကြသည်။

အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော အမှုထမ်းနှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ “အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ” တစ်ယောက်က နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းစွာ မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖြေမပေးကြချေ။

‘စခန်းလက်ထောက်’ ဟု အမှတ်အသားရေးထားသော ရုံးခန်း တစ်ခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ၎င်းက အလွန်ဆို၏ ရုံးခန်းဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

အခြားရုံးခန်းတစ်ခန်းက ‘ဝေးဝေးရှောင်ပါ’ စာလုံးများကို တံခါးပေါ်တွင် ကပ်ထားသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏ ရုံးခန်းတံခါးက ပိတ်ထားသည်။

မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဇဘက်တို့က တုံ့ဆိုင်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးခေါက်ရန် လက်သီးကို မြှောက်လိုက်သည်။

သို့သော် ပထမဦးဆုံး အော်ဟစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသော အခါ ကျွန်တော့်လက်သီးက လေထဲတွင် တန်းလန်းဖြစ်သွားသည်။

ထိတ်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သော အသံဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းအတွင်းမှ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သောအသံ ဖြစ်သည်။

ကြောက်လန့်နေသော နောက်ထပ်အော်သံပါ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က တံတွေးအတင်းမျိုချပြီး အခြားသူများဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ “ဒီအော်သံတွေက တကယ့်အသံတွေပဲ” ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောသည်။

[၁၅]

နောက်ထပ်အော်သံကြောင့် ကျွန်တော် တံခါးမှ နောက်ခုန်ဆုတ်
လိုက်မိသည်။

ယခု တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်တို့
ဘာမျှမကြားဟန်ဆောင်ပြီး အဝေးကို အလျင်အမြန် ထွက်သွားကြရမည်
လား။ သို့မဟုတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်ရမလား။

ကျွန်တော်က လက်သီးကို တစ်ခါမြှောက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်
သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကျွန်တော် တစ်ခါခေါက်လိုက်ပြန်သည်။

“အထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတယ်” အဲလီဘောက်က
တီးတိုးပြောသည်။ “သူ ဘာဖြစ်လို့ မထူးတာလဲ”

ကျွန်တော် တုံ့ပြန်စကားမပြောနိုင်ခင် တံခါး အနည်းငယ်ဟ
သွားသည်။ “ဘယ်သူလဲ” အသံတစ်သံက လှမ်းမေးသည်။ မစွတာ
ဖာရက်ဒေး၏အသံ ဖြစ်သည်။

သူက ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းကြည့်သည်။ တံခါးက လက်မ အနည်းငယ် ထပ်ပွင့်သွားသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော် ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ နီရဲတွတ်နေသည်။ သူ့နဖူးမှ ချွေးများ လိမ့်စီးကျလာသည်။ ချွေးများကြောင့် သူ့မှတ်ဆိတ်မွေး စိုရွဲနေ သည်။ သူ အသက်အပြင်းအထန် ရှူနေသည်။

“မစ္စတာဖာရက်ဒေး” ကျွန်တော် စကားစသည်။

“ခင်ဗျား အိုကေရဲ့လား”

သူ တုံ့ပြန်ပြောဖို့ အချိန်အတော်ယူရသည်။ သူက အားပြုပြီး ပြီး နဖူးမှချွေးများကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင်လှည့်ကွက်တချို့ လုပ်နေတာပါ” သူက ပြောသည်။

“အော်ဟစ်သံတွေကရော” အဲလီဘောက်က စကားစသည်။

“အသံဗြူလုပ်ချက်တွေပါ” သူက လျှင်မြန်စွာအဖြေပေးသည်။ ချွေးများကို သူ ထပ်သုတ်လိုက်သည်။

“ငါ့မှာ အော်သံမျိုးစုံရှိတယ်” သူက ရယ်သွမ်းသွေးပြောသည်။

သူက ကျွန်တော်တို့ကို အတင်းယုံကြည်ခိုင်းဘိအလား တအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သို့သော် သူ၏ရှင်းလင်းချက်ကို ကျွန်တော် မယုံကြည်ပေ။ အော်သံများက တကယ်ကို အစစ်အမှန်နှင့် တူလွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေပြီး ချွေးများ ရွဲစိုနေသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် သူ ဘာလုပ်နေသနည်း။

ကျွန်တော် သိရမည်။ ကျွန်တော် လက်လှမ်းလိုက်ပြီး တံခါးကို အနည်းငယ် ပိုကျယ်စွာတွန်းလိုက်သည်။

ရုံးခန်းနောက်ဘက်တွင် ဝပ်နေသော သတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ၄ ယောက် တွေ့မြင်သောအခါ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့ လူတွေလား၊ တိရစ္ဆာန်တွေလား။

သူတို့တွင် ဖရဲသီးကဲ့သို့ စိမ်းနေသော ပြောင်ချော်လုံးနေသည့် ဦးခေါင်းများ ရှိသည်။ ပုတတ်နှုတ်သီးနှင့်တူသော ရှည်လျားသည့် နှုတ်ခေါင်းအထက်တွင် သေးငယ်မည်းနက်သော မျက်လုံးများရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်များက စိမ်းနေပြီး ဖောင်းကားနေသည့် ဝမ်းဗိုက်များ ရှိကြသည်။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ သူတို့က ဦးခေါင်းများကို နိမ့်ချပြီး ကျယ်လောင်သောနားခေါင်းရှုံ့သံ ပြုလုပ်ကြသည်။ သူတို့ငိုနေကြသလား။

သူတို့လက်များနှင့် ခြေထောက်များကို နံရံ၌ သံကြိုးများနှင့် တုပ်နှောင်ထားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသောအခါ နောက်တစ်ကြိမ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တံခါးကို လျင်မြန်စွာပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ “မင်း အဲဒါကိုမလုပ်ပါနဲ့ အင်ဒရူး” သူက အေးစက်စွာပြောသည်။

“သူ ... သူတို့က ဘာတွေလဲ” ကျွန်တော်က တစ်ဆိုသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“အထူးပြုလုပ်ချက်တွေပေါ့” သူက ဒေါသဖြစ်စွာ တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့ရုံးခန်းထဲမှာ တကယ့်သတ္တဝါကြီးတွေကို ငါ ထားတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

“အင်း ...” ကျွန်တော့်မျက်နှာ နီရဲသွားသည်ကို ခံစားရသည်။

သူက ရန်လိုဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ပြဿနာ ရှာတတ်တဲ့လူတွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပြောသည်။

“မင်း အိမ်အမှတ် (၃) မှာ နေတယ်မဟုတ်လား။ ပြဿနာရှာ
တဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ အတူမဟုတ်လား။”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်” ကျွန်တော် စကားထစ်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စွာစိုက်ကြည့်သည်။

“ကဲ ... အင်ဒရူး၊ မင်းနဲ့ မင်းညီဟာ ကံကောင်းတဲ့အိမ်ထဲမှာ
နေကြရတာပါ” သူက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ တကယ်ကို အရမ်းကံကောင်းပါတယ်”

“ခင် ... ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ” ကျွန်တော် စကားထစ်နေ
သည်။

“ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းဟာ အမှန်တကယ်မှာ ဘယ်လိုရှိတယ်
ဆိုတာ မင်းတို့ တွေ့ကြရတော့မယ်” သူက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

[၁၆]

“ဖာရက်ဒေး၊ အမှန်ပြောနေတာ ဖြစ်ရမယ်” မဲရီဒစ်က ပြောသည်။ “အဲဒါတွေက ရုပ်ရှင်ထဲက သတ္တဝါတွေပါ” သူမက ဆံပင်များကို နောက်လှန်ပြီး သားရေကွင်းဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အိမ်ဘေးရှိ မြက်ပင်များပေါ် သူမ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အင်း... သူတို့တွေကို ငါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူး” တိုင်လာက အတိုက်အခံပြောသည်။ “ပြီးတော့ သူတို့က ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားတာနဲ့ မတူဘူး။ သူတို့ အသက်ရှူနေတယ်”

“သူတို့ ရုပ်ရှင်ထဲက သတ္တဝါတွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖာရက်ဒေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်ရတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။ “တိုင်လာနဲ့ ငါ့ကို သူ ဘာဖြစ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ ၄ ယောက်စလုံး တတ်နိုင်သမျှ အလျင်အမြန် သွက်ပြေးလာခဲ့ကြရသည်။ ဒတ်ဖီနှင့် ခြားရဟတ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် လုံးဝမပြောခဲ့ရချေ။

ယခု ကျွန်တော့်အိမ်အရိပ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်အောင် ကြိုးစားနေကြရသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းနေက သစ်ပင်များနောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်နေသည်။ ရေကန်ဆီမှ ရေကူးသမားများ၏ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နေသောအသံများကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“သူတို့တွေဟာ ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်” တိုင်လာက ပြောသည်။ “သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့နဲ့ရုံမှာ သံကြိုးချည်နှောင်ထားကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ အော်ဟစ်နေကြတာလဲ” မဲရီဒစ်က စကားဖြတ်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအော်သံတွေ ငါတို့ကြားတယ်” သူမညီမက ဆက်ပြောသည်။ “သူတို့အသံတွေက တကယ့်အစ်အမှန်အတိုင်ပဲ။ ဟန်ဆောင်ပြီး အော်ဟစ်တဲ့အသံနဲ့ မတူဘူး”

“ပြီးတော့ မစ္စတာဖာရက်ဒေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မျက်နှာနီရဲပြီး အသက်မရှူနိုင် ဖြစ်နေရတာလဲ” မဲရီဒစ်က မေးသည်။

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်သည်။ “မသိဘူး။ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ငါ တစ်ခုမျှ မဖြေနိုင်ဘူး”

“အဲဒါတွေအားလုံးက ထူးဆန်းလွန်းနေတယ်” တိုင်လာက ရေရွတ်ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ အားလုံးထူးဆန်းနေတယ်” အဲလီဇဘက်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။ “ဒါက ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်း မဟုတ်လား။ ငါတို့ တွေ့မြင်နေတာတွေကို မယုံကြည်သင့်ဘူး။ ဒါတွေက အပျော်လုပ်ထားတာတွေ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်” ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလျက် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီအပျော်တွေက ဘယ်တော့မျှ ဖြစ်မှာလဲ”

ခန်းမကြီးထဲမှ ညစာစားပွဲက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ခန်းမထဲ၌ ကျွန်တော်တို့နေပြီး အဘီ ဖာရက်ဒေး၏ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ကြသည်။ 'ပြန်လမ်းမဲ့လိုဏ်ဂူ' ဇာတ်ကား ဖြစ်သည်။

ထိုဗီဒီယိုကားကို တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော် ပိုင်ပြီး ၎င်းကို ကျွန်တော်တို့ အနည်းဆုံး အကြိမ်တစ်ဒါဇင်ခန့် ကြည့်ပြီးဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာကြစဉ် တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်အကြောင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောကြသည်။

လပြည့်လက ကျွန်တော်တို့လမ်းပေါ် အလင်းရောင်ကျနေသည်။ ငွေရောင်အလင်းကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံးမှ မြေပြင်လင်းလက်နေသည်။

လမ်းပေါ်မှ ပထမဦးဆုံး မိန်းကလေးများအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ရပ်တန့်ပြီး ခေါင်မိုးကိုမော့ကြည့်သည်။

တံစက်မြိတ်အောက်၌ ကွယ်ဝှက်ထားသောအရာက ကင်မရာလား။

ဟုတ်သည်။ လမ်းဘက်ကို ချိန်ရွယ်ထားသော နောက်ထပ် ကင်မရာတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

နေရာတိုင်း၌ ကင်မရာများရှိနေသလား။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖာရက်ဒေးတစ်ချိန်လုံး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသလား။ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသလား။

ကျွန်တော်က ၎င်းကို တိုင်လာအားပြသည်။ သူ သမ်းဝေနေသည်။ သူ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်နေတတ်လေ့ မရှိချေ။ "ဒါက လုံခြုံရေးအတွက် ဖြစ်နိုင်တယ်" သူက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လုံခြုံရေးဖြစ်မယ်” ကျွန်တော်က သံယောင်လိုက်သည်။ ၎င်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မယုံကြည်ချေ။ နောက်ပိုင်း၌ အပေါ်ထပ်အိပ်စင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်လဲလျောင်းနေသောအခါ အိပ်မပျော်ချေ။

လပြည့်လ အလင်းရောင်ကြောင့် အိမ်က နေအချိန်ကဲ့သို့နီးပါးလင်းလက်နေသည်။ အပြင်ဘက်မှ တိရစ္ဆာန်များ၏အော်သံ၊ ညည်းသံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်အောက်မှ အိပ်စင်ပေါ်တွင် တိုင်လာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ “အင်ဒရူး၊ မင်း အဲဒီအော်သံတွေကို ကြားသလား” သူက တီးတိုးပြောသည်။

“ဒါတွေအားလုံးက ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေပဲ” ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ “အသံပြုလုပ်ချက်တွေပါ။ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ အသံချဲ့စက်ခွက်တစ်ခု ရှိရမယ်”

“မင်းပြောတာ သေချာရဲ့လား” ဂျက်က အောက်ဘက်အိပ်စင်မှ ခုန်ထရင်းမေးသည်။

ခရစ္စက ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ “ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အဲဒီအပြင်မှာ ဘယ်သူငိုနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ကျန်လူများက နောက်မှကပ်လိုက်လာကြသည်။

ငွေရောင်တောက်နေသော မြက်ပင်များဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းငေးကြည့်လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်တွင် သဏ္ဍာန်နစ်နာကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့က တောက်လက်နေသော သစ်ပင်များကို နောက်ခံထားလျက် မည်းမှောင်နေကြသည်။ စူးစိုက်ကြည့်သောအခါ သူတို့ဦးခေါင်း

များ နောက်လှန်ထားကြသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သူတို့က ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အူဟောင်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ လဆီသို့ အူဟောင်ကြသည်။

ဖာရက်ဒေး၏ရုံးခန်းမှ သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည်။

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်လွတ်လာကြတာလဲ” တိုင်လာက ကျွန်တော့်အကျိုးလက်ကို ဆွဲလျက်မေးသည်။

“သူတို့ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

[၁၇]

ညက အူဟောင်သံကို မည်သူမျှ မကြားကြချေ။ တိုင်လာ၊ ကျွန်တော်၊ ခရစ္စနှင့် ဂျက်တို့မှလွဲ၍ မည်သူမျှ မကြားကြချေ။

တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်မှ ငွေရောင်တောက်နေသော လရောင် ထဲတွင် ရပ်နေကြပြီး တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အူဟောင်နေကြသော သတ္တဝါ နှစ်ကောင်ကို မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ကြချေ။

အိမ်အမှတ် ၃ ထဲမှ လူများမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မမြင်ကြချေ။

၎င်းက မည်သို့ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ အစိမ်းရောင်တဘက်တစ်ထည် ကို ကျွန်တော်ဆွဲယူပြီး ပခုံးပေါ်ခြုံလိုက်စဉ် စဉ်းစားမိသည်။ ထို့နောက် ရေကူးကန်နေရာဆီသို့ ကျဉ်းမြောင်းသော ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ကျွန်တော် သွားသည်။

ကျွန်တော် ရေကူးဖို့လိုသည်။ ပူလောင်သောနေရောင်အောက် တွင် ကျွန်တော် ဘောလုံးကစားခဲ့သဖြင့် ပူလောင်နေသည်။

တိုင်လာကို ကျွန်တော် လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ သူနှင့် အခြား ကလေးများစွာတို့က ရေထဲရောက်နှင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အမှုထမ်းက လိပ်ပြာရေကူးခတ်နည်းကို စတင်သရုပ်ပြနေ သည်။

“ငါ ဘယ်လို အသက်ရှူသလဲဆိုတာ ကြည့်နေကြ” ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်သွားစဉ် သူမက ပြောသည်။

ကောင်းကင်အမြင့်တွင် ဖြူဖွေးသောတိမ်စိုင့်များ လွင့်မြောနေ ကြသည်။ မွန်းတည့်ခါနီးနေကြောင့် ကျွန်တော့်ပခုံးများ ပူနွေးနေပြီး လည်ကုပ် ပူခြစ်နေသည်။

တကယ်ကို သဲပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပစ်ချလိုက်ပြီး ပွလျောင်း သော ရေကူးဝတ်စုံအပေါ်ပိုင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်လိုက်သည်။ ရေ ကန်က နေရောင်ကို အလင်းပြန်ပြီး တောက်လက်နေသည်။ ရေပြင်ကို ကျွန်တော် မျက်စိမှေးကြည့်ပြီး နေကာမျက်မှန်ပါလာလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။

“ဟေ့ ... အင်ဒရူး”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဇဘက်ကို တဘက်ခင်းပြီး နေ ပုံဆာလုံနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်သည်။ သူတို့ဆီကို တော့ မသွားချေ။ ကျွန်တော် ရေကူးဖို့လိုအပ်သည်။ အအေးဓာတ်ရရန် ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့ချေ။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြီး ပူပြင်းသော သဲပြင်ကိုဖြတ်၍ ရေပြင် ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ခြားရဟတ်မောင်းသောလူကြီး ဒတ်ဖီကို ကျွန်တော် ဝင်တိုက်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဝိုး” သူက ဘေးတစ်ဖက်ကို ရှောင်လိုက်သည်။ အနက်ရောင် အပြေးလေ့ကျင့်ဝတ်စုံကို သူဝတ်ထားသည်။ ငွေရောင်ခရာက သူ့လည် ပင်းမှ ကြိုးဖြင့် တွဲလောင်းကျနေသည်။

“ရေဖုတ်ကောင်တွေရဲ့ရေကန်က ကြိုဆိုပါတယ်” သူက ကျွန် တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ” ကျွန်တော် လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

“ဒီမနက် ငါ အသက်ကွယ်အစောင့် လုပ်ရတယ်” သူက တုံ့ပြန်ပြောသည်။ နဖူးပေါ်မှ နေကာမျက်မှန်ကို မျက်လုံးများပေါ် သူ လျှော့ချလိုက်သည်။ ရေကန်ဘက်ကို သူ လှည့်လိုက်သည်။ “ရေထဲ ဆင်းမလား”

ကျွန်တော်က ဟုတ်ကဲ့ဟု ရေရွတ်ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

“ရေဖုတ်ကောင်တွေကို မင်းတွေ့ရင် အော်လိုက်” သူက ကျွန်တော့်နောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

၎င်းက ရယ်စရာပြက်လုံးလား။

အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

မစွတာဖာရက်ဒေး၏ ရေဖုတ်ကောင်များရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိသည်။ ရေအောက်ရုပ်ရှင်ကားများကို ကျွန်တော် တကယ် မကြိုက်ပါ။

“အသက်ရှူလိုက်၊ အခု အသက်ရှူလိုက်” ရေကူးနည်းပြ ဆရာမက ကျွန်တော့်ညီအား လိပ်ပြာကူးနည်း သင်ကြားပေးနေသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှူပြီး ရေထဲပြေးဆင်းသွားသည်။ အေးစက်သောရေများက ကျွန်တော့်ပေါင်အထိ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ပြေးသွားစဉ် ခြေချောင်းများက နူးညံ့သောရေအောက်သံပြင်ထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားသည်။

အေးစက်သောရေများ ခါးအထိရောက်လာသည်အထိ ကျွန်တော် ပြေးသည်။ ထို့နောက် ရေအောက်သို့ငုပ်လိုက်ပြီး ကမ်းခြေမှ ဝေးရာသို့ ကူးခတ်သွားသည်။

ရေပေါ် ကျွန်တော်တော်ပေါ်လာပြီး အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူ
လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှုပ်ယိမ်းနေသော ရေလှိုင်းထဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် မြောလိုက်သည်။ ရေက ကြည့်လင်လှသည်။

နေလို့ထိုင်လို့ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော် ရေအောက်
ပြန်ငုပ်လိုက်သည်။ ရေအောက်တွင် အချိန်အတော်ကြာ ကူးခတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ရေပေါ်ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဆံပင်ကို နဖူးမှကျွန်တော်
သပ်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကို နေဆီသို့ မော့လိုက်သည်။

ဦးခေါင်းကို ပြန်နှိမ်ချပြီး အဖြူရောင်ဘော်ယာဆီသို့ ဖြည်းညင်း
စွာ စတင်ကူးခတ်သည်။ ဘော်ယာနှင့် လက် လေးငါးပြန်စာခန့် ဝေးသော
အခါ ခြေကျင်းဝတ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ရစ်ပတ်သွားသည်ကို ကျွန်တော်
ခံစားရသည်။

ပထမ၌ ပင်လယ်ရေမှော်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်
ထင်မိသည်။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းက ကျွန်တော့်အား ဆုပ်ကိုင်သည်ကို ကျွန်
တော် ခံစားရသည်။ အေးစက်မာကျောသော လက်ချောင်းများက ကျွန်
တော့်ခြေကျင်းဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်နေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အောက်ဆွဲချနေသည်။

“ဟေး” ကျွန်တော်က အော်ဟစ်ကန်ကွက်သည်။

ကျွန်တော် တအားကန်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေပြင်ကို ကျွန်တော် ရိုက်ခတ်သည်။ ကျွန်
တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူသည်။

“လွတ်”

ကျွန်တော် တွန့်လိမ်ကန်ကျောက်သည်။

သို့သော် မာကျောသောလက်က လွတ်မပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို
ရေအောက်သို့ ဆွဲနေသည်။

ရေမျက်နှာပြင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်
ဝကို အပေါ်သို့ ကျွန်တော် မြှောက်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် အောက်သို့ ဆွဲချခံနေရသည်။

ကန်ကျောက်ရုန်းကန်လျက် ရေအောက်တွင် ကျွန်တော် ချာလ
ပတ်လှည့်လိုက်လျှင် ၎င်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကြောက်စရာကောင်း
သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။ အရိုးများနှင့် စုတ်ပြနေသော
အရေခွံများဖြစ်သည်။

အရိုးများက ကျွန်တော့်ခြေကျင်းဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။
အရိုးငေါငေါရင်ဘတ်မှ အစိမ်းရောင်အရေပြားများ ကွာကျ၍ ရေမြောနေ
ကြသည်။

၎င်းက ကျွန်တော့်ကို ရေအောက်သို့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ဆွဲယူနေစဉ်
၎င်း၏ဦးခေါင်းက အောက်နိမ့်ကျနေသည်။

ကျွန်တော် ပတ်ချာလည် ကန်ကျောက်ပြီး ရုန်းကန်သည်။
ကျွန်တော့်ရစ်ဇာတ် ကွဲထွက်လုမတတ် ခံစားမိသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ပြင်းထန်စွာလွှဲလိုက်သည်။ ဒူး
ခေါင်းကိုကွေးပြီး ရှိသမျှအားဖြင့် တအားကန်ထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ၎င်းက ဆုပ်ကိုင်မြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းက ဦးခေါင်းကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ တဖြည်း
ဖြည်း မြှောက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အစိမ်းပေါင်မျက်နှာကို စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျက်မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။

ရင်ဘတ်ကွဲလုမတတ်ဖြင့် ကျွန်တော် အပေါ်သို့ မြောက်တက်
လာသည်။

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်နေလွန်းသဖြင့် သူ ကျွန်တော့်အား လွှတ်
လိုက်သလား၊ မလွှတ်သလား ဆိုသည်ကို မခံစားနိုင်ချေ။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ထိုးတက်လာသည်။

ဝူးခနဲ လေများကို ကျွန်တော် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေကို အငမ်းမရ စုပ်ယူလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော် အော်လည်းအော်ချင်သည်။

ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူ
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက် ကမ်းခြေဆီသို့ ကျွန်တော်
ကူးခတ်သည်။ ခြေလက်များနာကျင်လျက် ကျွန်တော် အကျောက်အကန်
ကူးသည်။

သူ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နေသလား။

သူ ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖမ်းဆုပ်ဦးမလား။
ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ရေအောက်ဆွဲယူပြီး မလွှတ်ဘဲထားမလား။

တုန်ယင်စွာဖြင့် သဲပြင်ပေါ် ကျွန်တော် ဒယီးဒယိုင် တက်လာ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်လျက် ရေပြင် ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အရိပ်လက္ခဏာကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ကောင်မကလေး ၃ ယောက်က ဘော်ယာပေါ်တွင် နေပူသာ လှုံနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ညီနှင့် သူ့အတန်းသားများက ရေကူးနည်း အသစ်ကို လေ့ကျင့်နေကြသည်။

တခြားသူ မည်သူမျှမရှိချေ။

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ပြီး ကြိုးစားလမ်းလျှောက်သည်။ ကျွန် တော့်ခြေထောက်များ ချည်နဲ့နေသည်။ “ဒတ်ဖီ” သူ့ကို ကျွန်တော် သဲပြင်ပေါ် လိုက်ရှာကြည့်သည်။

သူ မရှိတော့ချေ။ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

သူ့အလုပ်က ဤကဲ့သို့ပဲလား။ သူ့ကို တကယ်လိုအပ်သော အချိန်တွင် သူမရှိတော့ချေ။

အခြားအမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရင်း ကမ်းစပ်ပေါ် ကျွန် တော် ဒယီးဒယိုင်သွားသည်။ “သတိထား” ကျွန်တော့်ညီ၏ ရေကူးနည်း ပြကို ကျွန်တော် လှမ်းအော်ပြောသည်။ ပါးစပ်ကို လက်နစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော် ကာလိုက်သည်။ “သတိထား၊ သူ အဲဒီနေရာမှာ ရှိတယ်” ကျွန်တော် အော်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေပြင်ကို ညွှန်ပြသည်။ “သူ အဲဒီနေရာမှာရှိတယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူမ မကြားချေ။ ကျွန်တော့်စကားလုံးများက ချည်နဲ့စွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။

တိုင်လာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ရေကူး
လေ့ကျင့်ခြင်းကို လျင်မြန်စွာပြန်လုပ်သည်။

“အင်ဒရူး၊ နင် အိုကေရဲ့လား”

မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဇဘက်ထို့က် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးလာကြ
သည်။ အဲလီဇဘက်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်
တာလဲ။ နင် ဒယ်ဒယ်လိုင်နဲ့ တက်လာတာ ငါတို့တွေ့တယ်”

“နင့်ကြည့်ရတာ ဆိုးဝါးလိုက်တာ” သူမ၏ညီမက အာမေဇိုတ်
သံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသားလှလိမ်းဆီအနံ့များ ထွက်နေကြ
သည်။ သူတို့က စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာအမူအရာများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
လေ့လာကြည့်ကြသည်။

“သူ ဟိုနေရာမှာရှိတယ်” ကျွန်တော်က ရေရွတ်ပြောသည်။
“သူ ငါ့ကို ဖမ်းဆွဲတယ်”

“ဟင်... နင့်ကို ဘယ်သူဖမ်းဆွဲတာလဲ” အဲလီဇဘက်က
မေးသည်။

“သူဖမ်းဆွဲတာ။ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ပေါ့” ကျွန်တော်က
တုံ့ပြန်ပြောပြီး ရေပြင်ဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။ “သူ အဲဒီနေရာမှာရှိတယ်”

ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်မရှိပြောနေကြောင်း သိသည်။ ကျွန်တော်
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မစဉ်းစားနိုင်သေးချေ။ နေရောင်ခြည်က ကင်ဇရာ
အလုံးတစ်ထောင် အလင်းလက်သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများထဲကို
လင်းလက်နေသည်။ သဲသောင်ပြင်က ကျွန်တော့်ခြေထောက်အောက်တွင်
တအားချာလပတ်လည်နေသည်။

“သူ့မျက်နှာက ဂျက်မျက်နှာနဲ့ တူတယ်” ကျွန်တော်က ပြောပြ
သည်။ “ဒါပေမဲ့ သူ ဂျက်မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဂျက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ” မဲရီဒစ်က မေးသည်။ “ဂျက် နင့်ကို နောက်ပြောင်နေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ နောက်ပြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန် တော်က အော်ပြောသည်။ “သူ့...သူ့ ငါ့ကို ရေနစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဂျက်ဆိုရင် ငါ့ကို ရေနစ်ဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင် နေရောင်အောက်မှာ အချိန်အကြာကြီး နေခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်” မဲရီဒစ်က ပြောသည်။

“နင့်ကို ငါတို့ သူနာပြုဆရာမဆီ ပို့ပေးမယ်” အဲလီဘောက်က ကမ်းလှမ်းသည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုင်ပြီး ကမ်း ခြေမှ လမ်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ အိမ်များဆီသို့ ကျွန်တော် တို့ ရောက်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော် ရင်ခန့်ရပ်သွားပြီး အနည်းငယ် နေလို့ထိုင်လို့ သက်သာလာသည်။

“သူနာပြုဆရာမဆီကို ငါ မသွားချင်ဘူး” ကျွန်တော်က သူတို့ ကို ပြောပြသည်။ “ငါ့အိမ်ဆီကိုပဲ ငါ သွားချင်တယ်”

“နင် အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို ပြောပြသင့်တယ်” အဲလီဘောက်က ပြောသည်။ “ရေကန်ထဲမှာ ဂျက် အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ကစားနည်း တွေ ကစားနေတယ်ဆိုရင် ...”

“သူ ဂျက်မဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်က အတင်းအကျပ်ပြော သည်။ “သူ သတ္တဝါ။ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို ငါပြောပြမယ်။ နောက် ပိုင်းမှ ပြောမယ်။ ပထမဦးဆုံး ငါ ရေခြောက်အောင်လုပ်ချင်တယ်။ ပြီး တော့ ငါတစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး စဉ်းစားချင်တယ်။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ ငါ အဖြေထုတ်ရမယ်”

ကျွန်တော့်အိမ်တံခါးအပြင်ဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်တန့်
လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းခြေခံီမှ ကူညီပို့ဆောင်ပေးသဖြင့်
သူတို့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

ထို့နောက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် အလန့်တကြားအော်
လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အိပ်စင်ဘေးမှ အိမ်နံရံတွင် ဆေးအနီဖြင့် ရေးခြစ်
ထားသော စာကို ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်စလုံး စိုက်ကြည့်မိကြသည်။
စာက ဤသို့ဖြစ်သည်။

“ထိတ်လန့်စရာတွေက အမှန်တကယ်တွေ။ မင်း အချိန်ရှိတုန်း
ထွက်သွား”

[၁၉]

ကျွန်တော်တို့ကို ခြောက်လှန့်ရန် အာဘီဖာရက်ဒေး ကြိုးစားနေ
သလား။

၎င်းတို့က ရုပ်ရှင်အထူးပြုလုပ်ချက်တွေလား။ ဤနေရာတွင်
တကယ် အန္တရာယ်ဖြစ်သောအရာများ ဖြစ်ပျက်နေသလား။

ရေးခြစ်ထားသော စကားလုံးများက ပြက်လုံးထုတ်နေခြင်းလား။
သို့မဟုတ် တကယ်သတိပေးနေတာလား။

ကျွန်တော် အသက်အန္တရာယ် ရှိနေသလား။ တိုင်လာ၊ ဂျက်နှင့်
ခရစ္စတို့လည်း အသက်အန္တရာယ်ရှိနေကြသလား။

ဂျက် ဘယ်မှာလဲ။

သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး မတွေ့မြင်ခဲ့ရချေ။

ဂျက် ရေအောက်ကို တကယ်ရောက်နေသလား။

ဖာရက်ဒေးက သူ့ကို ရေဖုတ်ကောင်တစ်ကောင် လုပ်လိုက်
သလား။

စိတ်ထိန်းထားစမ်း။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောမိသည်။
ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ တကယ်ကိုကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဖာရက်ဒေး
၏ စကားလုံးများကို ကျွန်တော် ဤသို့ကြားယောင်နေမိသည်။ "အိပ်

အမှတ် ၃ က ကံကောင်းတဲ့အိမ်ပဲ။ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းက အမှန်တကယ် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့တွေ့မှာပါ။”

ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်ကို စကားပြောရမည်။ ကျွန်တော် အဖြေရရမည်။

နေ့လယ်စာစားသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ အမှုထမ်းဂတ်ကို ကျွန်တော် ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့ကို မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် အရင်ဦးဆုံးတွေ့သော အမှုထမ်းကို အမိဖမ်းလိုက်သည်။ သူမနာမည်က ကလဲဖြစ်သည်။ သူမက အရပ်မြင့်ပြီး မိတ်ဆွေဆန်သော အမူအရာရှိသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အမှန်ပြောပြပါ။” ကျွန်တော်က တောင်းဆိုသည်။ “အဲဒါတွေအားလုံးက အစစ်အမှန်တွေလား။” အခန်းကြီးထဲမှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်သံနှင့် ကျယ်လောင်သောစကားပြောသံများကို ကျော်လွန်အောင် ကျွန်တော် အော်ဟစ်ရသည်။

ကလဲက ကျွန်တော့်ကို ဝင်ပေါက်ဝမှ ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ” သူမက ကျွန်တော့်ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်တစ်ဖက်စီ တင်လျက် မေးသည်။ “မင်း ဘာတွေစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါတွေ အစစ်အမှန်လား” ကျွန်တော်က ထပ်မေးသည်။ “ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာတွေကို ကျွန်တော်ဆိုလိုတာပါ။”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးမှေးကြည့်သည်။

“မင်း ... အကြောက်လွန်နေသလား။”

“ကျွန်တော့်မေးခွန်းကိုသာ ဖြေစမ်းပါ။” ကျွန်တော်က အော်သည်။ “ပထမဦးဆုံးနေ့က ဓာတ်လိုက်တာရယ်၊ ခြားရဟတ်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူရယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ညဘက်အူဟောင်သံတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ရေကန်ထဲက သတ္တဝါရယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကို ရေနစ်ဖို့ လူတစ်ယောက် ကြိုးစား

တယ်။ လူလား၊ သတ္တဝါလား၊ မသိဘူး။ အဲဒါတွေက အစစ်အမှန်တွေ
လား”

ကလဲက ကျွန်တော့်ကို လေ့လာကြည့်သည်။ ကျွန်တော် အလ
ကား ပြောရမည်ကို သူမ ဆုံးဖြတ်ရန်ကြိုးစားနေကြောင်း ကျွန်တော်
တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူမက တစ်စုံတစ်ယောက် ကြည့်နေသလားဟု
လှည့်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ” ကျွန်တော်က အတင်းအကျပ်ပြော
သည်။ “ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိရမယ်”

သူမက ဦးခေါင်းကိုနိမ့်ချပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း ပို
ကပ်လိုက်သည်။ “မစွတာဖာရက်ဒေး ဘာပြောတယ်ဆိုတာ မင်း ကြားပါ
တယ်” သူမက တီးတိုးပြောသည်။ “ထိတ်လန့်ဖွယ်ဆိုတာ ကြောက်စရာ
ကောင်းဖို့အတွက် တကယ်ဖြစ်ရမယ်လို့ သူ ထင်ကြောင်း ပြောတယ်”

ရည်လျားသောခန်းမကို သူမက စိတ်တင်းကျပ်စွာဖြင့် လှမ်း
ကြည့်သည်။

“အဲဒါ ဘာဆိုလိုတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကန်ထဲကသတ္တဝါက တကယ့်အစစ်လို့ ခင်ဗျားပြောနေတာ
လား။ ကျွန်တော်တို့ တကယ် အသက်အန္တရာယ်ရှိနေတယ်လို့ ခင်ဗျား
ပြောနေတာလား”

“ငါ... ငါမသိဘူး” သူမ စကားထစ်နေသည်။ “ငါသိတာက”

သူမ အသံတိုးမိုန်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူမမျက်လုံးများ
နောက်လိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အထက်တွင် ခန်းမထောင့်၌
ရှိနေသော ကင်မရာတစ်ခုကို သူမ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ ဆက်ပြောလို့မဖြစ်ဘူး” သူမက တီးတိုးပြောသည်။ ထမင်း
စားခန်းတံခါးဆီသို့ သူမ လှည့်ထွက်ပြေးသွားသည်။

ကျွန်တော် သူမ နောက်ပြေးလိုက်ဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် အခန်းကြီးထဲမှ ရင်းနှီးနေသောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် ရပ်တန့်သွားသည်။

“မင်းရဲ့မိဘတွေကို မင်း ဖုန်းဆက်ရမယ်” ခရစ္စပြောသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါ မဆက်နိုင်ဘူး။ ငါ သိပ်ကြောက်နေတယ်” ဂျက်က တုံ့ပြန်သည်။

ဂျက်လား။

အခန်းကြီးထဲသို့ ကျွန်တော် ပြေးဝင်သွားသည်။

“မင်းရဲ့မိဘတွေကို မင်းခေါ်ရမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ သူတို့ကို မင်း အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး” ခရစ္စက အတင်းအကျပ်ပြောနေသည်။

“မဖြစ်ဘူး။ သူ ငါ့ကို ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ သူ ...” ကျွန်တော့်ကို ဂျက် တွေ့မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စကားပြတ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

လေးနက်သောတစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ “ဂျက်” ကျွန်တော်က အော်သည်။

“မင်းလား၊ ရေအောက်မှာလေ။ ငါ့ကို မင်း ဆွဲချသလား”

“ဘာပြောတယ်” ဂျက်က ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။ “မင်းပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လား။ ငါ ဆွဲမချပါဘူး”

“ဟဲလို” ခရစ္စက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ခေါက်လိုက်သည်။ “အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

“ပေါက်ကရတွေ လုပ်မနေနဲ့” ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“ဒီမနက် ရေကန်ထဲမှာ မင်း မရှိဘူးလား” ဂျက်ကို ကျွန်တော် မေးသည်။

“လုံးဝမလာဘူး” သူက ရေရွတ်ပြောသည်။

“ငါ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခတ်ပြီး ဂျူပီတာဂြိုဟ်ဆီ ပျံသန်းနေတာ”

“နောက်မနေနဲ့။ ငါ အမှန်သိချင်တယ်။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ တာလဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် သိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းတို့ ငါ့ကို ပြောပြရမယ်”

ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့အနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်ရန် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်နားရွက် အနားသို့ ပါးစပ်တိုးကပ်လိုက်သည်။ “သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” သူက တီးတိုးပြောသည်။

“ဟင်” ကျွန်တော့်ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” သူက ထပ်ပြောသည်။

“အဲဒါအစပျိုး နေပြီ။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ဘာမျှမလုပ်နိုင် တော့ဘူး”

“ငါ...ငါ နားမလည်ဘူး” ကျွန်တော် စကားထစ်နေသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ပြောပြရမယ်”

ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မနေတော့
ကြောင်း ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သိလိုက်ရသည်။ သူတို့ အထိတ်တလန့်
ဖြင့် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ကျော်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် ချာခနဲလှည့်လိုက်လျှင် အလွန်ဆို ကျွန်တော်တို့
အပေါ် မိုးရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထူးဆန်းသောမီးခိုရောင်
မျက်လုံးများကို သူ မှေးထားသည်။ သူ့မျက်ခုံးပေါ်မှ အမာရွတ်က
ဒေါသဖြစ်စွာ သွေးခွန်တိုးနေသည်။

ခရစ္စက နောက်ဆုတ်သွားသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှမပြော
ဘူး” သူက အလွန်ဆိုကို အော်ပြောသည်။

“တကယ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှမပြောပါဘူး” ဂျက်က
မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် အတင်းအကျပ်ပြောသည်။

“ပြဿနာကောင်တွေ” အလွန်ဆိုက အံ့ကြိတ်၍ ရေရွတ်ပြော
သည်။ “မင်းတို့ကို ငါ စောစောက သတိပေးပြီးပြီ”

“မလုပ်ပါနဲ့” ဂျက်က ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကိုယုံပါ” ခရစ္စက တောင်းပန်သည်။
အလွန်ဆိုက ကြိမ်းမောင်းပြီး သူတို့ကို ထွက်သွားရန် လက်ဝှေ့
ယမ်းပြလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မဲ့ရွဲပြောသည်။ “မင်း ပြဿနာ
မရှာနဲ့”

“ဟင် ... ပြဿနာလား” ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကို ငါ ကြည့်နေတယ်” အလွန်ဆိုက သတိပေးသည်။

“အိမ်အမှတ် ၃ က ကံကောင်းတဲ့အိမ်ပဲ” သူက ရယ်မောလျက်
လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်။

ညစာအတွက် ပြုတ်ကြော်ဟင်းတစ်မျိုးကို သူတို့ ကျွေးမွေး
သည်။ ကျွန်တော် သိပ်စားချင်စိတ် မရှိချေ။

အခန်းထဲတွင် တိုင်လာ သူငယ်ချင်းအသစ်များနှင့် နောက်
ပြောင် ရယ်မောနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီ
ဇောက်တို့က ကျွန်တော့်စားပွဲတွင် ရပ်တန့်ကြပြီး ကျွန်တော့်ကို နေကောင်း
သွားပြီလားဟု မေးကြသည်။

ကျွန်တော်က အိုကေကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် တခြား
ဘာပြောရမည်ကို မသိချေ။

ပြုတ်ကြော်ဟင်းကို ခက်ရင်းဖြင့် ကျွန်တော်ထိုးနေပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သော အရာအားလုံးကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းက
ပျော်ဖို့အတွက် ဖြစ်ရမည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မပျော်ရချေ။ ကြောက်ရ
လွန်းသဖြင့် မပျော်နိုင်ချေ။

ကျွန်တော် ပျော့ညံ့နေသူဖြစ်နေသလား။

မဖြစ်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်သည်။ ဤနေရာတွင် တကယ့်ကို
အန္တရာယ်ရှိနေသည်။ တကယ့်ထိတ်လန့်ဖွယ် ရှိနေသည်။

ဤနေရာ၌ ဆိုးဝါးသောအရာ ဖြစ်နေသည်။

ဂျက်နှင့် ခရစ္စကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ ညစာကို ကုန်းစားနေကြသည်။

သူတို့လည်း ကြောက်လန့်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။

ဤစခန်း၌ ဘာဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သူတို့ သိနေကြသည်။

မိဘများဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ချင်သည်။ ဤစခန်း အဆင်မပြေသည်ကို သူတို့အား ကျွန်တော် ပြောပြချင်သည်။ ဆိုးဝါးသော တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ခင် တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော့်အား သူတို့ လာကယ်တင်ဖို့ ပြောချင်သည်။

သို့သော် သူတို့ သြစတြေးလျသို့ တစ်လလုံး ခရီးထွက်နေကြ သည်။ သူတို့ကို မည်သို့ဆက်သွယ်ရသည်ကို ကျွန်တော် မသိချေ။

အစားအစာပန်းကန်မှ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် အခန်း ရှေ့သို့ အလွန်ဆို လှမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ “ငါ အရေး တကြီး ကြေညာစရာ ရှိတယ်” သူ့အသံက ဟိန်းနေသည်။

အခန်းကြီးထဲ၌ ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဂရုစိုက်နားထောင်ကြပါ” အလွန်ဆိုက ဆက်ပြောသည်။

“ပြုတ်ကြော်ဟင်းထဲမှာ အဆိပ်ရှိတဲ့မို့တွေကို အသုံးပြုမိလိုက်တဲ့ အတွက် စားဖိုမှူး စီရိမ်ပူပန်နေတယ်။ မို့တွေကို ပန်းကန်နှစ်ချပ်ထဲမှာ အသုံးပြုထားတယ်။ သူ ထင်တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ ပြုတ်ကြော်ဟင်းတွေ အရသာတစ်မျိုးဖြစ်နေရင် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားကြပါ”

အခန်းထဲ၌ ဝါးခနဲထရယ်ကြသည်။

“ငါ့ဟင်းက အရသာတစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ငါ့ဟင်းက အရသာထူးနေတယ်”

“ငါ့ဟင်းက အမှိုက်ပုံးအနံ့ ထွက်နေတယ်”

နောက်ထပ်ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လက်များ လေထဲမြှောက်ကြသည်။

ရယ်စရာဟာသကို အားလုံးသဘောကျနေကြသည်။

သို့သော် အလွန်ဆို၏ မျှော်နှာအမူအရာက လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေသည်။ “ဒါ ရယ်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး” သူက ဒေါသဖြစ်စွာ အော်ပြောသည်။ “မကောင်းတဲ့မို့တွေကို ဟင်းပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ထဲမှာ အသုံးပြုထားရင် အဲဒီဟင်းပန်းကန်ပြားတွေကို ရှာရမယ်”

“ဒါဆို ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အကြာကြီးစောင့်နေတာလဲ” အဲလီဇဘက်က လှမ်းပြောသည်။ “ကျွန်မတို့ စားလို့ပြီးတော့မယ်”

အလွန်ဆိုက တုံ့ပြန်စကားဆိုရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

သို့သော် သူ စကားတစ်ခွန်းမပြောနိုင်ခင် ကျယ်လောင်သော ညည်းသံကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် နာ ကျင်စွာ ရေရွတ်သံကို ကြားရသည်။

အသံလာရာဘက်သို့ ကျွန်တော်လှည့်လိုက်လျှင် ဂျက်နှင့် ခရစ္စ တို့ ဝမ်းဗိုက်အား နှိပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခရစ္စက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်လျက် မတ်တတ် ထရပ်ရန်ကြိုးစားသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို သူ ဖိနှိပ်ပြီး ခါးကိုင်းကျသွားသည်။

ဂျက်က ကျယ်လောင်စွာညည်းသည်။ “နာတယ်” သူက ညည်း သည်။ “အို . . . ဗိုက်နာတယ်။ အရမ်းနာတယ်”

ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ခါးကိုင်းကျနေကြပြီး ဝမ်းဗိုက် ကို နှိပ်၍ ညည်းညူနေကြသည်။

“အဆိပ်ရှိတဲ့ ဟင်းပန်ကန်နှစ်ချပ်ကို ငါတို့ တွေ့ပြီထင်တယ်” အလွန်ဆိုက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောအပြုံး ယှက် သန်းသွားသည်။

ငါ အဲဒါကိုမယုံဘူး။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

ဂျက်နှင့်ခရစ္စ အဆိပ်ခတ်ခံရသလား။ ၎င်းက မတော်တဆ ကိစ္စမဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ခုန်ရပ်ဖို့လိုက်သည်။ “ခင်ဗျား အဲဒီနေရာ မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတော့မှာလား” အလွန်ဆိုကို ကျွန်တော် လှမ်းအော် ပြောသည်။ “သူတို့ကို ခင်ဗျား မကူညီဘူးလား”

အလွန်ဆို၏အပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သူ ဦးခေါင်းခါယမ်းသည်။ “သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” သူက ညင်သာစွာ ပြောသည်။

ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံရက်ကျသွားကြသောအခါ အားလုံးအော်ကြသည်။

[၂၁]

အခန်းကြီးထဲတွင် အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒေါသတကြီး အော်သံများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ခုန်ထလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဒီနေရာက ထွက်ရတော့မည်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤနေရာက ဆိုးဝါးနေသည်။

အမှုထမ်းများက ဂျက်နှင့်ခရစ္စကို ဘေးတံခါးတစ်ခုဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ရှည်လျားသောစားပွဲဘေးတစ်လျှောက် ကျွန်တော် ပြေးသွားပြီး တိုင်လာကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “လာဟေ့” ကျွန်တော်က သူ့ကို မတ်တတ်ဆွဲခေါ်ရင်း ပြောသည်။ “ငါတို့ ဒီနေရာက ထွက်ကြမယ်”

သူ တုံ့ဆိုင်းမနေချေ။ အရှေ့တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စလုံး ပြေးကြသည်။

မီးခိုးရောင်ယူနီဖောင်းများဝတ်ထားသော အစောင့်နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့လမ်းကို ပိတ်ဆို့ရန် တံခါးဝထဲသို့ လှမ်းဝင်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မိတာအနည်းငယ် အဝေး၌သာ ရှိနေကြသည်။

“ဝိုး” တိုင်လာနဲ့ ကျွန်တော် တုံ့ခနဲရပ်ကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တိုက်မိကြသည်။

“အစောင့်တွေပါလား” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။ “စခန်းမှာ အစောင့်တွေ ဘယ်တုန်းက ရှိလို့လဲ”

လူနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို အေးစက်စွာလှမ်းကြည့်ကြပြီး တုံ့ပြန်ပြောခြင်းမရှိချေ။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကထွက်ချင်တယ်” တိုင်လာက အတင်းအကျပ်ပြောသည်။

“မင်းတို့ ထွက်လို့မရဘူး” အစောင့်တစ်ယောက်က လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့က ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ပြေးချလာကြသည်။ “ငါတို့မိဘတွေကို ဖုန်းဆက်ရမယ်။ အခုဆက်ရမယ်” အဲလီဘောက်က စူးစူးဝါးဝါးပြောသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က လှောင်ပြောင်ရယ်သည်။

“အဲဒီလို လုပ်လို့မရဘူး” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

ကျွန်တော် လုံးဝမချုပ်တည်းနိုင်တော့ချေ။ အလွန်ဆိုကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာသည်။ “ငါတို့ ဒီမှာအကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား” အခြားကလေးအားလုံး၏ အော်ဟစ်သံများကို ကျော်လွန်လျက် ကျွန်တော် အော်လိုက်သည်။

အစောင့်များက ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ကလေးများဆီသို့ ပြန်မောင်းပို့ကြသည်။ တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော် အိပ်စင်ပေါ်တက်ကြသည်။

အမှုထမ်းတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းလျှိုသွင်းလိုက်သည်။ “မီးတွေမှိတ်ကြ” သူက အမိန့်ပေးသည်။

ကျွန်တော် အတိုက်အခံမပြောချင်ပေ။ မီးများကို မှိတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” တိုင်လာက ညင်သာစွာ မေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပွေ့ပိုက်လျက် နံရံကို ကျောမှီထားသည်။

“ငါမသိဘူး” ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“အားလုံး အိပ်ပျော်တဲ့အထိ ငါတို့စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လဲ”

“ဒါက ‘သွေးစုပ်ဘုရင်ရဲ့ အကျဉ်းသားတွေ’ ဇာတ်ကားနဲ့ တူနေတယ်” တိုင်လာက ပြောသည်။ “အဲဒီရုပ်ရှင်ကို မှတ်မိလား။ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲက အလောင်းတွေကလည်း မီးခိုးရောင်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်”

“ရုပ်ရှင်တွေကို ငါ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး” ကျွန်တော်က ခါးသီးစွာ တုံ့ပြန်သည်။ “အာဘီဗာရက်ဒေးရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကိုလည်း ငါ အသက်ရှင်သရွေ့ ဘယ်တော့မျှ မကြည့်တော့ဘူး”

ဝီခနဲ တိုးတိုးမြည်သံတစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ရှိနေသော လေးထောင့်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ၎င်းကို ကောင်းကောင်း တွေ့မြင်ရရန် ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ကင်မရာတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ကင်မရာ ဝီခနဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူတို့ ငါတို့ကို ထောက်လှမ်းနေတယ်” တိုင်လာကို ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

သူက ကင်မရာကို မော့ကြည့်သည်။ “အိုဟိုး” သူ ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော်က ဒေါသဖြစ်စွာ ကင်မရာကို လက်သီးဝှေ့ယမ်းပြသည်။ “ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး” ကျွန်တော်က အော်သည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ် သလဲဆိုတာ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါတို့ ဒီနေရာက ထွက်တယ်”

ကျွန်တော့်အကြည့်က အခန်းထဲမှ အိပ်စင်ဆီသို့ ရောက်သွား သည်။

အိပ်စင်ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

တိုင်လာက ကျွန်တော့်အကြည့်နောက်ကို လိုက်သည်။

“ဂျက်နဲ့ ခရစ္စ အိုကေမယ်လို့ မင်းထင်သလား” သူက တီးတိုး မေးသည်။

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ “ငါထင်တာပဲ”

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော်သွားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက် သည်။ ငွေရောင်တောက်နေသော လရောင်ထဲတွင် အနည်းဆုံး တစ်ဒါဇင် ခန့် ရှိသော မီးခိုးရောင်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည့်အစောင့်များက စခန်း မြေပြင်ထဲတွင် ကင်းလှည့်နေကြသည်။

“ဒီည ငါတို့ ဘယ်ကိုမျှ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော့်ညီ ကို ကျွန်တော် ပြောသည်။

“အပြင်မှာ အစောင့်တွေရှိနေရင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ကြိုးစားကြည့်ရမယ်” တိုင်လာက ကန့်ကွက် ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ” ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောသည်။

“ငါတို့ လွတ်လမ်းတွေ့လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် အဝတ်အစားမလဲချေ။ ရှူးဖိနပ်များကိုသာ ချွတ် လိုက်ပြီး စောင်အောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော် လူးလွန့်အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ဆိုးများမက်ပြီး ကျွန်တော် ခဏခဏအိပ်ရာနိုးသည်။

ပွတ်တိုက်သံ ထွက်လာသည်။ ဖုတ်ခနဲ အသံတိုးတိုး ထွက်လာသည်။

ဆူညံသံကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးကျယ်လာသည်။

ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မျက်တောင်ခတ်သည်။

အမှောင်ထဲကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

နောက်ထပ် ဖုတ်ခနဲအသံကို ကြားရသည်။ ရှုပ်တိုက်သံ ကြားရသည်။

ဖြူဖွေးသော အလင်းရောင်ကွက် သေးသေးကလေးတစ်ခု အခန်းထဲကို ဖြတ်ရွေ့လျားသွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ” အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် လည်ချောင်းတစ်ဆိုလျက် ကျွန်တော် တီးတိုးပြောသည်။

ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် အခန်းထဲကို လေးလံစွာ ဖြတ်လျှောက်လာနေသည်။

“ဂျက်၊ ခရစ္စ” ကျွန်တော် တီးတိုးပြောသည်။ “မင်းတို့လား”

တုံ့ပြန်မှုမလာချေ။

ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ အလင်းရောင်ဝိုင်းဝိုင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် တစ်ခါကျလာပြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲ” ကျွန်တော် အော်လိုက်သည်။

အိမ်တံခါးပွင့်သွားသည်။ သဏ္ဍာန်တစ်ခု တံခါးမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်သွားသည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ခုန်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ ဒေယီးဒေယိုင် သွားသည်။

အပြင်တွင် မည်သူမျှမရှိချေ။

ကျွန်တော် မီးဖွင့်လိုက်သည်။

တိုင်လာက ဦးခေါင်းကို ချဉ်နဲ့စွာ ခါယမ်းလျက် အိပ်စင်တွင် ထထိုင်နေသည်။

“ဒီအထဲကို လူရောက်လာတယ်” ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ... ပြီးတော့”

တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ငါ့ရှူးဖိနပ်တွေ” ကျွန်တော်က အော်သည်။

ကျွန်တော် ဒူးထောက်ချပြီး အိပ်စင်အောက်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။ “ဟေ့” ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုနှိမ့်ချလိုက်ပြီး အိပ်စင်အောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ရှူးဖိနပ်တွေ၊ ခြေညှပ်ဖိနပ်တွေ” ကျွန်တော်က တိုင်လာဘက် လှည့်လျက်အော်သည်။ “အကုန်လုံး မရှိတော့ဘူး”

“ငါ့ဟာတွေလည်း မရှိတော့ဘူး” တိုင်လာက ရေရှုတ်ပြောသည်။ “တစ်ယောက်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ငါတို့ရဲ့ရှူးဖိနပ်တွေ အားလုံးကို ယူသွားတာပဲ”

အပြင်ဘက်မှ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောအသံများကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဘာဖြစ်နေသည်ဟု ပြေးကြည့်သည်။

ကလေးများက သူတို့အိမ်များထဲမှ ထွက်လာနေကြသည်။ တချို့က အဝတ်အစားဝတ်ထားကြသည်။ အချို့က ညဝတ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားကြသည်။

“ငါ့ရှူးဖိနပ်တစ်ရန်ကိုပဲ သူတို့ ယူသွားတယ်” ကောင်ကလေး တစ်ယောက်က ညည်းညူပြောသည်။

“ငါ့အိတ်တစ်အိတ်လုံး သူတို့ယူသွားပြီ” ကောင်မကလေး တစ်ယောက်က ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှူးဖိနပ်တွေ အကုန်လုံး ပါသွားပြီ”

မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့က တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော့်ဆီကို အလျင်စလိုလာကြသည်။ “ငါတို့ရှူးဖိနပ်တွေ မရှိတော့ဘူး” မဲရီဒစ်က အော်ပြောသည်။ “နင်တို့ အဲဒါယုံနိုင်မလား”

“သူတို့ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ” တိုင်လာက မေးသည်။

“ငါတို့ ထွက်မပြေးနိုင်အောင်ပေါ့” မဲရီဒစ်က ပြောသည်။

“ရှူးဖိနပ်မရှိဘဲနဲ့ ငါတို့ တောထဲကို သယ်လိုမှု ဖြတ်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တောထဲမှာ မြွေတွေရှိတယ်လို့ အမှုထမ်းပြောတာ ငါ ကြားဖူးတယ်”

“ဒါ . . . ဒါ . . . ဒါပေမဲ့” တိုင်လာ စကားထစ်နေသည်။

“သူတို့ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး”

“မင်းတို့ အိမ်တွေဆီ မင်းတို့ပြန်ကြ” လက်ကိုင်အသံချဲ့စက် ခွက်မှ အစောင့်တစ်ယောက်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

“မင်းတို့အိမ် တွေဆီကို စက္ကန့် ၂၀ အတွင်းပြန်ကြ”

ကလေးများက အခိုးခံရင်သာရှူးဖိနပ်များအကြောင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောဆိုနေကြရင်း အထိတ်တလန့် ပြေးလွှားနေကြသည်။

တိုင်လာနှင့်ကျွန်တော့်က အိမ်ဘေးမှ အရိပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကြသည်။ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့က နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

“ငါတို့ ရှူးဖိနပ်တွေ မရှိတော့ ထောင်ချောက်မိနေပြီ” အဲလီဘောက်က ညည်းတွားပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ လွတ်မြောက်ရမယ်” အသံတစ်သံက အော်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက် ချာခနဲလှည့်လိုက်ကြသည်။ ဂျက် နှင့် ခရစ္စအမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တကယ်ကြောက်လန့်နေပုံ ပေါ်နေကြသည်။

“မင်းတို့အိုကေလား” ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရအော်ပြော သည်။

ခရစ္စက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြသည်။

“ငါတို့ဝမ်းဗိုက်ကို သူတို့ အစာ စုပ်ထုတ်မစ်တယ်” သူက ညည်းတွားပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အိုကေပါတယ်” ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်” ခရစ္စ တုံ့ပြန်ဖြော သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ငါတို့ လွတ်မြောက်မှ ဖြစ်မယ်” ဂျက်က တီးတိုးပြောသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်မှာမို့လို့လဲ” ကျွန်တော်က မေး သည်။

ဂျက်နှင့် ခရစ္စက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ သည်။ “ငါတို့ သူတို့ကို ပြောပြမှပဲ” ခရစ္စက ပြောသည်။ “အခု သိပ် နောက်ကျသွားပြီ”

ဂျက်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခရစ္စနဲ့ ငါ သူတို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့ ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါတို့သိပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့ ငါတို့ကို မျှော်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အိမ်အမှတ် ၃ ကို ရွေးကြတာပေါ့”

“ငါတို့အားလုံး အန္တရာယ်ရှိနေကြပြီ” ခရစ္စက အသက်မရှူနိုင်စွာ ထပ်ပြောသည်။ “မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့လည်း အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြလို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူတို့ ဘာလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေကြသလဲ”

“ငါတို့ကို ငါတို့ကို သူတို့ သေအောင်ခြောက်လှန့်ချင်နေကြတယ်” ခရစ္စက အာမေဍိတ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“၁၅ စက္ကန့်” လက်ကိုင်အသံချဲ့စက်ခွက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အစောင့်၏အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

“မင်းတို့အိမ်တွေဆီကို ပြန်ကြ။ ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးတာပဲ”

“ငါတို့ကို သေအောင် သူတို့ ခြောက်လှန့်ချင်နေတယ်” ခရစ္စက တီးတိုးထပ်ပြောသည်။ “ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ စမ်းသပ်မှုတစ်မျိုးပဲ”

“အဲဒီအကြောင်း ဖာရက်ဒေးသိသလား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

ခရစ္စက ပခုံးတွန့်သည်။ “ငါတို့မသိဘူး။ သူတို့နောက်ပြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ငါတို့သိတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ မသေခင်အထိ ထိတ်လန့်မှုကို ဘယ်လောက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိချင်နေတယ်”

အဲလီဇဘက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး။ ငါတို့မိဘတွေ . . .”

“ငါ့အမေကို ငါ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ” ဗျက်က တီးတိုးပြောသည်။

“ဆေးစန်းထဲမှာ ပိုက်ဆံထည့်ဆက်ရတဲ့ ဖုန်းရှိတယ်။ အမေကို ငါ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဒီနေရာကို အမြန်ဆုံးလာဖို့ သူမကို ငါပြောထားတယ်”

“မင်း...” ကျွန်တော်က စကားစသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် အမေ ဒီကိုလာလိမ့်မယ်” ဂျက်က ပြောသည်။ “ငါတို့အားလုံးကို အမေ ကယ်တင်နိုင်မှာပါ” သူက တံတွေး အတင်းမျိုးချသည်။ “သိပ်နောက်မကျဘူးဆိုရင်ပေါ့”

ကျွန်တော်က စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက် သည်။

“မင်းတို့ကလေးတွေ ဒီမှာဘာလုပ်နေကြတာလဲ” လူကောင် ကြီးမားသော အစောင့်တစ်ယောက်က အိမ်ဘေးသို့ ကွေ့ဝင်လာသည်။ သူက ဒေါသဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။

“မင်းတို့အိမ်ဆီသို့ အခု သွားကြ”

မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့က စူးစူးဝါးဝါးအော်ကြပြီး ပြေးထွက် သွားကြသည်။

တိုင်လာ၊ ဂျက်၊ ခရစ္စနှင့် ကျွန်တော်တို့က အိမ်အမှတ် ၃ ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးကို တအားပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဗလာဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့ခြေထောက်များက သစ်သားကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ချော်ချွတ်နေကြသည်။ ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့လည်း ရှူးဖိနပ်များ မရှိသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အထက်ရှိ ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ကင်မရာက တစ်စီ ဖြင့် ဆက်လက်လှည့်ပတ်နေသည်။

“မင်းအမေ ငါတို့ကို ဒီနေရာက တကယ်ကိုခေါ်ထုတ်နိုင်မယ် လို့ မင်းထင်သလား” တိုင်လာက ဂျက်ကိုမေးသည်။

ဂျက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့လည်ကုပ်ပေါ်၌ အလင်းလက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ လရောင်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ အလင်းပြန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့အနားသို့ ခြေလှမ်းသွားပြီး နီးနီးကပ်ကပ်
ကြည့်လိုက်သည်။

၎င်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်း
သား ဖြစ်သွားသည်။

သူ့နားရွက်နောက်ရှိ အရေပြားတွင် ကပ်ထားသော သတ္တု
ချပ်ပြားကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“သူတို့ မင်းတို့ ဘာလုပ်လိုက်ကြတာလဲ” ကျွန်တော်က အော်
ပြောသည်။ “မင်းတို့ကိုယ်ထဲကို သူတို့ ထည့်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းက”

ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

“ပစ္စည်းလား၊ ဘာပစ္စည်းလဲ”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မနက်စာစားရန်အတွက် စိုစွတ်သော မြက်ပင်များကို ကျွန်တော်တို့ ခြေဖလားဖြင့် ဖြတ်လျှောက်ကြသည်။ နေလုံးနီနီက သစ်ပင်များပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ရေကန်ပေါ်မှ တိမ်မည်းမည်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့အောက်ရှိ သဲသောင်ပြင်များ မည်းမှောင်နေသည်။

တင်းမာစော့မျက်နှာအမူအရာရှိသော အစောင့်များက ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဒေါသဖြစ်နေသော ကြောက်ရွံ့နေသော ကလေးများက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေရွတ်ပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အထဲဝင်ကြသောအခါ ထမင်းစားခန်း တံခါးပေါက်အပေါ်မှ ကင်မရာက ကျွန်တော်တို့၏ မပျော်ရွှင်သော အမူအရာကို ဖမ်းယူနေသည်။

တိုင်လံာ၊ မဲရီဒစ်၊ အဲလီဇဘက်၊ ခရစ္စ၊ ဂျက်နှင့် ကျွန်တော်တို့က တံခါးနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သော နောက်ဘက်စားပွဲတွင် တန်းစီထိုင်ကြသည်။ ဂျက်၏အမေ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ ခိုးထွက်နိုင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေချင်ကြသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အခန်းကြီးထဲတွင် ပုံမှန်ဆိုလျှင် စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်
နေလေ့ရှိတတ်သည်။ သို့သော် ဤမနက်တွင် ဇွန်းခက်ရင်းသံ၊ နှာခေါင်း
ရှုပ်သံနှင့် ချောင်းဆိုးသံတို့သာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

သို့သော် အရှေ့ဘက်မီးလင်းဖို၌ အလွန်ဆို ပေါ်ထွက်လာသည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲ၌ စကားပြောသံများ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။
သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေသော မေးခွန်းများဝိုင်းမေးကြသည်။

“ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ရှူးဖိနပ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ယူသွား
တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ ခင်ဗျား
ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်တွေချထားတာလဲ”

“ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လို့ရမလား”

“ကျွန်မတို့ ဒီစခန်းက ထွက်ခွာလို့ရမလား”

“ရှူးဖိနပ်တွေ ပြန်ပေးပါ။ ရှူးဖိနပ်တွေ ပြန်ပေးပါ”

ရှေ့စားပွဲမှ ကလေးများက စတင်အော်ကြသည်။ အော်ဟစ်
သံများက တစ်ခန်းလုံး လျင်မြန်စွာပျံ့နှံ့သွားသည်။

အလွန်ဆိုက မျက်နှာအမူအရာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ
ရပ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူက အသံတိတ်ရန် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို
ခေါင်းပေါ်မြှောက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ရှူးဖိနပ်တွေကို ငါတို့ ခဏယူထားတာပါ” အော်ဟစ်
သံများ ရပ်တန့်သွားပြီးနောက် အခန်းငြိမ်သက်သွားသောအခါ သူက
ပြောသည်။ “မင်းတို့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့အတွက် မင်းတို့ရဲ့ ရှူးဖိနပ်
တွေကို ယူထားတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် နောက်ထပ် ဒေါသဖြစ်နေသော ပေါက်ကွဲ
သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အလွန်ဆိုကာ အသံတိတ်ဆိတ်ရန်အတွက် တစ်ခါစောင့်နေပြန်သည်။ ထိုသို့စောင့်နေစဉ် သူ့မျက်နှာနီရဲလာသည်။ သူ့နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်က တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် သွေးခုန်နေသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ငါတို့ ကြားထားတယ်” သူကရှင်းပြသည်။ “တောထဲက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရာတွေပေါ့” မင်းတို့အားလုံး စုစုစည်းစည်း ရှိနေကြအောင် မင်းတို့ရဲ့ရှူးဖိနပ်တွေကို ငါတို့ယူထားတာပေါ့။ မင်းတို့ စိတ်မပူကြပါနဲ့။ ပြန်လည်လုံခြုံစိတ်ချရလာရင် မင်းတို့ အဲဒါတွေ ပြန်ရကြမှာပါ”

အလွန်ဆိုကာ ဆက်လက်စကားပြောနေသည်။ သို့သော် ဒေါသဖြစ်နေကြသော အော်ဟစ်သံများကြောင့် သူ့အသံ ပျောက်နေသည်။

သူက တိတ်ဆိတ်နေရန် အကျောက်အကန်လက်ဟန်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို သစ်တော်သီးဖြင့် ပစ်ပေါက်သည်။ သူ့ငဲ့ရှောင်လိုက်သည်။ သစ်တော်သီးက မီးလင်းဖိုကျောက်တုံးနံရံကို ထိမှန်ပြီး ကန်ထွက်သွားသည်။

ကလေးများက ဝိုင်းအားပေးကြသည်။ နောက်ထပ်သစ်တော်သီးတစ်လုံး ပျံသန်းလာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပန်းကန်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်သည်။ ၎င်းက နံရံကိုထိမှန်ပြီး ကွဲကြေသွားသည်။

အစောင့်များက အလွန်ဆိုကို အကာအကွယ်ပေးရန် အခန်းရှေ့ဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။

အော်ဟစ်သံများကို ကျော်လွန်လျက် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ အဖျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အော်သံ ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

“အမေ” သူက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒါ ငါ့အမေ”

စားပွဲမှ သူ ခုန်ထပြီး တံခါးပေါက်မှ ပြေးထွက်သွားသည်။
တိုင်လာနှင့် ကျွန်တော်က သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသည်။

“အမေ” ဂျက်က လှမ်းခေါ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ မိုးတိမ်များ လိမ့်လာနေသည်။ ညအချိန်
ကဲ့သို့ မှောင်လုံမတတ် ဖြစ်လာသည်။

“ကယ်ကြပါ” နောက်ထပ်စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ သစ်ပင်များအနီးမှ ဖြစ်သည်။

“ဒီဘက်မှာဟေ့” ကျွန်တော်ကအော်ပြီး အသံဆီသို့ စတင်
ပြေးသည်။

အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်းနှင့် အမှုထမ်းနှစ်ယောက် အခြားတစ်
ဖက်ဆီသို့ ပြေးသွားနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“ကယ်ကြပါ” ဂျက်၏အမေက အော်သည်။

ဂျက်က သူမကို အရင်ဦးဆုံးတွေ့မြင်သည်။ “အမေ... အမေ
သဲနွံတွင်းထဲ ရောက်နေတယ်။ အမေ့ကို သူတို့ အဲဒီအထဲ ပစ်လိုက်ကြ
သလား မသိဘူး”

“ဂျက် ကယ်ပါ” သူမက အော်သည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို
ခေါင်းပေါ် သူ မြှောက်ယမ်းသည်။

သဲက သူမခါးအထိ ရောက်လာသည်။ သူမ လျင်မြန်စွာနှစ်မြှုပ်
နေသည်။

ဂျက်က သူမဆီသို့ စတင်ပြေးသည်။

“မပြေးနဲ့” ကျွန်တော်က အော်သည်။ သူ့ပခုံးကို ကျွန်တော်
ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ကို နောက်ပြန်ဆွဲလိုက်သည်။

“မင်းလည်း နှစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကြိုးတစ်ချောင်းရှာ” အဲလီဘောက်က အော်သည်။

“သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းရှာ။ သူမ ကိုင်ထားဖို့တစ်ခုခုရှာ”

“ငါ့ကိုကယ်ပါ။ ငါ နှစ်နေပြီ” ဂျက်၏အမေက ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ သဲများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူမ အကျောက်အကန် ထိုးဆွ ဆုပ်ကိုင်နေသည်။ ကိုင်တွယ်စရာတစ်ခုခုကို သူမ အကျောက်အကန် လိုက်ရှာနေသည်။

“မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်လုပ်” သူမက အော်သည်။ သဲက ရင်ဘတ်အထိ တက်လာသည်။

“အကူအညီတောင်း၊ အကူအညီတောင်း” တိုင်လာက အော် သည်။

ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုခုသွားသည်။ “မစွတာဖာရက်ဒေးကို ငါ သွားခေါ်မယ်” ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောသည်။ ရုံးခန်းအိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော် လှည့်ပြေးသည်။ “သူ ငါတို့ကို ကူညီလိမ့်မယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ကြပါ” ဂျက်၏အမေက တောင်းပန်သည်။

ရုံးခန်းအိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသောအခါ မိုးခြိမ်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသက်အလှအယက်ရှူလျက် တံခါးမှ အစောင့် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်ပြီး ရှည်လျားသောခန်းမဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်။

“ဟေ့... နေဦး” အစောင့်က ကျွန်တော်ကို နောက်မှလှမ်းခေါ် သည်။

သို့သော် ခန်းမအဆုံးမှ မစွတာဖာရက်ဒေး၏ရုံးခန်းဆီသို့ ကျွန် တော် ခရီးတစ်ဝက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မစွတာဖာရက်ဒေး၊ မစွတာဖာရက်ဒေး” ကျွန်တော် ပြေးနေ စဉ် သူ့နှာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ အကူအညီလိုနေတယ်” ရုံးခန်းတံခါးပွင့်နေသည်။ သူ အထဲတွင်ရှိရမည်။

တံခါးပေါက်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင် ပြီး အထဲကို တိုးဝင်လိုက်သည်။

“မစ္စတာဖာရက်ဒေး” ကျွန်တော် အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် လှမ်း ခေါ်သည်။

စားပွဲတွင် သူ မရှိချေ။

“မစ္စတာဖာရက်ဒေး”

ကားစက်နှိုးသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ပြတင်းပေါက်က ပွင့်နေသည်။ ကန့်လန့်ကာက လေတလူးလူလွင့်နေသည်။

မိုးကြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကားစက်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ဒိုင်ပင်ထိုးပြေးသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကိုမှီလျက် ကျွန်တော် ခေါင်းထိုးထွက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ကားတစ်စီး မြေကြီးလမ်းပေါ် ကားဘီးတကျွီကျွီ မြည်သံဖြင့် မောင်းထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မစ္စတာ ဖာရက်ဒေး၏ကား ဖြစ်နေသည်။

လက်ကိုင်ဘီးထိပ်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်လျက် သူ ရှေ့သို့ ခါးကိုင်ထိုင်နေသည်။ စခန်းနှင့်ဝေးရာ တောင်ကုန်းအောက်ဆီသို့ တာဝေါ ဝေါ မောင်းနှင်သွားသည်။

“ဟေး . . . ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။ သို့သော် သူ မကြားချေ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလျက် ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြန်ရုတ်လိုက် သည်။ တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် စတင်သွားစဉ် စားပွဲပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ကို တွေ့ရှိသွားသည်။

မှတ်စုစာရွက်ဖြစ်သည်။ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည်။

၎င်းကို စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆွဲယူပြီး ဤကဲ့သို့ ကျယ်လောင်
စွာ ဖတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်လက်များ တုန်ယင်လာသည်။

“ငါ ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီကလေးတွေကို ငါ ဒီလိုလုပ်လို့
မဖြစ်ဘူး။ ငါ အရမ်းကို အပြစ်မကင်းဖြစ်မိတယ်။ ငါ အရမ်းကို စိတ်
မကောင်းဘူး။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

[၂၅]

“ဟင်” မျက်လုံးရှေ့၌ စာလုံးများ ဝါးလာသည့်အထိ ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော် ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်လျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“တခြားလူတွေရဲ့စာတွေကို ဖတ်နေသလား” အလွန်ဆိုက လှောင်ပြောင်သောအပြုံးဖြင့် မေးသည်။ “ဒါဟာ မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ် အင်ဒရူး”

ဖြူဖွေးသော သူ၏ဓာတ်ခွဲခန်း ကုတ်အင်္ကျီရှေ့တွင် မည်းနေသော အစွန်းကွက်များ ဖြစ်နေသည်။ တံခါးကို ပိတ်ဆို့ရန်အတွက် သူ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဂျက်ရဲ့အမေ . . .” ကျွန်တော် တစ်ဆို့စွာဖြင့် အသံထွက်လာသည်။ “ခင်ဗျား မြန်မြန်လုပ်ပါ”

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” သူက တိုးညှင်းစွာပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော် အော်သည်။

“ထိတ်လန့်ဖွယ်ခန်းကို မဖိတ်ဘဲလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ငါတို့ မကြိုက်ဘူး” အလွန်ဆိုက ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဆိုးဝါးတာပဲ” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

အလွန်ဆိုက ဘေးဟစ်ဖက်ကို ရွှေ့ရပ်လိုက်သည်။ အစောင့် နှစ်ယောက်က အခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော် တွန့်လိမ် ကန်ကျောက်ပြီး ရုန်းထွက်ရန်ကြိုးစား သည်။ သို့သော် သူတို့က သန်စွမ်းလွန်းနေသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ရုံးခန်းထဲမှ တရွတ်တိုက် စတင်ဆွဲထုတ်ကြ သည်။ မြင့်မားသော စာအုပ်စင်တစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့အား ချိန် ရွယ်ထားသော ကင်မရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“ဟိုကင်မရာက ဘာအတွက်လဲ” ကျွန်တော်က အလွန်ဆိုကို မေးလိုက်သည်။ “စခန်းအနံ့မှာ ဒီကင်မရာတွေ ဘာကြောင့်ရှိနေကြတာ လဲ”

“မေးခွန်းတွေ ထပ်မမေးနဲ့” သူက အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်ပြော သည်။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ခန်းမထဲဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ “ခင်ဗျား တို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားကြမလို့လဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မင်းညီနဲ့ တခြားပြဿနာကောင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ပေါ့” အလွန် ဆိုက ပြောသည်။ “သူတို့ မင်းကို စောင့်နေကြတယ် အင်ဒရူး။ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာကို မင်း တွေ့ရမယ့်နေရာမှာပေါ့”

“သူတို့ အိုကေကြရဲ့လား” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

“သူတို့အားလုံး အိုကေကြရဲ့လား”

အလွန်ဆိုက အဖြေမပေးချေ။

တောထဲသို့ သူ ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။ အစောင့်များက ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်အရင်က တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော လမ်းတစ်လမ်းနောက် ကျွန်တော်တို့လိုက်ကြသည်။ “မြွေတွေကို သတိထားကြည့် အင်ဒရူး” အလွန်ဆိုကပြုံးလျက်ပြောသည်။

အေးစက်သောမိုးရေများ ကျဆင်းလာပြီး ကျွန်တော်ဆံပင်နှင့် တီရှပ်အင်္ကျီလက်များ စိုရွံ့ကုန်ကြသည်။ မြွေများကို ရှာဖွေရင်း ကျွန်တော်မျက်လုံးများက မြေပြင်ပေါ်ရောက်နေကြသည်။

အလွန်ဆိုက ကျွန်တော်ကို သူ့ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ လမ်းက မှောင်မည်းသော ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။ ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးထဲတွင် အပေါက်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ လိုဏ်ဂူတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အထဲတွင် လုံးဝမှောင်မည်းနေသည်။

လိုဏ်ဂူအပေါက်အနီးတွင် သစ်သားဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကစောင်းလျက်ရှိနေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ‘ပျောက်ဆုံးသွားသော ဝိညာဉ်များ၏ မိုင်းတွင်း’ ဟု ရေးသားထားသည်။

“အဲဒီနေရာက ဘာလဲ” ကျွန်တော်က အလွန်ဆိုကို မေးသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီအထဲကို သွားရမလား”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “မင်းသူငယ်ချင်းတွေ အထဲမှာ ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူတို့ မင်းကိုစောင့်နေကြတယ်”

အစောင့်များက ကျွန်တော်ကို အပေါက်ဝဆီသို့ အတင်းတွန်းကြသည်။

“အဲဒီအထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် အထဲကို ဝင်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် လက်ခံရရှိသော တုံ့ပြန်မှုက တအားအတွန်းခံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အမှောင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်ဝင်သွားသည်။ ချွန်ထက်သော ကျောက်ခဲတစ်လုံးက ဗလာဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ခြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော် ယိမ်းထိုးသွားသည်။

ပြီးတော့ ပြုတ်ကျလာသည်။

အမှောင်ထဲသို့ ကျွန်တော် လိမ့်ဆင်းကျသွားသည်။

အဆုံးအစမရှိသော တွင်းထဲသို့ နက်သထက်နက်စွာ ကျလာသည်။

တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော် အော်ဟစ်သွားသည်။

“အိုး” အမာပေါ် ကျွန်တော် ဘေးတစောင်းကျသွားသည်။ အေးစက်မာကြောသော ကြမ်းပြင်ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ဒူးထောက်ထလိုက်သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မျက်တောင်ခတ်ပြီး အမှောင်ထုကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမျှမမြင်ရချေ။

ကျွန်တော် တုန်ယင်နေသည်။ လေထုက အေးစက်နေသည်။ ပြီးတော့ စိုစွတ်နေသည်။

“ဟဲလို” ကျွန်တော် ချည့်နဲ့စွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ နက်ရှိုင်းသော လိုဏ်ဂူထဲတွင် ကျွန်တော့်အသံက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ “ဒီအောက်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“အင်ဒရူး၊ မင်းလား” ကျွန်တော့်ညီအသံက ကျွန်တော့်ရှေ့တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တိုင်လာ၊ မင်း အိုကေလား”

လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကို တိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ဖြတ်ပွတ်တိုက်သည်။ “အင်ဒရူး ငါပါ” တိုင်လာက တုန်ယင် နေသော အသံသေးသေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။ “မင်း အိုကေရဲ့လား။ သူတို့ မင်းကိုလည်း ဒီအောက်ပစ်ချကြသလား”

“ဟုတ်တယ်” ကျွန်တော်က ပြောသည်။ အေးစက်စိုစွတ်သော သူ့လက်ကို ကျွန်တော် ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ဒီအောက်မှာ တခြားဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”

“ငါတို့အားလုံး ဒီမှာရှိတယ်” အဲလီဘောက်က တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့အစ်မ၊ ငါ၊ ဂျက်နဲ့ ခရစ္စ”

“ဂျက် မင်းအမေကော” ကျွန်တော် အသံတစ်ဆိုစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါသိတယ်” သူက တီးတိုးပြောသည်။ “ခရစ္စနဲ့ ငါ အမေကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

သူ့စကား ရပ်သွားသည်။

အနီးအနားတစ်နေရာမှာ မာန်ဖီသံတိုးတိုးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

အသံတိုးသော တိရစ္ဆာန်မာန်ဖီသံ ဖြစ်သည်။

“အို ... ဒုက္ခပဲ” ကျွန်တော် ညည်းတွားမိသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဒူးခေါင်းများ တုန်ယင်စ ပြုလာသည်။

ဤအောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သာလျှင် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

[၂၆]

နောက်တစ်ကြိမ် မာန်ဖီသံတိုးတိုးကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး
အော်မိကြသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပို၍နီးကပ်လာသည်။ ပို၍လည်း ဒေါသကြီး
လာသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ” ကျွန်တော်က တစ်ဆိုသောအသံဖြင့် မေးသည်။
ကျွန်တော့်နှလုံး အရမ်းခုန်နေသဖြင့် ခေါင်းထဲ တဒုတ်ဒုတ်မြည်လာသည်။
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမစဉ်းစားနိုင်ချေ။

“အသံက ဆာလောင်နေပုံရတယ်” တိုင်လာက တအံ့တဩ
မေးသည်။

“အရမ်းမှောင်လွန်းနေတယ်” ဂျက်က တီးတိုးပြောသည်။
“ငါတို့ တစ်ခုခု မြင်နိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ”

“အို ... နေဦး” ခရစ္စက ရေရွတ်ပြောသည်။ “ငါအိတ်ထော့်
ထဲမှာ ဂတ်စ်မီးခြစ်ရှိတယ်။ အမှုထမ်းတစ်ယောက် ကျကျန်ခဲ့တာပါ။
ခဏလေး”

ကျွန်တော် အသက်ရှူအောင့်ထားသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်
အတုန်ရပ်ရန် ကြိုးစားသည်။

ခရစ္စ မီးခြစ်ခြစ်မည်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။

“အိုး” တောက်ပသော အလင်းရောင်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် အတင်းမိုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးပြနေသော မစ္စတာဖာရက်ဒေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘာမျှမရှိသော မိုင်းတွင်းထဲ၌ ကျွန်တော်တို့ရှိနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ အမှုထမ်းများနှင့် အစောင့်များပြည့်နေသော အခန်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ရပ်နေကြသည်။ ခေါက်ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် သူတို့ ထိုင်နေကြသည်။ အလန်တကြားဖြစ်နေကြသော ကျွန်တော် ကျွန်တော်ညီနှင့် သူငယ်ချင်းများ သူတို့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြစဉ် သူတို့အားလုံးက လက်ခုပ်တီးကြသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးကလည်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် ပြုံးလျက် လက်ခုပ်တီးသည်။ “သိပ်ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်” သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းတအားခါလိုက်သည်။ ၎င်းက အိပ်မက်လား။ ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

“မင်းတို့ကလေးတွေ သိပ်ကောင်းတယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပြောသည်။ သူကပြေးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဆွဲခါယမ်းသည်။

“မင်းတို့အားလုံး သိပ်ကောင်းတယ်”

အမှုထမ်းများနှင့် အစောင့်များက ကျွန်တော်တို့ကို နောက်တစ်ကြိမ် လက်ခုပ်တီးအားပေးကြသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အလွန်ဆိုဘက် လှည့်လိုက်သည်။ “ကင်မရာတွေ အလုပ်လုပ်နေကြသေးလား။ အဲဒါတွေကို မင်း အခုပိတ်လိုက်”

ထို့နောက် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာက ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။ “ဂျက်နဲ့ ခရစ္စအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကြတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေကို အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ကြရအောင်” သူက အာမေဍိတ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟင် . . . သရုပ်ဆောင်တွေလား” ကျွန်တော်က ပိုမိုစိတ်ရှုပ် ထွေးမိလျက် အော်ပြောလိုက်သည်။

နောက်ထပ် လက်ခုပ်တီးကြသည်။

ဂျက်နှင့် ခရစ္စတို့က ဦးညွှတ်ကြသည်။

“မင်းတို့ သိပ်ကောင်းတယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေး သူတို့ကို ချီးကျူးသည်။ “မင်းတို့ လူတိုင်းကို တကယ်အရူးလုပ်နိုင်ကြတယ်။ မင်းတို့ သရုပ်ဆောင်သိပ်ကောင်းတယ်။ မင်းတို့ဟာ ငါ့အတွက် အလုပ် လုပ်နေကြတဲ့ အမှုထမ်းတွေဆိုတာ ဘယ်သူမျှ မရိပ်မိကြဘူး”

ကျွန်တော်က ဂျက်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “မင်းက သရုပ်ဆောင်လား”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီအရာတွေအားလုံးက တစ်ခုမျှ အမှန်တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့” ကျွန်တော်က မေးသည်။ “လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်တာတွေ၊ အစာအဆိပ်သင့်တာတွေအားလုံးက အမှန်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူ့အပြုံးက ပို၍ဟက်ဟက်ပက်ပက် နိုင်လာသည်။

“မင်းတို့ အလိမ်မိနေကြတာပါ အင်ဒရူး”

“ရေကန်ထဲက သတ္တဝါကြီးကောလား” ကျွန်တော်က အော် ပြောသည်။ “မင်းမျက်နှာနဲ့ သတ္တဝါကြီးလေ”

“ဝတ်စုံဝတ်ထားတာပါ။ ရေပေါ်တဲ့ ဗောဓိနောက်ကနေ မင်းကို ငါ စောင့်နေတာပေါ့”

နားရွက်နောက်မှ ချပ်အပြားကလေးကို သူ ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဒါက မိုက်ကရိုဖုန်း” သူက ပြောပြသည်။

“မစ္စတာဖာရက်ဒေးဆီက ညွှန်ကြားချက်တွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါရတယ်”

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရာတွေအားလုံးဟာ အိမ်အမှတ် ၃ ထဲက ငါတို့မှာပဲ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပျက်ရတယ်လို့ မင်းတို့ မစဉ်းစားမိကြဘူးလား” ခရစ္စအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော သရုပ်ဆောင်က မေးသည်။

“ကံကောင်းတဲ့အိမ်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခြောက်လှန့်ဖို့ ငါတို့အားလုံး စီစဉ်ထားကြတယ်”

“ပြီးတော့ ဒတ်ဖီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ မက်စ်ကိုလည်း ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ဆက်ပြောသည်။ နောက်ထပ် လက်ခုပ်တီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ပြီးတော့ ဂျက်ရဲ့အမေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့မာရီကို အထူးတလည်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သဲနွံတွင်းထဲမှာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာ သိပ်ကောင်းတယ် မာရီ”

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အခန်းနောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ အလွန်ဆိုအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ညီနက်ကို အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အလွန်ဆို (သို့မဟုတ်) နက်က ဦးညွှတ်သောအခါ လက်ခုပ်သံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်တွေပေါ့” ကျွန်တော်က ဒေါသဖြစ်စွာ အော်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ကို ဘာကြောင့်လှည့်စားရတာလဲ” အဲလီဘောက်က မေးသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော်ပခုံးပေါ် သူ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို အဲလီဘောက်၏ပခုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။ “မင်းတို့တွေ ငါ့ရုပ်ရှင်အသစ်မှာ ပါတယ်” သူက ပြောသည်။

“ငါ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး မှတ်တမ်းတင် ရုပ်ရှင်မှာပေါ့”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့” တိုင်လာက စကားထစ်နေသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ဆက်ပြောသည်။ “စခန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကင်မရာတွေကို မင်းတို့ တွေ့ကောင်းတွေ့ကြမှာပါ။ ဝာကယ်ထိတ်လန့်နေတာတွေကို ငါ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးချင်တယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြောက်လန့်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကြောက်လန့်နေတာကို လိုချင်တယ်။ မင်းတို့ကိုခြောက်လှန့်ဖို့အတွက် ငါ့ရဲ့လှည့်ကွက်တွေ အားလုံးကို ငါ အသုံးပြုချင်တယ်။ မင်းတို့ တကယ်ကြောက်လန့်အောင် ငါ လုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ အောင်မြင်သွားတယ်။ မင်းတို့ သိပ်ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုတွန်းဖယ်ပြီး သူ့ကို လှည့်ရင်ဆိုင်သည်။ ဒေါသအလုံးက ကျွန်တော်ရင်ထဲမှ လိမ့်တက်လာပြီး အော်ဟစ်သံအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ “ဒါတွေအားလုံးက အတုတွေလား။ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအတွက် ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုခြောက်လှန့်တာလား။ အမှန်တကယ်ဖြစ်တာ ဘာမျှမရှိဘူးလား”

မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏အပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူက မှတ်ဆိတ်မွေးကို ပွတ်သပ်သည်။

“အင်း ... တကယ်တော့ အင်ဒရူး ဒီမှာ တချို့ဟာတွေက တော့ အစစ်အမှန်တွေပါ”

“ဘာတွေလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အစစ်အမှန်က ဘာတွေလဲ”

“အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ် တုံ့ပြန်ပြော
သည်။ “အရေးကြီးတာက မင်းတို့ရဲ့ ထိတ်လန့်မှုတွေကို ငါ ရုပ်ရှင်ရိုက်
ထားလိုက်ပြီ။ မင်းတို့ ကျော်ကြားတော့မယ်”

“အဲဒါ မတရားဘူး” အဲလီဘောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို သတိပေးဖို့ကောင်းတယ်”

တိုင်လာနှင့် မဲရီဒစ်တို့က ထောက်ခံသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၄
ယောက်စလုံး ဒေါသဖြစ်စွာ ဝိုင်းအော်ကြသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ကျွန်တော်တို့ကို အသံတိတ်စေရန် လက်
တစ်ဖက်မြှောက်လိုက်သည်။ “အားလုံး စိတ်အေးအေးထားကြပါ။ အခု
မင်းတို့ကလေးတွေ အနားယူပြီး ပျော်ပါးနိုင်ကြပါပြီ။

တိုင်လာ၊ မဲရီဒစ်၊ အဲလီဘောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အလျင်စလို
ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။ ရေကူး
ဝတ်စုံများဝတ်ကြပြီး ရေကန်ထဲတွင် အချိန်ကြာရှည်စွာ ရေကူးကြသည်။

ယခု စီခန်းက ကျွန်တော့်အတွက် လုံးဝကွဲပြားခြားနားလာ
သည်။ သဲခွံတွင်း၊ ပြန်လမ်းမဲ့လိုဏ်ဂူ၊ တစ္ဆေခြောက်သောတော ၎င်းတို့
အားလုံးက ကြောက်စရာကောင်းပုံ မပေါ်တော့ချေ။

ယခု လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော်သိပြီ။ ၎င်းက ရုပ်ရှင်ဆက်တင်
နှင့် တူနေသည်။ အားလုံး ဟန်ဆောင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ ဒေါသဖြစ်နေတုန်းပဲ” ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့
ရေအခြောက်ခံနေကြစဉ် ကျွန်တော်က အခြားသူများကို ပြောပြသည်။

“ဂျက်အဖြစ်သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဟိုကောင်ကလေး ငါ့ကို ရေထဲဆွဲ
ချတာ ငါ ရေနစ်လုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်”

“ငါလည်း ဒေါသဖြစ်တယ်” မဲရီဒစ်က ထောက်ခံသည်။

“အဲဒါ မတရားဘူး။ ငါတို့ ပျော်ပါးဖို့ ဒီကိုလာတဲ့ဟာကို”

“ငါတို့ကို သူ အသုံးချလိုက်တယ်” အဲလီဘောက်က ပြောသည်။
တိုင်လာက သူ့ကိုယ်သူ တဘက်ဖြင့် ပတ်လိုက်သည်။ သူ
တုန်ယင်နေသည်။ “ကြောက်စရာအရမ်းကောင်းတယ်” သူက ပြော
သည်။ “ငါတို့ သားကောင်တွေဖြစ်ရသလိုပဲ”

ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး ၎င်းအကြောင်း
အချိန်အတော်ကြာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၄ ယောက်စလုံး
စိတ်မအေးနိုင်ကြချေ။ ကျွန်တော်တို့ အလွန်ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေကြသည်။

“ငါတို့ ကန့်ကွက်ရမယ်” နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်က ပြော
သည်။ “ဖာရက်ဒေးနဲ့ သူ့လူတွေ ငါတို့ကို ဒီလိုခြောက်လှန့်ဖို့ အခွင့်
အရေးမရှိဘူး။ သူတို့လုပ်တာ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်။ ငါတို့ကို သူ
ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ လူတွေကို ငါတို့ အသိပေးရမယ်”

အခြားသူများက ထောက်ခံကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အပေါ် အရိပ်တစ်ခု ထိုးကျလာသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏ညီ နက်
ကျွန်တော်တို့အား ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့
မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်ပြောသောအရာများကို သူ ကြားသွားသလား။

သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်နေစဉ် ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။
သူက အေးစက်စွာဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။ နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်
က တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် သွေးတိုးနေသည်။

ကြောက်စရာကောင်းသောအရာများ ပြီးသွားပြီဟု ကျွန်တော်
ထင်သည်။

သူ ကျွန်တော်ကို အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ စိုက်ကြည့်နေ
သနည်း။

နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်ကို ပျော်စရာ
များဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကုန်လွန်စေသည်။ သစ်ပင်များကြားရှိ
လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ လှည်းစီးကြသည်။ လမ်းက ချိုင့်၊ ကမူများဖြင့်
ပြည့်နေသည်။ ချိုင့် ကမူဆောင့်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ အသံကုန်အော်ဟစ်
ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မူးဝေလာပြီး အရယ်မရပ်နိုင်တော့သည့်အထိ
ခြားရဟတ်စီးကြသည်။ ညနေစောင်းအချိန် ရေကူးပြီးသောအခါ အိမ်များ
ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားကြပြီး ညစာစားရန် အဝတ်အစား လဲကြ
သည်။

ထမင်းစားခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ကလေးများ
ညစာစားနေကြပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝင်လာသောအခါ အချို့က
မော့ကြည့်ကြသည်။ အချို့က လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ အချို့က
ကျွန်တော့်ကို လက်မထောင်ပြကြသည်။

ကံကောင်းသောအိမ်အကြောင်း သိသွားကြပြီဟု ကျွန်တော်
ထင်သည်။

ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော်ယူပြီး အစားအစာတန်းစီနေသော နေရာဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် တန်းစီနေစဉ် ဂျက်နှင့် ခရစ္စကို ရှာဖွေကြည့်သည်။ သို့သော် သူတို့ ရှိနေကျနေရာတွင် မရှိကြတော့ချေ။ မစ္စတာဖာရက်ဒေးက သူတို့ကို သရုပ်ဆောင်ခပေးခဲ့ချေပြီးသဖြင့် သူတို့ စခန်းမှထွက်ခွာသွားလောက်ချေပြီ။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ကျွန်တော့်ကို ရှေ့စားပွဲမှ လက်လှမ်းပြသည်။ သူ့ဘေးတွင် အမှုထမ်းများ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ နက်က စားပွဲ၏ အခြားတစ်ဖက်အစွန်တွင် ထိုင်နေပြီး အစားအစာများ တောင်လိုပုံနေသော ပန်းကန်ပြားပေါ် ဓားကိုင်နေသည်။

ကျွန်တော်က မဲရီဒစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူမအခန်းထဲမှ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူမ စကားပြောနေသည်။

ကျွန်တော် အစားအစာ စားနေရင်းတန်းလန်းဖြင့် မတ်တတ်ခုန်ရပ်လိုက်သည်။ “ဇော... ငါ့ညီဘယ်မှာလဲ” ကျွန်တော် အော်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“တိုင်လာ ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်တော် အော်သည်။ “သူ ငါ့ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ဟာကို” သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခေါ်သည်။

အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ပြဿနာရှိနေသလား အင်ဒရူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မေးသည်။

“သူ မင်းရဲ့အိမ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့” နက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လမ်းစလျှောက်သည်။ “ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“အား... စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ ငါ မင်းနဲ့လိုက်ပါမယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ကမ်းလှမ်းသည်။

သူက ကျွန်တော်နှင့် အမိလိုက်လာသည်။ အိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော် ဦးဆောင်သွားသည်။ အိမ်တံခါး ပွင့်လျက်တန်းလန်းဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်မိသည်။

ထို့နောက် မစ္စတာဖာရက်ဒေးနှင့် ကျွန်တော် ပွင့်နေသော တံခါးဆီသို့ အလျင်စလို ပြေးကြသည်။

“အို” ကျွန်တော် အော်လိုက်မိသည်။ “ရုပ်ပွနေပါလား”

အိမ်ကို မွေ့နှောက်ထားသည်။ အိပ်စင်ပေါ်မှ စောင်နှင့်အိပ်ရာ ခင်းများ ပြုတ်ကျပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံနေသည်။ မှန်တင်ခုံတစ်ခုက ဘေးတစ်စောင်းလဲကျနေပြီး အံဆွဲများထဲမှ အဝတ်အစားများ ထွက်ကြ နေသည်။ ပြတင်းပေါက် ခြင်လုံဆန်ကာတံခါးတစ်ချပ်က အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ရေရွတ်ပြီး မျက်နှာ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကပ်လိုက်သည်။

“ရန်... ရန်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ပုံပေါ်တယ်” ကျွန်တော်က တုန်ယင်နေ သော အသံဖြင့် အာမေ့ဒိုတ်ပြုသည်။

“အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ အေးအေးဆေးဆေးနေ” မစ္စတာ ဖာရက်ဒေးက ညွှန်ကြားသည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ ငါ အာမခံပါတယ်။ ငါ... ”

“အို... ဟင့်အင်း” သူ့ကို ကျွန်တော် တွန်းဖယ်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ကျွန်တော် ခါးကိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာအောက်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

၎င်းကို မစ္စတာဖာရက်ဒေးအား ကျွန်တော် မြှောက်ပြလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့်ညီရဲ့ လက်ပတ်နာရီ” ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်သည်။

“သူ...သူ လက်ပတ်နာရီကို ဘယ်တော့မျှ မချွတ်ဘူး”

“ဒါ...ဒါကို ငါ နားမလည်ဘူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေး စကားထစ်နေသည်။

“ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာပြီးသွားပြီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ညီ ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်တော်က အသံကုန်အော်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တံတွေးအတင်းမျိုချသည်။

“ဒါ...ဒါ ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး” သူက အရှုပ်အပွများကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်ပြောသည်။

“ငါတို့ လူခွဲပြီး သူ့ကိုရှာကြမယ်။ သူ အနီးအနားမှာပဲ ရှိရမယ်” သူ ခရာမှုတ်လိုက်သည်။ အမှုထမ်းများစွာတို့က ထမင်းစားခန်း မထဲမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ရှူးဖိနပ်များကို ပြန်ပေး ကြသည်။

“သဲနွံတွင်းဆီကို တိုင်လာ ရောက်သွားကောင်း ရောက်နိုင် တယ်” ကျွန်တော်က အသံသေးသေးဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ခေါင်းခါသည်။ “အဲဒါ တကယ့်သဲနွံတွင်း အစစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ သဲတွေ ဖြန့်ဖုံးထားတာပါ”

သူက အမှုထမ်းများဘက် လှည့်လိုက်သည်။ “စခန်းထဲမှာ တိုင်လာကို လိုက်ရှာကြစမ်း” သူက ညွှန်ကြားသည်။

သို့သော် သူတို့ မလှုပ်ရှားနိုင်ခင် မဲရီဒစ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမဆံပင်က မျက်နှာပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ သူမမျက်နှာ အမူ အရာက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တင်းကျပ်နေသည်။

“ကျွန်မညီမလည်း မရှိတော့ဘူး” မဲရီဒစ်က ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့အိမ်ထဲမှာ သူမ ရှိနေမယ်လို့ ကျွန်မထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူမ မရှိဘူး။ ကမ်းခြေက ကျွန်မတို့ ထွက်လာကတည်းက အဲလီဇဘက်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး”

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တုန်ယင်နေသော သူမပခုံးပေါ် လက် တစ်ဖက်တင်လိုက်သည်။

“အို ... စိတ်အေးအေးထားပါ။ တိုင်လာနဲ့ အဲလီဇဘက်နဲ့ ယောက်စလုံး ကမ်းခြေပေါ်မှာရှိမယ်လို့ ငါ ပြောရဲတယ်”

ဒါရိုက်တာက အသံတည်ငြိမ်စေရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးထဲမှ ထိတ်လန့်မှု အရိပ်အယောင်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရ သည်။ သူ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းက တုန်ယင်နေသည်။ တုန်ယင်မှုကို တားဆီး ရန် ၎င်းကို သူ ဖိကိုက်ထားသည်။

ကမ်းခြေဆီသို့ သူ မပြေးရုံတစ်မည် သွားသည်။ မဲရီဒစ်နှင့် ကျွန်တော်က သူ့နောက် အလျင်စလိုလိုက်ကြသည်။

အိမ်များအားလုံး မှောင်မည်းနေကြသည်။ လေပြည်လေညင်း ကြောင့် ရှည်လျားသောမြက်ပင်များ ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

ညနေခင်းအလင်းရောင်တွင် ကမ်းခြေ လူသူကင်းမဲ့နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

မဲရီဒစ်က ငိုရိုက်သံတစ်ချက် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ မစ္စတာဖာရက် ဒေး၏ရှေ့သို့ သူမ ပြေးထွက်သွားသည်။

“မှောင်လာနေပြီ” ဖာရက်ဒေးက ကမ်းခြေကို ရှာဖွေကြည့်ရင်း ပြောသည်။ “မြင်ဖို့သိပ်မလွယ်”

မဲရီဒစ်၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် သူ စကားရပ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း” မဲရီဒစ်က အော်ပြောသည်။ သံပြင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို သူမ ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟင်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“အဲလီဇဘက်ရဲ့ရေကူးဝတ်စုံ” မဲရီဒစ်က ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေသည်။

“ဒါ သူမရဲ့ဟာ” မဲရီဒစ်က အသံကုန်အော်သည်။ ရေကူးဝတ်စုံကို သူမလေထဲသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ “ကျွန်မညီမ ဘယ်မှာလဲ”

ရေပြင်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ညနေခင်း အလင်းရောင်တွင် ရေကန်က မည်းနက်စွာ တောက်လက်နေသည်။

“ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ခေါင်းခါလျက် ညည်းညူပြောသည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။ “စခန်းအိမ်ကို ပြန်သွားကြရအောင်။ အဲလီဇဘက်နဲ့ တိုင်လာကို တစ်ယောက်ယောက် တွေ့မြင်ကောင်း တွေ့မြင်နိုင်တယ်”

“သူမ ဘယ်မှာလဲ။ သူမ ဘာဖြစ်သွားသလဲ” တောင်းကုန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တက်နေကြစဉ် မဲရီဒစ်က အော်ပြောသည်။

“မြို့က ရဲစခန်းဆီ ငါ ဖုန်းဆက်မယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ကတိပေးသည်။ “မင်းတို့ စိတ်မပူကြပါနဲ့။ ငါတို့...”

‘လှည့်ပါ အော်ပါ’ ချားရဟတ်လည်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသောအခါ အားလုံးရပ်တန့်သွားကြသည်။

“ဒါကြီးကို ဘယ်သူစက်ဖွင့်ထားတာလဲ” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မေးသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ချာလပတ်လည်နေသော ချားရဟတ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ အပြေးကလေး သွားကြသည်။

“ဟိုမှာ တိုင်လာ” ကျွန်တော်က ခြားရဟတ်အိမ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် အော်ပြောသည်။ “ကြည့်၊ သူ ဟိုမှာ”

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက မောင်းတံကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲတင်လိုက် သည်။

ချားရဟတ်အိမ်များ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်နှေးပြီး ရပ်တန့်သွား ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်စလုံး ခြားရဟတ်အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွား ကြသည်။

“တိုင်လာ” ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ “တိုင်လာ” မဟုတ်ပါ။ တိုင်လာမဟုတ်ပါ။

ထိုင်ခုံပေါ် ဖြန့်ခင်းထားသော တိုင်လာ၏ အဝတ်အစားများကို ကျွန်တော်တို့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကြသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တစ်ဆို့နေသောအသံဖြင့် ပါးစပ်ပွင့်ဟ လိုက်သည်။ ခြားရဟတ်အိမ်နှင့်ဝေးရာသို့ သူ့ နောက်ပြန်ခြေလှမ်းဆုတ် လိုက်သည်။

မဲရီဒစ်က မစ္စတာဖာရက်ဒေး၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး တအား လှုပ်ခါသည်။ “တော်ပါတော့... တော်ပါတော့” သူမက အော်သည်။

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို ခြောက်လှန့်နေတုန်းပဲ။ မိုက်မဲတဲ့ရုပ်ရှင်ကို ရှင်ရိုက်နေတုန်းပဲ”

“ငါ... ငါ မရိုက်ပါဘူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အခိုင်အမာ ပြောသည်။ သူမလက်ထဲမှ သူ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ “ငါ့ကိုယုံပါ မဲရီဒစ်။ ငါ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးသွားပြီ။ ဒါကို ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး”

“အင်း... ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။ “တိုင်လာနှင့် အဲလီဘောက် တခြားတစ်နေရာ လျှောက်သွား ကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက စခန်းအိမ်ဆီသို့ အပြေးကလေး စတင် ပြေးသွားသည်။ “ငါ ရဲကို ခေါ်မယ်” သူက ပြောသည်။ “ဒါတကယ်ဖြစ် နေတာ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့အတူလိုက်မယ်” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူ့နောက်မှ စခန်းအိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဝင်သွားကြသည်။ ညစာစားပြီးသွားကြသည်။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားထောင်ထားပြီး ကျန်ရှိသော ကလေးများက မစွတာဖာရက်ဒေး၏ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်နေကြသည်။

မစွတာဖာရက်ဒေးက သူ့ရုံးခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်မှ အထဲလိုက်ဝင်သွားကြသည်။

“ထိုင်ကြ ကလေးတို့” သူ့ စာရေးစားပွဲရှေ့မှ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးကို သူက ညွှန်ပြသည်။

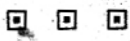
“မြို့နယ်ရဲတွေ ငါတို့ကို အကူအညီပေးမှာ သေချာပါတယ်” သူက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နား၌ကပ်လိုက်သည်။

“ဟေ” သူက ဖုန်းကို မြှောက်ကိုင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခလုတ်များကိုနှိပ်သည်။ ထို့နောက် နားထောင်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သူ မော့ကြည့်သောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ “ဖုန်းလှိုင်းပြတ်နေတယ်” သူက တစ်ဆို့သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

ထိုင်ခုံ၌ သူ နောက်မှီထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူလုပ်နေ တာလဲ”

“နောက်ဖုန်းတစ်လုံးကို ဆက်ကြည့်ပါ” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။ “တစ်ခုခုလုပ်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ကို အကူအညီရမှဖြစ်မယ်” အမှုထမ်းနှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲ ပြေးဝင်ချလာသည်။ “သူ့သူတို့ကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီလို့ထင်တယ်” အမှုထမ်းတစ်ယောက်က အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် အော်ပြောသည်။

“ဘယ်နေရာမှာလဲ” ကျွန်တော်က အော်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အသံတွေ ကြားတယ်” ကျွန်တစ်ယောက်က အသက်ရှူဖို့ ကြိုးစားရင်းပြောသည်။ “ပြန်လမ်းမဲ့လိုက်ဂူအောက်ဘက်က ကြားရတယ်”

“ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အာမေဇိုတ်သံဖြင့် ပြောသည်။ “လိုက်ဂူထဲကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ဆင်းနိုင်မှာလဲ။ သူတို့ကို အဲဒီနေရာမှာ ဘယ်သူထားသလဲ”

“သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ယူရမယ်” ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီ အလျင် အမြန်လာနေသည်။ နက်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသိရှိလိုက်သည်။ “ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ” သူက သူ့အစ်ကိုကို မေးသည်။

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေယူ” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တုံ့ပြန်ပြော သည်။ “ငါတို့ လိုဏ်ဂူဆီကို သွင်းကြမယ်”

နက် တအံ့တသြဖြင့် ပါးစပ်ပေောင်းလောင်းပွင့်သွားသည်။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများယူရန် ထွက်သွားသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး များထိုးလျက် သစ်ပင်များအကြား လျင်မြန်စွာ သွားနေကြသည်။ ပြန် လမ်းမဲ့လိုဏ်ဂူက တောနက်အတွင်း၌ ကျောက်နံရံကို တွင်းဖောက်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသွားလမ်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် လဲကျနေသောသစ်ကိုင်းများပေါ် ကျွန်တော်တို့ကျော်လွှားရပြီး ရှည်လျားရှုပ်ထွေးသော နွယ်ပင်များအကြား တိုးဝှေ့ကြရသည်။ ပရစ်အကောင်များ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် တိရစ္ဆာန်များ တက်နင်းသွားကြသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

နောက်ဆုံး၌ လိုဏ်ဂူက ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် မည်းမှောင်စွာ ထိုးထွက်နေသည်။ လိုဏ်ခေါင်းအဝက တစ်မီတာ မရှိတရှိအမြင့်၌ ဖောက် ထားသော အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖြစ်သည်။

၎င်းရှေ့၌ ကျွန်တော်တို့ ဒူးထောက်ချလိုက်ကြသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ “သိပ်အန္တရာယ် များ လွန်းတယ်။ ငါတို့ အဲဒီအထဲကို မသွားသင့်ဘူး”

“အန္တရာယ်ရှိသလား” မဲရီဒစ်က အော်ပြောသည်။ “ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်မညီမ အဲဒီအထဲမှာ ရှိနေတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ ရှာရမယ်”

“မင်း နားမလည်ဘူး” နက်က စကားစသည်။

ကျွန်တော်က အပေါက်ထဲကို ကိုယ်နှိမ့်ဝင်လိုက်သည်။

“တိုင် လာကို ကျွန်တော် သွားရှာမယ်” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“နေဦး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အတင်းအကျပ်ပြောသည်။

သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ အမှောင်ထဲကို ကျွန်တော် လျှောထိုးဝင်လိုက်သည်။ “အို” မတ်စောက်သောလမ်းမှ လိုဏ်ဂူထဲသို့ ကျွန်တော် လိမ့်ကျစပြုစဉ် အော်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်ဟန်ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး လိုဏ်ဂူကြမ်းပြင်ပေါ် လျှောထိုးဆင်းလိုက်သည်။ ကျောက်တုံးနံရံများတွင် ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာ၍ နက်၊ မဲရီဒစ်နှင့် မစ္စတာဖာရက်ဒေးတို့ လိုဏ်ဂူထဲ ဆင်းလာကြသောအခါ ပြေးလွှားနေသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်များကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်တော် ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ အပြင်ဘက်၌ နွေရာသီအပူရှိန်ရှိနေသော်လည်း ဤအောက်တွင် အေးစက်နေသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်မိသည်။

“အို ဆော်ရီးပဲ” သူက ရေရွတ်ပြောသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင် မှိန်မှိန်၌ပင်လျှင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ထိတ်လန့်နေသော အမူအရာကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“ဒီ ... ဒီအောက်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ” သူ စကားထစ်နေသည်။ “တိုင်လာ... အဲလီဘောက်၊ မင်းတို့ ဒီအောက်မှာ ရှိကြသလား”

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တစ်နေရာမှ ညည်းညူသံတိုးတိုးကို ကျွန်
တော် ကြားရသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ထခုန်သည်။ သူလည်း ၎င်းကို ကြား
သည်။

အော်သံတိုးတိုးဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ထိတ်လန့်သောအသံဖြင့်
မေးသည်။ “ဒီမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်၌ အလင်းရောင်လင်းထိန်သွားသည်။

တောက်ပသောအလင်းရောင်တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်
တောင် ခတ်မိကြသည်။

တိုင်လာနှင့် အဲလီဘောက်တို့က နှစ်ယောက်စလုံး ဂျင်းဘောင်း
ဘီနှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်း၏ ယူနီဖောင်းရှုပ်အင်္ကျီများ ဝတ်လျက်
နံရံဘေးတွင် ရပ်နေကြသည်။

“ဝေးဟေးဟေး” သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အော်ဟစ်ပြီး ထရယ်
ကြသည်။

မဲရီဒစ်နှင့် ကျွန်တော်ကလည်း ရယ်သည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးနှင့် နက်တို့က ပါးစပ်များပြုဟ၊ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကြလျက် နောက်လန့်ဆုတ်သွားကြသည်။

“ရှင်တို့ကို ကျွန်မတို့ ပြန်လက်စားချေလိုက်ကြတာပဲ” မဲရီဒစ် က အာမေဍိတ်သံဖြင့်ပြောပြီး သူမ၏ညီမနှင့် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက် သည်။

“ဒီ ... ဒီပြဿနာတစ်ခုလုံးကို မင်းတို့ တမင်ထွင်ခဲ့တာလို့ ဆိုလိုတာလား” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အော်ပြောသည်။ “အဲလီဘောက်နဲ့ တိုင်လာ ပျောက်မသွားကြဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါတွေက လုပ်ကြံဖန်တီးမှုတွေပဲလား” နက်က ချည့်နဲ့စွာဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ခါရယ်ကြပြန်သည်။ အလွန်ကောင်း သော အခိုက်အတန့်ပေတည်း။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဟာတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ခဲ့တာပဲ။ တကယ်ထိတ်လန့်ရတာ ဘာနဲ့တူတယ်ဆိုတာ အခု ခင်များတို့ သိကြပြီ ပေါ့” ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောသည်။

“ငါတို့မှာ ကင်မရာပါမလာတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ” အဲလီဘောက် က အော်ပြောသည်။ “ထိတ်လန့်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ကိုယ်ပိုင်ရုပ်ရှင် ရိုက်နိုင်တာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချီးကျူးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ် အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလွန် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းနေကြသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူကို ငါတို့ ခြောက် လှန့်လိုက်ကြပြီ” ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသည်။

ထို့နောက်တွင် လူနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများပေါ်မှ စိုးရိမ်ပူပန်သော အကြည့်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တစ်စုံတစ်ရာကို နားထောင်နေသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို စောင်းငဲ့လိုက်သည်။

“မစ္စတာဖာရက်ဒေး” ကျွန်တော်က စကားစသည်။

“ရှ။” သူက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးကပ်ပြသည်။

“နားထောင်စမ်း”

ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲခံနေမှုကို ရပ်တန့်ပြီး နားထောင်ကြသည်။ မြင့်လိုက်နိမ့်လိုက်ဖြစ်နေသော တဝီဝီမြည်သံတိုးတိုးကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“အဲဒါဘာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

မစ္စတာဖာရက်ဒေးက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးကပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

တဝီဝီမြည်သံက ပို၍နီးကပ်လာသည်။ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ ဥဒြဆွဲသံတိုးတိုးကဲ့သို့ တက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီအသံက ဘာလဲ” ကျွန်တော် ထပ်မေးသည်။

တိုင်လာ၊ မဲရီဒစ်နှင့် အဲလီဘောက်တို့က အတူတူပူးကပ်လာကြသည်။

ဖာရက်ဒေးက စိတ်တင်းကျပ်စွာဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကို သူ မှိတ်လိုက်သည်။ “ဒီစခန်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာ မှတ်မိသလား” သူက တီးတိုးသံဖြင့် မေးသည်။

ကျယ်လောင်လာသော တဝီဝီမြည်သံကို ကျော်လွန်လျက် သူ့ကို ကြားရရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။

“ဒီလိုထိဂူဟာ ဧရာမနကျယ်ကောင်တွေရဲ့ အသိုက်ကြီးတစ်ခုပဲ” သူက ဆက်ပြောသည်။

“ညဘက်ကျရင် နကျယ်ကောင်တွေ အကုန်လုံး ဒီကို ဝိုင်းအုံ ပျံသန်းလာကြတယ်”

ကျွန်တော် အပေါက်ဆီသို့ စတင်သွားသည်။ “ဒီနေရာက ထွက်ကြစို့” ဟု ကျွန်တော် ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့သော် ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကျွန်တော် လည်ချောင်းတစ်ဆို့နေသည်။

“ဒီနေရာက ကျော်ထွက်ကြရအောင်” မဲရီဒစ်က ကျွန်တော် အစားပြောပေသည်။

“ထွက်လို့မရဘူး” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက အသံနိမ့်နိမ့်ဖြင့် ပြောသည်။ “အပေါ်တက်ဖို့ မတ်စောက်လွန်းနေတယ်”

“ဒါက ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူလေ။ မှတ်မိလား” နက်က ဝင်ပြောသည်။ “ငါတို့ကို တစ်ယောက်ယောက် လာမကယ်မချင်း ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ပိတ်မိနေပြီ”

“နကျယ်ကောင်တွေနဲ့အတူ ပိတ်မိနေပြီ” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက တဝီဝီမြည်သံများဆီသို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

တဝီဝီမြည်သံများက အသံကျယ်သထက် ပိုကျယ်လာသည်။

“ဟန်ဆောင်ချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားပြီ။ တကယ်ထိတ်လန့်ဖွယ် အစစ်ကို ငါတို့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်” မစ္စတာဖာရက်ဒေးက ခေါင်းခါ ယမ်းလျက် ညင်သာစွာပြောသည်။

“ဟင့်အင်း” ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ကိုထွက်ရမယ်”

ဝိုင်းအုံလာနေသော နကျယ်ကောင်များ၏ တဝီဝီမြည်သံများ အပေါ် ကျော်လွန်၍ ကျွန်တော် အော်ရသည်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ တုန်ယင်လျက် နောက်သို့ စတင် ဆုတ်သည်။ နကျယ်ကောင်များနှင့် ဝေးရာကို ဆုတ်သည်။ ဆုတ်သည်။ ဆုတ်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်မိပြီး နောက်လန်လဲကျ သွားသည်။

“ဟေ”

ကျွန်တော် ဒူးထောက်ထီလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်မိခဲ့သော အသံချွေစက်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

အသံချွေစက်ခွက်ပါလား။

၎င်းကို ကျွန်တော် နားရွက်အနားသို့ ကပ်လိုက်သည်။ ၎င်းအထဲ မှ တဝီဝီအသံများ ထွက်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

အသံပြုလုပ်ချက်တွေပါလား။

ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်နေဆဲဖြင့် မစွတာဖာရက်ဒေးဘက် ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သူက အောင်မြင်ဝင့်ကြားသောအမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံး ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ထိတ်လန့်ဖွယ်စခန်းမှာ မင်း ပျော်ရဲ့လား” သူက မေးသည်။

“စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်း နောက်ထပ်ရက်သတ္တနှစ်ပတ် အချိန် ရပါသေးတယ်”

သက်ဦးလွင်

ထိတ်လန့်ဖွယ် စခန်း

Goosebumps

မက်ဦးလွင်

ရေပေါ် တောလောပေါ်နေတဲ့ ပက်လက်ဖောင်းပေါ်ကို ဦးတည်ပြီး ကျွန်တော် ဖြည်းညှင်းစွာ ကူးခတ်လိုက်တယ်။ လေးငါးခါလောက် ကူးလိုက်ရုံနဲ့ ပက်လက်ဖောင်းပေါ် ရောက်တော့မယ့်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ခြေကျင်းဝတ်ကို တစ်စုံတစ်ခု လာပတ်တာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ပထမတော့ ဒါဟာ ပင်လယ်ရေမှော်တွေပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရာက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ရေထဲမှာ လက်နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ ရုန်းကန်နေရတယ်။ “ငါ့ကို လွှတ်” ဒါပေမဲ့ အရိုးကျနေတဲ့ လက်တွေက ဟိုးရေအောက်ထိကို ဆွဲချသွားတယ်။

Fright Camp

R.L.STINE